

Katledilişinin 35. yılında işkencede kızıl bir direniş...

Bundan tam 35 yıl önce, Proletarya Partisi'nin kurucusu ve teorik kuramcısı, Türkiye proletaryasının komünist önderi, **İbrahim Kaypak-kaya**, faşist diktatörlüğün cellatları tarafından Diyarbakır Zindanı'nda hunharca katledildi.

□ Sayfa 8

Egemenler söz dalaşlarıyla halkı kendi gerçekliğinden uzaklaştırıyor

1 Mayıs'ta işçi sınıfına ve yandaşlarına karşı gösterilen tahammülsüzlük nedeniyle egemen sınıf kliklerinin söz dalaşı yeni biçimler altında devam ederken ve Tayyip Erdoğan ayaküstü "**Kasımpaşalı**"lığına uygun yeni deyimler bulup ortaya saçarken dış politikada TC, halka rağmen büyük oyunlara aracı olmayı sürdürmektedir.. □ Sayfa 9

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.org
umutyayimcilik@ttmail.com

Sayı: 18

*Yıl:1 *30 Mayıs-12 Haziran 2008 *Fiyatı: 1 YTL *ISSN: 1307-878X

Her gün bir iş cinayetinin yaşandığı Tuzla'da sınıf dayanışması!

İş cinayetleri kader değildir!

1985'den bu yana Türkiye'deki tersanelerde ölen 96 işçinin 21'i 22 Temmuz 2007'den bu yana Tuzla'da katledildi.

Tersaneler cehenneminde yaşananlar, sınıf mücadelesinde birçok önemli hususa dikkat çekip **dersler** sunarak ilerlemektedir. Taşeron-esnek üretim düzenine karşı mücadele ile örgütlenme **refleksi ve taktikleri** konusunda sendikal alan faaliyetinin aczi ve ihmal bir kez daha gözler önüne serilmiştir. Özellikle Türk-İş ve çoğu şube yönetimlerinin **patron kulübü** hüviyetinde çalıştıkları -yeni bir ör-

nekle- somut biçimde görülmüştür. Sınıf sendikacılığında **işçi havzalarını** dikkate alan bir perspektifle örgütlenme ve faaliyet yürütmenin gereği, kendi gerçekliğini dayatacak açıklıktadır. Sınıf dayanışması ve devrimci dayanışma diye çokça dillendirilen olguların, mevki ve grup hesaplarına boğdurulmayacak önemde **ağırlık** taşıdığı her geçen gün daha fazla hissedilmektedir.

İpleri emekçilerin "bildirisi" koparacak!

Kadın sorununu sorgulamak sistemi sorgulamaktır!

Kadınların ilahi mahkumiyeti...

Kot pantolon giydiği için, "göz süzdüğü, tahrik edici baktığı" için, tecavüzcüsüne "ağır tahrik olma" indirimi uygulandığı, tecavüze uğrarken korkusundan sesini çıkaramayan kız çocuğunun tecavüz rızalı olduğuna kanaat getirildiği bu "adalet" topraklarında faşist, eril siyasetin, hukukun ve dilin itina ile korunması tacize-tecavüze, cinayete giden yolda daha nicelerinin sırtının sıvazlanması değil midir? □ Sayfa 12

Ülke emekçi sınıflarının düzene karşı hoşnutsuzluğunun ifadesi olan hareketlenmelerle birlikte, kendi seçmenleri de dahil, halk desteğini giderek yitirmeye başlayan AKP'nin şu süreçteki tek umudu artık emperyalist güçlerdir.

Ölümlerle
burun
buruna
yaşam!

Son günlerde meydana gelenlerle birlikte, artık **seri cinayete** dönüşen iş cinayetleri, tüm gözleri bir kez daha Tuzla Tersaneleri'ne çevirdi. Ancak basında pek değinilmese de tersane işçileri sadece iş yerlerinde değil, günlük yaşamlarında da büyük zorluklarla yüz yüze. Özellikle de "**gurbetçi işçiler**" olarak tanımlanan kesim.

Büyük çoğunluğu, Urfa, Diyarbakır, Bitlis gibi, Kürt illerinden gelen bu işçiler, ağır ve kurlarsız iş koşullarının yanı sıra, kelimenin tam anlamıyla insanlık dışı koşullarda yaşamaktalar.

Gurbetçi işçilerin yaşamlarını biraz daha yakından görmek için kaldıkları yere giderek, kendileriyle görüştük.

□ Sayfa 2

Neredeyse baş döndürücü bir hızla yaşanan gelişmelerle birlikte, ülke işçi ve emekçi yığınlarını hayatı olarak ilgilendiren gündemler habire öteleniyor, gözler istenildiği ve de hedeflendiği biçimiyle, bu suni denebilecek tartışmalara çevriliyor.

Gerici egemen sınıf klikleri arasındaki dalaşı yeni bir düzeye taşıyan son gelişme, **Yargıtay Başkanlar Kurulu**'nun (YBK) hükümeti hedef alan açıklamasıyla birlikte yaşandı. Özü "laikler" ile "dinciler" arasındaki çatışma olarak getirilen ve "laik" kesimi temsil ettiği varsayılan, YBK tarafından 21 Mayıs'ta yayımlanan bildiriye, AKP hükümeti "Cumhuriyet'in temel ilkelerini zedelemek", "yargı erki"ne karşı sistematik saldırılar yürütmek, kendine "yandaş yargı" yaratmaya çalışmakla suçlanıyor. □ Sayfa 3

Enternasyonal

Filipinler halkının büyük evladı

Crispin Beltran'ı kaybettik!

İşçi sınıfının ve Filipinler halkının büyük kahramanı ve büyük enternasyonalist Crispin Beltran "Ka Bel", 75 yaşında aramızdan ayrıldı. Evinin çatısını tamir ederken 10 metre yükseklikten düşen Beltran bu talihsiz kazanın ardından kaldırıldığı hastanede kurtulamamış ve 20 Mayıs'ta hayatını kaybetmiştir.

□ Sayfa 10

Desa'da direniş sürüyor

Türkiye'nin en büyük Deri markalarından **Desa Deri**'de işçilerin mücadelesi patronun, jandarmanın ve valiliğin tüm engellemelerine rağmen sürüyor.

□ Sayfa 4

Engellere rağmen eylem...

Yazın gelmesiyle birlikte bir taraftan "**su sorunu yok**" açıklamalarına hız veren, diğer taraftan köylülere yağmur duasına çıkmayı öneren devlet yetkilileri, bu konuyu gündemine alanları engellemek için de elinden geleni yapıyor.

□ Sayfa 5

Çürümüşlük sistemin temelindedir!

Hiçbir işkence hiçbir zor aracı ezilenin sömürülenin meşru direnişine kırmaya yetmemiştir, yetmeyecektir. Bu nedenle farklı yollar aranmakta, yöntemler hayata geçirilmektedir. Bu yöntemlerden birisi de **kültürel yozlaşmadır**.

□ Sayfa 6

İşçi köylü'den

18 Mayıs'ın ardından...

Tüm çalışma alanlarında, belli toparlanmaların olduğu bir süreçte, komünist önder İbrahim Kaypak-kaya anmalarını geride bıraktık. **Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım

Tersanelerde ölüm değil, direniş kazanacak!

Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

İşçi cinayetlerinin gerçek sorumlusu sistemin aşırı kâr hırsıdır!

Sayfa 4

Pusula

Süreci analizci tutum ve militanca karşılamalıyız!

Sayfa 11

Evrensel Bakış

Doğal afetlerin yarattığı "fırsat"lar

Sayfa 13

Gurbette, ölümle burun buruna, yoksulluk içindeki yaşamlar!

Son günlerde meydana gelenlerle birlikte, artık **seri cinayete** dönüşen iş cinayetleri, tüm gözleri bir kez daha tersanelere çevirdi. Ancak basında pek değinilmese de tersane işçileri sadece iş yerinde değil, günlük yaşamlarında da büyük zorluklarla yüz yüze. Özellikle de **"gurbetçi işçiler"** olarak tanımlanan kesim.

Büyük çoğunluğu, Urfa, Diyarbakır, Bitlis gibi, Kürt illerinden gelen bu işçiler, ağır ve kurlarsız iş koşullarının yanı sıra, kelimenin tam anlamıyla insanlık dışı koşullarda yaşamaktalar.

Gurbetçi işçilerin yaşamlarını biraz daha yakından görmek için kaldıkları yere giderek, kendileriyle görüştük.

Görüştüğümüz gurbetçilerden biri **Yasin Yalçın**. Bitlis'ten geldiğini öğrendiğimiz Yasin'le o günün sabahı, Selah Tersanesi önünde yapılan eylemde tanıştık ve akşam buluşmak üzere sözleştik. Saat 18.30 civarında buluşup gurbetçilerin kaldığı eve doğru yola koyulduk. Yasin İstanbul'a çalışmaya geliş nedenini, daha yolda anlatmaya başladı: "Biz tarım ve hayvancılıkla uğraşıyorduk. Toprağımız bize yetiyordu. Kendi işimizin ustasıydık. Buğday, pamuk, patates ve daha bir dizi ürün çıkarıyorduk. Ancak kuraklık geldi. Özellikle de bu yıl büyük bir kuraklık var. Hiç kimse (yetkili) gelip halimizi sormadı. Toprağımızı terk etmek zorunda bıraktılar bizi. Kimse zorunlu olmasa toprağını, evini bırakıp gelmez buraya."

Bu arada kaldıkları binaya geliyoruz. Bina dışarıdan bakıldığında bile harabe bir görüntü içinde. Bu görüntünün nedenini ise içeride yaptığımız sohbette öğreniyoruz. Bina depremden dolayı hasarlıymış ve bunun için de normalde oturulması sakıncalıymış. Bu yüzden de ailelere kiraya veremiyormuş ev sahibi.

Binada 100 kadar işçi kalıyor. 10-12 metre karelik odalarda 4-5 kişi birarada yaşıyor. Mutfak olarak kullanılan alan da dahil, bütün yaşam alanları bu kadar.

Birinci kata çıkıyoruz ve buradaki odalardan birine giriyoruz. Binada kalan işçiler ağırlıklı olarak Urfalı olmasına karşın, bu odada kalanlar Diyarbakırlı.

"İşçiye hayvan gözüyle bakılıyor!"

İlk olarak **Kasım Pervane** anlatıyor. 26 yaşında olan Kasım, 2-3 yıllık tersane işçisi olduğunu söylüyor. Memleketinde oldukça

iyi bir işi varmış daha önceleri. "Ama ekonomik krizle birlikte iş battı, borçlar giderek yükseldi. Ben de memleketimi bırakıp gelmek zorunda kaldım" diyor. "Neden tersane?" sorumuza yanıtı: "Yapacak başka iş yoktu. Tersanelerde çalışan arkadaşlar vardı, ben de ancak burada iş bulabildim" oluyor.

Memleketinde ancak sezonluk işlerin bulunduğunu, bunlara girmenin ise, talebin çokluğundan dolayı, neredeyse imkansız olduğunu söylüyor.

Sıra kaldıkları yerin koşullarından söz et-

Gurbete çıkmalar 1990'ların başından itibaren artmış. Bu yıllar bölgede köy yakma ve boşaltmaların da en yoğun olarak hayata geçirildiği yıllar. Köylerinde kalma koşulları ortadan kalkan insanlar, önce bölgelerindeki büyük kentlere gelmiş. Oradan da süreç içinde İstanbul'a uzanan gurbet yolculukları başlamış.

meye geliyor. Kişi başı aylık 130 YTL veriyorlarmış. Binanın küçük mutfakları bile, 4-5 kişiye aynı anda, oda olarak kiraya veriyormuş ev sahibi. Lavaboları (tuvalet) ise ortak. Bir lavaboyu en az 20 kişi kullanıyorlarmış. Bölgedeki bina sahipleri aralarında anlaşmışlar ve tümü binalarını aynı koşullarda kiraya veriyormuş. Ev sahiplerinin kendilerine bakış açısını ise şöyle özetliyor Kasım: "Bunlar bizi insan olarak görmüyorlar. İşçiye hayvan gözüyle bakıyorlar."

Bekara ev yok, Kürt bekara hiç yok!

Barınma sorununu ortak ev tutarak çözmeye çalışmışlar. Ancak bunda pek başarı sağlayamamışlar. Çünkü bölgede bekarlara ev vermeye yanaşan ev sahibi bulmak zor.

Ancak bunun nedenini sadece bekar olmalarına bağlamıyorlar. Kürt olmalarının da büyük payı olduğunu düşünüyorlar. Hem ev hem de iş bulmada Kürt olmaları "dezavantaja" dönüşmüştür. Aydın bu duruma ilişkin yaşadıklarını şöyle aktarıyor: "Bir gün bir iş yerinin camında bir iş ilanı gördüm. İçeri girdim sordum. Önce olumlu yaklaşan patron, Diyarbakırlı ve Kürt olduğumu öğrenince beni işe almadi. Aynı şekilde ev sahipleri de. Bekara ev veren yerler olsa da. Kürt ve bekar olduğumuzu öğrenince vazgeçiyorlar.

ortadan kalkan insanlar, önce bölgelerindeki büyük kentlere gelmiş. Oradan da süreç içinde İstanbul'a uzanan gurbet yolculukları başlamış.

Aynı odada kalan **Aydın Ercan** da yine benzer nedenlerle gelenlerden. Aydın 28 yaşında ve evli. O da memleketinde hayvancılık ve tarımla uğraşıyormuş gelmeden önce. "Kuraklık, işsizlik bizi mecbur etti buraya. Burada ise her gün ölüme biraz daha yaklaşıyoruz" diyor, tersanedeki koşulları kast ederek. Söz çalışma koşullarına geliyor. Ölümle burun buruna olarak tanımlanması gereken koşullar, kış aylarında daha da zorlaşıyor diyorlar.

Çözüm bütün işçilerin birliğinde

Tersanelerde son aylarda yapılan eylemlerin içinde yer almış hepsi de. Ancak katılmayanların sayısının oldukça yüksek olduğunu söylüyorlar. İnsanların bu tutumunu ise, evlerine ekme götürme derdinde olmalarına bağlıyorlar. Eylemlere en yüksek katılımı gurbetçi işçiler sağlıyor. Patron cephesinin, eylem ve grevleri terör olarak gösterme çabası bazı işçiler arasında başarıya ulaşmış ve eylemlere katılmayan bu işçiler eylemlere terör gözüyle bakar olmuş. "İşverenlerin yaptığı grev alet ediliyor, terör örgütleri lehine eylem yapıyorlar" propagandasının sonucudur bu" diyorlar

27-28 Şubat grevinde, birçoğu ne işe gitmiş ama ne de grev yerine. Evlerinde kalmışlar. "İşçiler arasında birlik yok" diyor Kasım ve ekliyor; "Çözüm ancak bütün işçilerin birlik olmasında, toplu iş bırakmasında. İşçiler işe gelmezse, gemiler yapılamaz ve patronlar talepleri kabul etmek zorunda kalır."

Yasin, Kasım ve Aydın'ın dışında odada kalan bir diğer işçi de **Fersende Ercan**. Ercan kısa süre önce gelmiş. Memleketinde nişanlanmış, şimdi evlenebilmek için para biriktirmeye çalışıyor. Düşüncesini almak istediğimizde, "susma hakkımı kullanıyorum" diyor esprile. Konuşmak istememesinin asıl nedeni, işe yeni girmesi ve söyleceklerinin patronun kulağına gitmesi durumunda, işten atılma riskiyle yüz yüze gelecek olması.

Aslında hepsi aynı kaygıyı taşıyorlar. Daha eski olanlar bu kaygıyı bir kenara bırakabilirken, yeni olanlar konuşmamaı tercih ediyorlar. Neredeyse tamamını Kürtlerin oluşturduğu gurbetçi işçiler, üzerlerindeki, ulusal-sınıfsal, baskı ve sömürüyü yaşamlarının her alanında hissetmelerine karşın, fakirliğin, ezilmişliğin, sömürünün Kürt-Türk ayrımı yapmadığının, her milliyetten işçi ve emekçiyi kapsadığının da farkındalar.

Bunu da ayrılırken şu sözlerle ifade ediyorlar: "İşçinin Kürdü-Türk yok. İşçi işçidir. Türk-Kürt-Çerkez fark etmiyor. Tüm işçiler sömürülüyor, hepsi fakirlik içinde!" (**Kartal**)

Tersane patronları kana doymuyor!

Kurulduğu günde bu yana, tespit edilebilen işçi ölümlü sayısı 95'i bulan Tuzla Tersaneleri'nde, sadece 2008'in ilk beş ayında yaşamını yitiren işçi sayısı 10.

En son ölümler ise, Selah ve Desan Tersanelerinde, **İzzet Gider, Deniz Kaşıkeman ve Murat Çalışkan** adlarındaki üç işçinin, ardi ardına yaşamını yitirmesiyle gerçekleşti.

Ölümlerin hız kesmeden sürdüğü günlerde ise, Çalışma Bakanı **Fahri Çelik** hükümetin ve de devletin tüm kurum ve kuruluşlarıyla sermayenin ve de böylelikle, tersane patronlarının yanında olduğunu da ispatı olarak, ölümlerin artık kanıksandığını ve hatta devam edeceğini söylüyordu "açık yüreklilikle!"

Ancak gerek tersane işçileri, gerek emek örgütleri gerekse de bir bütün olarak duyarlı kamuoyu bunun böyle olmadığını, olamayacağını ve de buna izin verilmeyeceğini haykırmayı sürdürüyor. Son eylem, **20 Mayıs** günü, sabah saat 07.30'da, Selah Tersanesi önünde gerçekleşti.

Eylem sabahı Limter-İş Sendikası önünde biraraya gelen tersane işçileri ve sendikacılar, ellerinde dövizlerle Selah Tersanesi önüne kadar yürüdüler. Yürüyüş boyunca tersane işçilerine eyleme katılma çağrısı yapılırken, polislin tersane etrafında yoğun "güvenlik" önlemi aldığı gözlemlendi. İş başı yapmak üzere gelen işçilerin eyleme katılan işçiler ve sendikacı-

Yani bekara ev yok. Kürt bekara hiç yok!"

Aynı şekilde çalıştıkları iş yerinde de patron ve akrabalarının Kürtlerden bahsederken ağzlarına gelen küfrü ettiklerini söylüyorlar. Dahası kendilerine potansiyel "terörist", "bölücü" gözüyle bakılmasından büyük rahatsızlık duyuyorlar.

Ölümler burun buruna

Memleketlerini bırakıp, gurbet yoluna düşme nedenlerini, işsizlik ve kuraklık gibi gerekçelerle açıklasalar da, kendilerini gurbete çıkmaya zorlayan gerçek nedenin daha farklı olduğunu düşünüyorlar.

Gurbete çıkmalar 1990'ların başından itibaren artmış. Bu yıllar bölgede köy yakma ve boşaltmaların da en yoğun olarak yaşandığı yıllar. Köylerinde kalma koşulları

lar tarafından eyleme katılmaya çağrılmaları ise polislin müdahalesiyle karşılaştı. Çağrılarının sürmesi durumunda gözaltına almakla tehdit eden polis, eyleme katılanların karşı koymasına üzerine geri adım atmak zorunda kaldı.

Tersane önündeki açıklamada ilk sözü, Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç aldı. Dinç konuşmasında "Tuzla artık kangren olmaya başladı" dedi.

Açıklamanın ardından 5 dakikalık bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Yaşamını yitiren işçileri temsilen hazırlanan iki tabutun da tersane önüne bırakıldığı eylemde, "Tersane patronları kana doymuyor. Bu kanı gözlerini doyursun diye döküyoruz" sözleri eşliğinde, yere ve tabutların üzerine, kanı simgeleyen kırmızı boya döküldü.

Ölümlerle gündeme gelen Selah Tersanesi, bu eylemden bir gün sonra Valilik tarafından kapatıldı.

Provokasyonlar "meyvesini" veriyor!

Selah Tersanesi'nin kapatılması, gerek sendikaların gerekse kamuoyunun "çözüm kapatmada değil, insanca çalışma koşulları yaratmada" olarak özetlenmesi gereken açıklamalarını da beraberinde getirdi. Çeşitli sendika ve kurumlar aynı günlerde Selah Tersanesi önünde protesto eylemleri gerçekleştirilmeye devam ettiler.

İşçi-köylü'den

18 Mayıs'ın ardından...

Tüm çalışma alanlarında, belli toparlanmaların olduğu, çalışmaların belli düzeyde de olsa bir sistematiğe oturduğu bir süreçte, komünist önder İbrahim Kaypak-kaya anmalarını da geride bıraktık. Birçok yerde, olanaklar ve güç ölçüsünde eylem, etkinlik vb. anmalar gerçekleştirildiğini görüyoruz. Kimi yerlerde katılım açısından önemli gelişmeler kaydedilmişken, kimi yerlerde sokağa ilk kez çıkılıyor oluşu, kimi yerlerde uzun yıllar sonra ilk kez anma yapılıyor olması dikkat çekiyor. 8 Mart'tan 1 Mayıs'a kadar geçen ve de egemenlerin saldırılarının ardından gelişen eylemlilik sürecinin coşkunluğunun ve kazanımlarının bu çalışmamıza da yansımaları ifade etmek gerekiyor.

Şimdi önümüzdeki sürecin görevlerini belirlerken, özellikle geçirdiğimiz dönem kimi özelliklerine vurgu yapmak gerekiyor. Sıkça tekrarladığımız gibi, özellikle **Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı'nın** emekçi kitleler üzerinde yarattığı öfke sonucu işçi ve emekçi eylemlerinde önemli mesafelerin katıldığına tanıklık ettik. Başta İstanbul olmak üzere birçok ilde oluşturulan platformlarla sürece müdahale edilmeye çalışıldı ve önemli eylem ve etkinliklerin altına imza atıldı. Ardından yine özellikle İstanbul'da 1 Mayıs tartışmaları ve devletin saldırgan tutumu gündeme geldi. Emekçiler ve devrimciler İstanbul özgünlüğüne Taksim israrını açık ve net olarak sürdürürken, bu israr tüm illerdeki çalışmalarda coşku ve kararlılık olarak yansıtı ve güç verdi. Konfederasyonların bu süreçteki tutumu ise daha önceki sayımda da ifade ettiğimiz gibi **ibretlikti**.

Ancak daha da çarpıcı olan ise, 1 Mayıs öncesi ve 1 Mayıs günü ile birlikte bir ivme yakalanmışken, hemen sonrasında ise devletin ve hükümetin tüm teşhir olmuşluğuna, burjuva-feodal medyada dahi bulunduğu yankıya rağmen **derin bir sessizliğe** geçilmesidir. Taksim'de yapılacak istenen 1 Mayıs kutlamalarına karşı yaşanan azgınca saldırı 2008 1 Mayıs'ın daha çok bu boyutuyla ve direniş eksenli tartışılmasına yol açtı denilebilir. Oysa yukarıda da altını çizdiğimiz gibi, 2008 1 Mayıs'ını geçen yıldan farklı kılan elbette ki, içinden geçtiğimiz süreçtir.

1 Mayıs'la birlikte militan mücadelenin de ivme kazanması beklenirken, ağırtır ki konfederasyonların 1 Mayıs'taki tutumunun bir devamı olarak, meselenin sessizlikle geçirilmesi, sarı-reformist özelliklerine ek olarak popülist yaklaşımların da ortaya çıktığını görüyoruz.

1 Mayıs ile ilgili tartışmalarda bu meselenin esasta devrimcilerin öncülüğünde çözülebileceğini daha önceki yazılarımızda da ifade etmiştik. Yukarıda bahsettiğimiz gerçeklikler de göz önüne alındığında bundan sonraki sürecin de devrimciler tarafından örgütleneceğini açıkça ortaya çıkmaktadır. Bu doğrultuda bulunduğumuz her alanda, sendikaları sürecin bir parçası haline getirmek için uğraşmak ve çaba sarf etmenin ötesinde devrimcilerle birlikte ortak bir direniş hattı örmeyi önümüzde koymak durumundayız.

Konfederasyonların içinde buldukları süreç öylesine bir hal almıştır ki, **İstihdam Paketi** gibi, son sayılarımızda özellikle vurgu yaptığımız ciddi bir saldırı yasası daha (üstelik tek bir basın açıklamasıyla dahi protesto edilmeden) Çankaya'nın noteri tarafından onaylanmıştır. Bunun yanı sıra **Desa, Şahin Motor, Tuzla Tersaneleri, Yörsan, Neşe Plastik** vd. birçok işçi direnişi lokal olarak kendi alanlarına sıkıştırılmaya, direnişlerin başka alanlarda yankı bulmasının önüne geçilmeye çalışılmaktadır. Öyle ki Düzce'deki **Desa Deri** direnişini yalnızlaştırarak için elele veren Valilik ve Jandarma bölgeye işçi olmayanların giriş çıkışını yasaklama seviyesine kadar varmıştır aymazlığını. Sınıf dayanışmasına ihtiyacın bu kadar yoğun olduğu bir süreçte, bu direnişlerin bulunduğumuz her alanda sesi olmak önemli bir görevdir.

Önümüzde bu direnişlerle birlikte daha bir anlam kazanacak olan **15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nin** yıldönümü bulunmaktadır. Geçen sayılarımızda da önder yoldaştan bahsederken altını önemle çizdiğimiz köylülerin içinde olma, işçi sınıfının grev ve eylemlerine katılma ve bu direnişlerden ders ve deneyim çıkarma pratiği hepimize **örnek** olmalıdır. Bunun için yapılacak direniş ziyaretleri, ortak eylemler, örgütlenen etkinliklere güçlü bir şekilde katılım sağlama vb. pratikler bu süreçte önemlidir. Bu pratikler bize geniş kitlelerin sorunlarını anlama, kavrama ve müdahale etme anlamında olduğu gibi, yaşanan sorun ve sıkıntılarımızı aşmanın yöntemlerini de sunacaktır.

AKP'ye açılan kapatma davasıyla birlikte yeni bir boyuta taşınan, ülke egemen sınıf klikleri arasındaki hegemonya dalaşı, yeni, ancak yabancı olunmayan, biçim ve yöntemlerle gündemdeki yerini koruyor.

Neredeyse baş döndürücü bir hızla yaşanan gelişmelerle birlikte, ülke işçi ve emekçi yığınlarını hayati olarak ilgilendiren gündemler habire öteleniyor, gözler istenildiği ve de hedeflendiği biçimiyle, bu suni deneyecek tartışmalara çevriliyor.

Gerici egemen sınıf klikleri arasındaki dalaşı yeni bir düzeye taşıyan son gelişme, **Yargıtay Başkanlar Kurulu'nun** (YBK) hükümeti hedef alan açıklamasıyla birlikte yaşandı. Özü "laikler" ile "dinciler" arasındaki çatışma olarak getirilen ve "laik" kesimi temsil ettiği varsayılan YBK tarafından 21 Mayıs'ta yayımlanan bildiriye, AKP hükümeti "**Cumhuriyet'in temel ilkelerini zedelemek**", "**yargı erki**"ne karşı sistemli saldırılar yürütmek ve kendine "yandaş yargı" yaratmaya çalışmakla suçlanıyor. Ayrıca anayasa değişikliği girişimlerine, AKP'ye açılan kapatma davasına ve AKP'nin bu kapatma davası özgünlüğünde AB ile geliştirdiği ilişkilerle, sözde ciddi eleştiriler getiriliyor.

Egemenler arasındaki bu dalaştan nemalanan burjuva-feodal medya, bildirinin açıkladığı saatlerde yaptığı "**son dakika**" haberleri ile Ankara'da "**ipleri koparıyor**", ancak yine de her an değişebilecek "**dengelerden**" dolayı, çıkarlarına "**halel**" getirmemek için, dikkatli bir dil kullanmayı da ihmal etmiyor.

Kapatma davasıyla birlikte kendini zor duruma düşürecek açıklama ve çıkışlardan uzak durmaya çalışan AKP ise, bu defa "soğukkanlı" olmayı elden bırakıyor ve aynı sertlikte açıklamalar yapmak gecikmiyordu. CHP, MHP gibi faşist partilerin bildirden yana açık tavrı koyması şeklindeki devam eden "bildiri savaşı"na Danıştay Başkanlar Kurulu da dahil olarak, Yargıtay'a açık destek veriyordu. AKP hükümetinin gündeminde Yargı Reformu Strateji Taslağı'nın bulunduğu ve bu taslağın Yargıtay ve Danıştay'a sunulmadan, AB'ye sunulması üzerinden tartışmaların yürütüldüğü bir dönemde ortaya çıkan bildiri, AKP'nin yargıda kadrolaşma

çabalarının yarattığı rahatsızlığın ürünü olarak da getirilmekte.

Bu arada, bir faşist-gerici kliğin diğer bir faşist-gerici klik üzerinde üstünlük sağlama çabasına da bağlanılması gereken mevcut çatışmayı hızlandıran başlıca etkenin, AKP gericiliğinin mevcut konumunu, tüm devlet aygıtlarında ve de toplumsal yaşamın tüm alanlarında güçlendirme çabası olduğunun, bunu sağlamaya dönük çeşitli yol ve yöntemlere başvurduğunun da altını çizmek gerekmektedir. ABD emperyalizminin yanı sıra, AB emperyalistlerinin

AKP'ye dönük desteklerinin sürdürdüğü izlenimine bakıldığında ise,

Ipleri emekçilerin "bildirisi" koparacak!

AKP'nin bu yönlü çaba ve girişimlerinde neden bu kadar "cesur" davranabildiği de görülecektir.

Ülke emekçi sınıflarının düzene karşı hoşnutsuzluğunun, eskisi gibi yönetilmek istemediklerinin ifadesi olan hareketlenmelerle birlikte, kendi seçmenleri de dahil, kitlesedeğini giderek yitirmeye başlayan AKP'nin şu süreçteki tek umudu artık emperyalist güçlerdir. Bu süreçte yaptıkları destekleyici açıklamalara bakıldığında ise, bu güçlerin, bölgesel politikalarındaki biçimleri rolü-en son, AKP'nin önyak olduğu İsrail-Suriye görüşmesinde de görüldüğü gibi- büyük bir gayretle birlikte yerine getirmeye çalışan AKP ile işlerinin henüz bitmediği söylenebilir.

Yargı hiçbir zaman bağımsız olmamıştır

Tekrar yargıya ilişkin tartışmalara dönecek olursak, bu tartışmaların merkezine "yargının bağımsızlığı" üzerinde yürütülen tartışmaların damgasını vurduğunu söyleyebiliriz.

Ancak tartışmalar yapılırken gözlerden kaçırılmaya çalışılan bir şey var ki, o da **yargının zaten bugüne kadar hiçbir zaman bağımsız olmadığıdır**. Gerek ülkemizde gerekse sömürü sisteminin hüküm sürdüğü diğer ülkelerde, yargı her zaman egemen

tir. Ve AKP'nin köşke çıkardığı ve Çankaya "**noteri olarak**" adlandırılan Gül'ün, bunlardan boşalacak olan görevlere kendi yandaşlarını atamasına kesin gözüyle bakılmaktadır.

Bunun farkında olan "laik" kesimin, kapatma davası ve son bildiriyle yapmaya çalıştığı ise, bir yandan da bunu engellemeye, bu "**son kalelerini**" de yitirmeye dönük olarak da okunabilir. Ayrıca faşist TSK'nin, yapıldığı söylenen bazı "anlaşmalar" sonucu, "laiklik" konusunda uzunca süredir içine girdiği "sesizlik"le birlikte, ellerinde kalan son kozları oynamaya çalıştığı da söylenebilir.

kısıtılmaya başlamıştı. Küresel ekonomide ortaya çıkan belirsizlikler, yabancı sermayenin girişindeki hız düşürmüştü. Türkiye'nin cari işlemler açığında yaşanan finansman zorluğu, ülke ekonomisini giderek daha fazla tehdit eder olmuştu. Bu tehdit, varil fiyatı giderek artan, 200 Dolar gibi rekor bir düzeye ulaşacağı söylenen petrol fiyatlarındaki artışla birlikte, daha da büyümekte.

Siyasal krize bağlı olarak büyüyen ekonomik kriz, bir yandan da egemen klikler arasındaki dalaşın sona erdirilmesini, bu yönlü formül arayışlarına gidilmesini de zorunlu kılmaktadır. Bu zorunluluk ise bir süre önce AKP tarafından "**herkes oher dedirtecek formül arayışı içinde bulunduğu**" biçiminde açıklanmıştır.

Yargıtay bildirisinin bu formül arayışını ne kadar etkilediğini ise, önümüzdeki günlerde göreceğiz. Ancak net olan bir şey varsa, o da egemen kliklerin, derinleşen siyasal-ekonomik krizin yansımaları olarak ortaya çıkan dalaşta, uzlaşma sinyalleri vermeye başladıklarıdır. Yargıtay Başkanı'nun bildiri tartışmalarının sürdürdüğü günlerde, "**kutuplaşmadan yana olmadıkları**" yönlü açıklamasına bakıldığında da bunu

Gelişmeler derinleşen krizin dışı vurumudur

Dünyada yaşanan siyasal-ekonomik krizin yansımaları mümkün mertebe gizleme çabasının da rol oynadığı klik çatışmalarının, gerçekte ne kadar suni olduğu da yine aynı günlerde ortaya çıkıyordu. Kendine dönük saldırıları, Ergenekon operasyonu ve Anayasa değişikliği gibi girişimlerle yanıtlamaya çalışan AKP, aslına bakılırsa, bu girişimlerin, önünde daha çok engel olmaya başladığını görmüş ve son dönemde uzlaşma sinyalleri de vermeye başlamıştı.

Çünkü AKP sadece "laik" klik tarafından değil, ayrıca TÜSİAD gibi sermaye kuruluşları tarafından da si-

net olarak görmek mümkündür. Bunun başka türlü olması da zaten mümkün değildir. Çünkü çatışmaların başlaması olduğu kadar bitirilmesi süreci de, başta güdümünde olan emperyalist güçler olmak üzere, sermaye sınıflarının inisiyatifinde gerçekleşmektedir ve mevcut krizin giderek büyüdüğü bir süreçte, egemen sınıf cephesinde yaşanan bu sürüşmeye, yağma ve talan politikalarının zora girmesini de beraberinde getirecektir. Bunun içindir ki, gerilimin "kabul edilebilir" düzeye indirilmesi, bir kez daha "ortak düşmana" karşı birleşilmesi, egemen sınıfların şu süreçte ihtiyaç duyduğu en acil yönelim olarak önlerinde durmaktadır. Bu "ortak düşman"

ise, sisteme karşı öfkesi giderek kabaran, emekçi halk yığınlarından başkası değildir. Çünkü onlar da çok iyi bilmekteler ki, emekçiler bildiri verdiğinde ipler gerçekten kopacaktır!

Emekçi yığınlar ciddi bir sınavla yüz yüze

Egemenler cephesinde yaşanan bu gelişmeler, yoksullaştırma, sindirme vb. saldırılarla teslim alınmaya çalışılan emekçi yığınların, kendilerini "**ortak düşman**" olarak gören egemen sınıfların topyekun saldırısına karşı topyekun bir karşı koyuşu örgütlemelerinin aciliyetini, giderek daha fazla dayatmaktadır.

Özelleştirmelere, örgütsüzleştirilmeye, taşeronlaştırmaya vb. sosyal yıkım saldırılarına karşı, sayıları her geçen gün artan grev vb. direnişlerin, sınıfsal öze kavuşturularak, bunların doğrudan sistemi hedef alan mücadeleler olarak ele alınması, artık zorunluluktan da öte bir hal almıştır.

Yine Kürt halkına dönük imhaların saldırılarının, ırkçı-faşist kişikirtmalar eşliğinde geldiği boyut, böl-parçala-yönet politikasına karşı, anti-faşist mücadelenin, işçi-emekçi yığınların direnişleriyle birlikte ele alınmasını gerektirmektedir. Egemen sınıfların söz konusu ırkçı-faşist kişikirtmalarını, artık açık bir biçimde işçilerin grev ve direnişlerini, birliklerini bozmaya dönük hayata geçirme çabaları, emekçilerin grev vb. eylemlerini "**bölücü**", "**terörist**" ilan etmeleri, saldırıların aldığı ve daha da alacağı boyutlara işaret etmektedir.

Bu gelişmelere bakıldığında ortak bir mücadele hattı örmenin önemi ve aciliyeti daha da anlaşılacaktır. Kürt, Türk ve tüm milliyetlerden ülke emekçilerinin eşitlik-kardeşlik ve barış içinde yaşayabileceği bir sistemin önu de ancak bu ortak mücadeleyle açılacaktır. Bu vesileyle söylemek gerekirse, Kürt halkının mücadelesinin önündeki engel, Kürt Ulusal mücadelesinin bugünlere taşımadaki en önemli faktör olan, silahlı mücadele değil, ezilen tüm emekçi kesimlerin, gerek ülke faşist egemen sınıflarına gerekse emperyalistlere karşı, anti-faşist, anti-emperyalist bir ortak mücadele hattı önemesidir. Ancak bunun için geç kalmış değildir!

Sınıfsal Yaklaşım

Tersanelerde ölüm değil Direniş kazanacak!

Eğer patronların gözü dönmüş kâr hırsı seri cinayetlerle örülü bir katliam süreci yaratmasaydı, kamuoyu, Tuzla tersanelerinde trilonluk yat ve gemilerin işçilerin ölümüne çalıştırıldığı koşullarda inşa edildiğini öğrenemeyecekti. Zira, 1985'den bu yana Türkiye'deki tersanelerde ölen 96 işçinin 21'i 22 Temmuz 2007'den bu yana Tuzla'da katledildi. Sorunun esasına ilişkin en açıklayıcı demeç, Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in, "**20 tersane olması gereken yerde 50 tersane olursa ve bu bir şekilde ruhsatlandırılırsa, o karışmanın içinde ne yazık ki bu üçüncü olaylar cereyan etmeye devam edecek**" (19.05.08) yanıtıyla ortaya serilmiş, yaşananların ihmal, bozukluk ve sorumsuzlukla açıklanamayacak bir düzen sorunu olduğu kanıtlanmıştı.

Bu açıklarda, çaresizliğe gönderme içermiyor, devletin **tercihini** açık bir biçimde gösterme özelliği taşıyordu. Ölümünü durdurmak için yapılması gerekenlerin bir dizi uzman raporuyla da sabit olduğu durumda, koşulları değiştirmek amacıyla adım atmayacaklarını kesin bir dille belirtenlerin, cinayetlere ilişkin, eylemlerini üstlenmelerine- "**ölümler sürecektir**" diye konuşmasından daha doğal bir şey olamazdı.

Devlet tercihini çoktan yapmıştı. Türkiye'yi tersanecilik sektöründe 2002'de 23. iken bugün dünya **sekizincisi**, "mega yat" üretiminde ise dünya **üçüncüsü** konumuna getirebilmek için Tuzla'da gerekli "**altyapı**" özellikle son 6 yıl içerisinde oluşturuldu. Sayıları 44'e ulaşan tersanelerde (Türkiye toplamı 62) çalışma düzeni büyük oranda (yüzde 90) taşeron sistemine bağlı olarak şekillendirildi. Öyle ki 30 bine ulaşan işçilerin 20 binu bu taşeron firmalara bağlı olarak çalıştırılıyor(du). Gerek çalışma düzeni-saatleri (esnek üretim) gerek iş koşulları gerekse de ücret bakımından **kolelik ve angaryanın** en aşğılık ve vahşi biçimi uygulananına daha hızlı işleme başladı. Örgütlenme ve hak aramaya yönelik yeni engel ve yaptırımlar da yasanın cendereyi sağlama alan diğer yenilikleriydi.

SSK tarafından kayıt altına alınabilen rakamlara göre, iş kazalarında dünya **üçüncüsü** ve Avrupa **birincisi** konumundaki Türkiye'de; 2002'deki kazalarda hayatını kaybedenler 878 kişiyyken, bu sayı 2006 yılında (79 bin kaza) yüzde 83'lük bir artışla 1601'e çıkmıştır. Bu tablo, peş peşe gelen ölümlerle haklı olarak ilgi odağı haline gelen Tuzla tersanelerinin "**özel**" ve "**istisnai**" bir yere sahip olmadığını, işçi ve emekçi kitlelerin bir bütün olarak "**ölüm**" ve "**yıkım**"la yüz yüze, iç içe yaşadığını

Tuzla tersanelerinde, dur-durak tanımaz bir tempodan taviz verilemezdi. Kaldı ki GIS-BİR başkanı Murat Bayrak, tıpkı bakan gibi net ve "samimi" konuşmayı tercih etmişti: "**Bizim kârımız tamamen işçilikten, işçilik fiyatları da Avrupa'nın fiyatları düzeyine gelirse, Türkiye'deki gemi inşa sanayisinin avantajları yavaş yavaş ortadan kalkar.**" (01.09.2007)

Yasalarda peş peşe yapılan düzenlemelerle amaçlananın ne olduğu, genellikle uygulamadaki ağır sonuçlarıyla ancak görülebilmektedir. 4857 sayılı iş yasasıyla 2003 yılında getirilen hükümlerin Tuzla'daki katliama **zemin** hazırlayan önemli faktörler arasında yer alması gibi. Tersanelere kurulan ölüm çarkının dişlileri, esnek üretim ve taşeronluk yeni yasa sayesinde donanımlı biçimde hukuki altyapıya kavuşturulunca daha hızlı işleme başladı. Örgütlenme ve hak aramaya yönelik yeni engel ve yaptırımlar da yasanın cendereyi sağlama alan diğer yenilikleriydi.

SSK tarafından kayıt altına alınabilen rakamlara göre, iş kazalarında dünya **üçüncüsü** ve Avrupa **birincisi** konumundaki Türkiye'de; 2002'deki kazalarda hayatını kaybedenler 878 kişiyyken, bu sayı 2006 yılında (79 bin kaza) yüzde 83'lük bir artışla 1601'e çıkmıştır. Bu tablo, peş peşe gelen ölümlerle haklı olarak ilgi odağı haline gelen Tuzla tersanelerinin "**özel**" ve "**istisnai**" bir yere sahip olmadığını, işçi ve emekçi kitlelerin bir bütün olarak "**ölüm**" ve "**yıkım**"la yüz yüze, iç içe yaşadığını

göstermektedir. Ölüm, yaralanma, sakatlanma, meslek hastalıkları ve diğer bütün bedeller, sektöre göre değişen biçim ve oranda sınıfın "**kaderi**" olmaktadır.

Egemen sınıfların, patronu, bakanı, müsteşarı ve sistemin bütün kurumlarıyla birlikte uyum içinde hareket etmesi, mevcut düzeni bu tarzda kurması, işletmesi ve korumaya çalışmasında şaşılacak hiçbir şey yoktur. Dahası, 9-17 Mayıs tarihleri arasında 1 haftada 3 işçinin ölümü üzerine artan tepkiler karşısında süresiz olarak kapatılan Selah Tersanesi'yle ilgili kararı protesto amacıyla patron örgütü GIS-BİR'le birlikte eylem düzenleyen ve işçileri Limter-İş'e karşı sloganlarla (örn. "**bölücüler defolun!**") kışkırtmaya çalışan Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş Sendikasının tutumuna da şaşırılmak gerekir. Üstelik aynı gün Türk-İş genel başkanı Mustafa Kumlu bu kapatma kararı için, "**Geç kalmış olsa da olumlu bir adımdır.**"(24.05.08) dediği halde... Hatta bu eyleme destek veren Gemci Mühendisleri Odası'nın safını "**karıştıran**" tutumunu da yadırgamamak gerekir!

Elbette, hükümet Selah Tersanesi'ni kapatma kararı ile yasak savmaya çalışmakta ve kamuoyu baskısını düşürmeyi hedeflemektedir. Kuşkusuz, Selah'ta çalışan işçilerin bir süre ya da süresiz işsiz kalması son derece olumsuz bir durumdur. Yine, Selah ya da diğer başka tersanelerin kapatılması çözümler için geçerli yöntem değildir. Ancak bütün bu doğruların ötesinde, patronların kapatma kararını kullanarak yapmak istedikleri ey-

lemle **esas hedefleri**, Tuzla tersanelerinde gelişmekte olan direnişin kırılması ve işçi kanı dökerek büyüttükleri saltanatlarının yıkılmasındır. Dolayısıyla patronlarla böyle bir eylemi örgütlemeye ya da destek verme tavrını, "**işçilerin haklarını savunma**" şeklinde örtmeye çalışmak, kabul edilebilir gibi değildir.

Tuzla'da yalnızca katliam ve sömürü yoktur. Elbette ki nerede baskı, terör ve zulüm varsa orada **direniş ve isyan** da olacaktır. Tersanelerde katliam ve zulme karşı tek sendikal mevzi olarak **DISK'e** bağlı Limter-İş, kendi kapasitesini zorlayan bir mücadele içindedir. Sınıfın diğer sektörlerindeki örgütlü güçlerin, başta Tuzla olmak üzere içinde bulunduğu işçi havzasındaki dinamiklerin, bütün demokratik, yurtsever ve devrimci güçlerin **azami** desteğine ihtiyacı vardır. Tuzla'da kamuoyuna geniş çaplı mal olması itibarıyla işçi sınıfı mücadelesini **doğrudan** etkileyecek önemde bir çatışma yaşanmaktadır. Sorunun, bazı kesimlerin trajik bir dekor altında duygusal tepki ile berhava etmeye çalıştıkları türden "**insani tepki**" düzlemine kaydırılmasına izin verilmemeli, egemenlerin yeni hamle ve ataklarla yüklenedikleri **devrimci direniş** cephesi güçlendirilmelidir.

Tersaneler cehenneminde yaşananlar, sınıf mücadelesinde birçok önemli hususa dikkat çekip **dersler** sunarak ilerlemektedir. Taşeron-esnek üretim düzenine karşı mücadele ile örgütlenme **refleksi ve faaliyetleri** konusunda sendikal alan faaliyetinin aczi ve ihmali bir

kez daha gözler önüne serilmiştir. Özellikle Türk-İş ve çoğu şube yönetimlerinin **patron kulübü** hüviyetinde çalıştıkları -yeni bir örnek- somut biçimde görülmüştür. Sınıf sendikacılığında **işçi havzalarını** dikkate alan bir perspektifle örgütlenme ve faaliyet yürütmenin gereği, kendi gerçekliğini dayatacak açıklıktadır. Sınıf dayanışması ve devrimci dayanışma diye çokça dillendirilen olguların, mevki ve grup hesaplarına boğdurulmayacak önemde **ağır** taşıdığı her geçen gün daha fazla hissedilmektedir.

İşçi ve emekçilerin gelişen mücadelesinin Taksim'de kitlesel bir şahlanışla **bentlerini yıkan** bir noktaya taşınmaması için bütün güçlerini seferber eden faşist diktatörlük, bunda **göreceli** olarak başarılı olmuştur da; sergilediği dizgin-siz terör ve acz nedeniyle uğradığı **yenilgi** ve bu durumda baş rol oynayan **devrimci irade ve kararlılığın** elde ettiği kazanımların önüne geçememiştir. Şimdi, kıyasıya sürmekte olan çatışmanın tıpkı 1 Mayıs gibi çeşitli **kırılma** noktaları olacak, buralarda hamle üstünlüğü sağlayan taraf ilerleme kaydedecektir.

Tuzla, bu muharebe alanlarının başında gelmektedir. 16 Haziran'da devreye sokulacak olan grevle beraber direniş **daha ileri** noktalara taşınabilecektir. Sınıf bilincilli işçilere ve tüm devrimci-demokrat güçlere düşen görev, Tuzla tersanelerindeki **direniş yığınları**ni büyütme, **Komprador patron-ağa düzeninin esnek-taşeron tarzla bütün sanayi kollarına doladığı zincir, Tuzla'da parçalanmalıdır.**

Türkiye'nin en büyük Deri markalarından **Desa Deri**'de işçilerin mücadelesi patronun, jandarmanın ve valiliğin tüm engellemelerine rağmen sürüyor.

Sefaköy, Çorlu ve Düzce'de kurulu bulunan fabrikalarda dünyaca ünlü uluslararası markalara üretim yapan **Desa Deri**'de Deri-İş Sendikası'nın **Desa**'da örgütlenme çalışması yürütmesi sonucu 29 Nisan'da 5 işçiyi işten çıkaran patron, sendikalaşmanın devam etmesi üzerine 40'a yakın işçiyi daha işten çıkardı. Patronun baskılarına karşı anayasal bir hak olan sendika hakkına sahip çıkan işçilerin fabrika önündeki direnişi devam ediyor. **Desa**'da yaşanan gelişmelerle ilgili olarak sendikaların görüşme talebini reddeden patron, sendikayı karalayarak işçilerin güvenliğini de sarsmaya çalışıyor. Deri-İş Sendikası'nın **Desa**'da yaşanan hukuksuzluğun engellenmesi amacıyla Düzce Valiliği ile yapmak istediği görüşmeler de sonuçsuz kaldı.

Desa'da direniş sürüyor

İşçilerin fabrika önünde yaptıkları eylemler jandarma tarafından "2911 Sayılı Kanuna" aykırı olduğu gerekçesiyle engelleniyor.

16 Mayıs günü **Desa**'nın Düzce'deki fabrikası önünde işçilerle birlikte bekleyen sendika temsilcisi **Cemil Tıknaç**, jandarma ta-

rafından gözaltına alındı. Daha önce de Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**'yi de gözaltına alan jandarma, **Desa** patronu ile birlikte sendika düşmanı yüzünü bir kez daha gösteriyor.

Jandarma işçileri ve sendika görevlilerini sürekli rahatsız eden Düzce Valiliği giderek artan

16 Mayıs günü **Desa**'nın Düzce'deki fabrikası önünde işçilerle birlikte bekleyen sendika temsilcisi **Cemil Tıknaç**, jandarma tarafından gözaltına alındı. Daha önce de Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**'yi gözaltına alan jandarma, **Desa** patronu ile birlikte sendika düşmanı yüzünü bir kez daha gösteriyor.

dayanışma ziyaretlerini engellemek amacıyla "işçi olmayanların organize sanayi bölgesine giremeyeceği" kararını aldı. Tüm bunlara rağmen işçiler 22 Mayıs günü bir eylem gerçekleştirerek sendikalaşma mücadelesinden vazgeçmeyeceklerini haykırdılar.

22 Mayıs günü **Desa** Düzce Fabrikası önünde bir araya gelen işçiler, halaylar çekerek direniş coşkusunu dosta ve düşmana gösterdiler. TEKSİF sendikasına üye oldukları için işten atılan Venüs Giyim işçilerinin de destek verdiği eylemde işçiler "Sendika anayasal haktır, sendika hakkımızdır engellenemez, sendikaya üye olmak suç değildir" yazılı pankart açtılar. İşçilere seslenen **Musa Servi**, patronun hukuksuzluğuna rağmen direnişin süreceğini söyledi.

Desa'da işçiler 440 YTL'ye aylık sınırının altında bir ücretle çalışmak zorunda. İşçiler aldıkları ücretleri yükseltmek için de mESA'ye kalıyor. Ailesinin yüzünü bile göremeyen işçiler ayda 180 saate varan mesailerle zorla çalıştırılıyor. Marka denetçilerinin geldiği günlerde damacanalardan su içen diğer günlerde tuvaletlerde gezen hortumlardan doldurulan suları içen işçiler insanca çalışma koşullarını istiyor. (İstanbul)

Aile hekimliği protesto edildi

21 Mayıs Çarşamba günü Adana Tabip Odası ve SES Adana Şubesi'nin ortak örgütlediği ve çeşitli demokratik kitle örgütlerinin destek verdiği bir basın açıklaması yapıldı. Aile hekimliği uygulamasının Adana'da başlamasıyla ilgili olarak Reşatbey Sağlık Ocağı önünde yapılan basın açıklamasında ortak hazırlanan basın metnini SES Şube Başkanı **Dr. Mehmet Antmen** okudu. Okunan basın metninde; "Sağlık çalışanlarının çalışma ortamını bozan, halkımızın sağlık hizmetlerinden yararlanmalarını engelleyen bu sistem bugün sürsürsüz bir şekilde uygulanacakmış gibi görüne de özellikle SSGSS'nin yürürlüğe girmesiyle çok ciddi sağlık sorunlarının gündeme gelmesi kaçınılmazdır" ifadelerine yer verildi. Açıklamaya alkışlar ve sloganlarla son verildi.

(Adana YDG)

Neşe Plastik işçileri greve çıktı

Petrol-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu şubenin örgütlediği, Gebze-Şekerpınar, TOSB-TAY-SAD Organize Sanayii Bölgesi'nde bulunan Neşe Plastik Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti'nde çalışan 141 işçi, 5 Aralık 2007'den beri süren Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinden bir sonuç çıkmayınca, greve gittiler.

Petrol-İş Genel Merkezi, Neşe Plastik'te başlayan greve ilişkin yaptığı açıklamada, TİS görüşmelerine katılan patron temsilcilerinin, ücret ve ücretle bağlantılı maddelerde artış yapmaya yanaşmaması nedeniyle, uyuşmazlık prosedürü başlatıldığına, ortalama ücretin 750 YTL ve sosyal yardımların son derece düşük olduğu işyerinde, daha sonraki süreçte işverenin "zam vermemesi" yaklaşımının aşıldığına, ancak verilen teklifin düşük olması nedeniyle anlaşmaya varılmayarak, sendikaya üye 141 işçinin greve çıktığına yer verdi.

Grev kararından sonraki günlerde görüştüğü Metz Petrol-İş Sendikası 2 No'lu Şube yöneticileri, aradan geçen süreye rağmen, patron cephesinden henüz olumlu bir adım atılmadığını ve grevin aynı kararlılıkla sürdürüldüğünü söylediler.

Neşe Plastik önüne asılan "Bu iş yerinde grev vardır" pankartı önünde süren grev 4'er kişilik ekipler halinde, işyeri temsilcileri gözetiminde gerçekleştiriliyor. (Kartal)

SES Adana Şubesi'nden basın açıklaması

12 Mayıs **Ebeler ve Hemşireler Günü** vesilesiyle SES Adana Şubesi sendika binasında bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yeni çıkarılan SSGSS yasasıyla sağlık çalışanlarının ve halkın zor duruma düşmesinden bahsedilen basın açıklamasını SES Adana Şubesi Eğitim Sekreteri **Halide İnci** okudu. Basın açıklamasında; "Koruyucu sağlık hizmetlerine yeterince önem verilmemesi, tedavi edici sağlık hizmetlerinde yığılmaya neden olmakta, bunun sonucunda ise tedavi edici hizmetlerde görev yapan ebe ve hemşirelerin iş yükü artmaktadır" ifadelerine yer verildi. İnci, konuşmasını SSGSS yasasına karşı ortak mücadele etmenin önemine bir kez daha vurgu yaparak sonlandırdı.

(Adana YDG)

Fabrikaların hurdası bile işçilere mezar oluyor

Tuzla Tersanelerinde iş cinayetleri devam ederken diğer yandan da fabrikaların hurdası bile can alıyor...

Geçtiğimiz günlerde **Tuzla Organize Sanayi Bölgesi**'nde faaliyet gösteren bir sabun fabrikasında meydana gelen patlama, bir kişinin yaşamına mal olurken 2 kişi de ağır yaralandı.

15 Mayıs'ta gerçekleşen olayın, oksijen tüpünün patlaması sonucu meydana geldiği açıklandı. Olayın meydana geldiği, sabun imalatı yapan ASC isimli fabrikanın, yaklaşık on yıldır bölgede faaliyet sürdürdüğü, ancak geçtiğimiz yıllarda banka borcu nedeniyle TMSF tarafından el konulduğu öğrenildi.

Fabrika şu an tam bir faaliyet göstermezken, patronun fabrikada bulunan kimi makine ve kazanları, herhangi bir güvenlik önlemi almadan paraya çevirmek istediği ve bu nedenle de hurdacılarla satmaya çalıştığı, patlamanın da bu sırada meydana geldiği söyleniyor. Patlamanın, hurda olarak satılmak istenen makine ve kazanları almak için fabrikaya gelen üç hurdacının, oksijen kazanlarından birini keserek arabaya yüklemek istediği sırada gerçekleştiği bildiriliyor. Patlamada **Mehmet Atlan** adlı hurdacı yaşamını yitirenken, diğer ikisi de ağır yaralandı. Yaralılar Kartal Eğitim ve Araştırma Hastanesi ve Tuzla Devlet Hastanesi'ne kaldırılarak, tedavi altına alındılar.

Konuya ilişkin fabrikanın muhatapları tarafından herhangi bir açıklama yapılmazken, olayla ilgili bilgi almaya giden Deri-İş Sendikası Tuzla Şubesi yöneticileri, fabrikaya gittiklerinde muhatap bulamadıklarını, kapıda sadece bekçilerin bulunduğunu söylemekte. (Kartal)

Sermaye ilaç pazarındaki pastaya da göz dikti!

İstanbul Eczacı Odası, bazı ilaçların eczane dışında satılabilmesini, ilaç reklamının yapılabilmesini ve eczacı olmayanların da eczane açabilmesini sağlayacak yasa tasarılarına karşı eyleme gitti. 13-14 Mayıs günlerinde vitrinlerini karartan eczaneler, ayrıca 14 Mayıs'ta, **İstiklal Caddesi** boyunca gerçekleştirdikleri bir yürüyüş sonucunda, Taksim'de bir basın açıklaması yaptılar. Eczacılar, çıkarılmak istenen yasaların, ilacı eczacıdan ve kamusal güvenceden koparmayı amaçladığını, ilaç ve eczacılık alanının denetiminin, Sağlık Bakanlığı'ndan alınıp

ilaç Kurumu gibi toplumsal sorumluluğu olmayan sözde özerk ve sermayenin etkisi altında bir kuruma devredilmek istendiğini söylediler.

Eczacıların vitrinlerini kararttıkları günlerde, eyleme katılan bazı eczanelere giderek, görüşlerini aldık.

İlk görüşmemizi, Kartal'daki Eczane Medikal'in kalfası **Ecevit İleşen** ile gerçekleştirdik. İleşen'in ilk

söylediği şey, "Bu yasayla birlikte halkın yaşamını tehlikeye atıyorlar" oluyor. Devamında ise "işin ehli olmayan, ancak büyük şirketleri olan insanlar, eczaneler zinciri kuracak" diyor.

Görüşünü aldığımız bir diğer kişi ise, Yeni Kartal Ec-

Şahin Motor'da anlaşma süreci

Patronun, sendikal örgütlenmeyi tasfiye etmek amacıyla işten çıkardığı **Şahin Motor** işçilerinin direnişi, 3 aya yaklaştı. Direnişin 80'li günlerinde, bir kez daha işçilerin yanına gittik ve direnişin geldiği aşamaya ilgili görüştük.

İşyeri temsilcisi **Şaban Gündüz**, şu an anlaşma sürecine girildiğini, karşılıklı güvencelerin verildiğini, protokol oluşturma aşamasına gelindiğini söylüyor. Kimlerin hangi koşullarda işe tekrar geri alınacağına bu süreçle birlikte karar verilecektir.

Direnişin taleplerinin ko-

runup korumadığı yönünü "Talepler tam karşılanmıyor. Karşılıklı geri adımlar söz konusu. Bunda bizim mevcut durumumuz da etkili oldu. Maddi vb. zorluklar insanların dayanma gücünü azalttı" sözleriyle yanıtıyor.

Kendini **Geyveli Emin** olarak tanıtan 26 yıllık işçi ise, bazı işçilerin direniş yerine gelmek yerine, evde oturmayı tercih etmelerini eleştiriyor ve diyor ki; "**Hak alındığında herkesin hakkı alınacak. Ancak mücadele edenler bu hakkı onurla hak edecek, di-**

ğerleri böyle bir onura sahip olamayacak."

O sırada 16 yıllık **Şahin Motor** işçisi **Özkan Durmuş** söze giriyor ve maddi imkansızlıkların herkesi zorladığını, ancak kendisinin şu ara geceleri bir yerde geçici bir işte çalıştığını, gündüzleri ise akşama kadar burada nöbet tuttuğunu söylüyor.

Direnişçi işçilerden **Deniz Kalem** ise, en çok da yıllar boyu patrona kanmalarına içeriyor.

Fabrikada çalışan işçi sayısı 2001 yılına kadar yaklaşık 120 kişiymiş. Patron o yıl 47 kişiyi işten çıkarmış. Geriye kalan ve şu an işten çıkarılmış olan 59 kişiden her biri, 2001'den itibaren iki kişilik çalışmak zorunda kalmış.

Şahin Motor işçisi görüşmelerin sonucunu bekliyor. Talepleri tam olarak karşılanmasa da, direnişin belli kazanımlarla sonuçlanacağına inanıyorlar. (Kartal)

Emekçinin Gündemi

İşçi cinayetlerinin gerçek sorumlusu sistemin aşırı kâr hırsıdır!

Tuzla Tersaneler bölgesinde meydana gelen işçi cinayetleri son yıllarda artınca ve artık mızrak çuvala sığmaz hale gelince işçi cinayetleri kamuoyunda tartışılmaya başlandı. Görünürde bu sorunun tartışılmasını ve çözümler üretilmesini istiyormuş gibi yapan patronlar ve egemenler, esasta cinayetlerin gerçek nedenlerinin kamuoyundan gizlenmesi için büyük çaba içindeler. Sorunun kaynağında işçilerin eğitimsizliğinin yattığını, alt yapının yetersiz olduğunu, tersane sayısının çok olduğunun propagandasını yaptılar. Oysa yaşananlar esas

nedeni sistemin aşırı kâr hırsıdır. Yukarıda ifade edilenler bu aşırı kâr hırsının sonuçlarıdır.

1940 yılından günümüze kadar yaşanan 60 yıllık zaman içinde yaşanan iş cinayetlerindeki ölüm rakamlarını incelerken Türkiye'de sigortasız, kayıt dışı çalışmaya zorlanan işçilerin sayısının sigortalı ve kayıtlı çalışan işçilerin sayısından katbekat fazla olduğunu unutmamak gerekir. Yine kayıt dışı çalışmaya zorlanan işçilerin çok daha zor ve sağlıksız koşullarda çalışıldığı dikkate alındığında bu rakamların da ancak bu dağ-

nın görünen kısmı olduğu anlaşılacaktır. 1946'dan bu yana iş cinayetlerinde ölen işçi sayısı 55 bine, sakat kalan işçi sayısı ise 145 bine ulaşmıştır. 60 yılın ortalamasına baktığımızda her yıla 900 işçi ölümü düşüyor. Son 25 yılda ise 70 bin işçi iş cinayetleri sonucu hayatını kaybetmiştir. Bunun yıllık ortalaması ise her bir yıla 1.200 işçi ölümüdür.

Tuzla Tersanelerindeki iş cinayetlerinin kamuoyunda yer bulması sonucu bu yaşananların sektöre zarar vermemesi gerektiği tüm egemen güçler tarafından ifade edilmeye başlandı. Türkiye'nin gemi yapımı ve sökümü alanında dünyada 5., Avrupa'da ise 1. olduğu ifade edildi. Bu sorunların bu şekilde gündeme taşınmasından sektörün zarar göreceğini, yaşanan sorunların iş cinayetlerinin öne çıkarılmamasını isteyerek kendileri için pek önemli bir sorun olmadığını

bir kez daha ifade etmiş oldular. Tuzla Tersaneleri aldıkları siparişlerle 2012 yılına kadar % 100 kapasitede çalışacaktır. Yıllık elde edilen cironun 3 milyar doların üstünde olduğunu da düşündüğümüzde patronların asıl sorununun bunları kaybetme korkusu olduğu, işçi ölümlerinin onlar için hiçbir şey ifade etmediği bir kez daha tüm çiplaklığıyla ortaya çıkmış oluyor.

Emperyalistlerin yoğun emek gerektiren sektörleri daha ucuz iş gücünün olduğu yarı-sömürge ülkelere kaydırdığı bir gerçek. Gemi yapımı ve sökümü de yoğun emek gerektiren sektörlerden biri. Bunun yanında gemi sökümü işleri hem insan sağlığı hem de çevre için tehlikeli olan kimyasal maddeleri de içeriyor. Emperyalistler bu konuda kendi ülke kamuoylarında oluşan tepki ve duyarlılık nedeniyle de bu tür işleri yarı-sömürge ülkelere

havale ediyorlar. Köyden şehre göçün her gün arttığı, şehirlerde milyonlarca işsiz var olduğu koşullarda egemenler ucuz iş gücü bulmakta zorlanmıyorlar. Ailesinin geçimini sağlamak, açlıktan ölmek için her türlü sosyal haktan yoksun en az ücrete emek gücünü satmaya hazır milyonlarca işsiz olması egemenlere bu durumu azami ölçüde sömürme olanaklarını sunuyor. Emperyalist politikalar sonucu tarımın tasfiyesinin her geçen gün hızlanarak devam etmesi nedeniyle köyünden, toprağından koparılan milyonlar iş bulma umuduyla şehirlerin yoksul emekçi semtlerinde çok zor şartlarda yaşamaya mahkum ediliyor.

Tersaneler bölgesindeki patronlar da kârları arttıkça daha fazla kâr elde edebilmek için sömürüyü daha fazla arttırıyorlar. Artan sömürüye ve kârlarına paralel iş cinayetlerinin de

artması bu kârların işçilerin canlarından, kanlarından elde edildiğinin somut kanıtıdır.

Bu yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, en zengin sömürüye ve baskıya toplumun en yoksul kesimleri uğramaktadır. Bizler de kitlelerle bütünleşmeye toplumun en yoksul kesimlerinden başlarız. Bilinç düzeyleri objektif gerçeklikten dolayı hareket etmiyor kelimelerin gerçek anlamıyla "zincirlerinden başka kaybedecek bir şey olmayanlara" gitmeli, onlarla bütünleşmenin yolu ve yöntemlerini geliştirmeliyiz. Kitlelerle bütünleşmek, onlarla birlikte ilerlemek ancak o zaman bir niyet olduktan çıkıp, pratikte ete kemige bürünecektir. Bu gerçekliği bir an olsun unutmamalıyız.

Engellemelere rağmen kuraklıkla ilgili eylemler yapılıyor

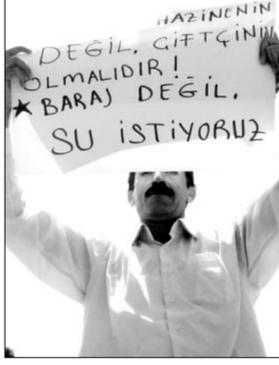
Yazın gelmesiyle birlikte bir taraftan "su sorunu yok" açıklamalarına hız veren, diğer taraftan köylülere yağmur duasına çıkmayı öneren devlet yetkilileri, bu konuyu gündemine alanları engellemek için de elinden geleni yapıyor.

Bunun son örneği **Batman**'da DTP tarafından kuraklık nedeniyle düzenlenen basın açıklamasına katılmak isteyen köylülerin, jandarma tarafından engellenmek istenmesidir. Ancak tüm engelleme ve para cezalarına rağmen yüzlerce kişinin katıldığı açıklamada, öfke AKP hükümetine yöneltildi.

Panzerler eşliğinde "güvenlik" önemi alan askerler, traktörleri ile

gelen köylülerin ilçe girişine izin vermedi ve ayrıca bazı köylülere de 110 ile 170 YTL arasında para cezası vererek cezalandırmaya çalıştı.

Traktörleri ile köylülerin katıldığı açıklamada, "**Toprak reformu istiyoruz**", "Toprak hazinenin değil çiftçinin malı olmalıdır", "**Baraj değil iş istiyoruz**", "Önce insan yerine önce talan dediniz", "**Yeni göçlere dur diyeceğiz**", "Köylü milletin efendisi midir?", "**Ankara Ankara duy sesimizi işte bu çiftçinin ayak sesleri**", "AKP doğal olmayan bir afettir", "**Yayla yasağına son**", "Adaletin bu mu Tayyip?", "**Devlet ağa ka erd me**" dövizleri açıldı.

Burada bir konuşma yapan Beşi Belediye Başkanı **Burhan Kurhan**, açıklamaya gelmek isteyen köylülerin askerler tarafından engellendiğini ifade etti. Yaşanan coğrafyada binlerce sorunun olduğunu söyleyen Kurhan, kuraklığın kendilerini son derece üzdüğünü söyledi. İstem ve taleplerinin insani olduğunu belirten Kurhan, "Kaymakamlık ve güvenlik güçleri 3 gündür Beşi'de ellerinden geleni yapıyorlar. Askerler köylülerin çiftçilerin açıklamaya gelmesini engelleyerek, cezalar kesiyor. Sizin sesinizi kısıtlayan bir anlayışa karşı karşıyayız" diye konuştu.

DTP Batman İl Başkanı **Özcan**

Hükümet bir yandan su sorununun varlığını yalanlayan açıklamalar yaparken bir yandan da gerçekleri söyleyenleri susturmaya çalışıyor.

Erdem ise kuraklığın buğday, arpa ve mercimek tarımını yüzde 90 ve yüzde 100'lere varan bir oranda etkilediğini söyledi. Bölgenin temel geçim kaynaklarından biri olan hayvancılıkta da ciddi kaygıların yaşandığını ifade eden Erdem, kuraklık nedeniyle otlak alanların yeşermeye ve meraların tamamen çölleştiğini de vurgu yaptı.

Açıklamaya katılmayan Beşi Ziraat Odası'nı eleştiren Erdem, "Sivil toplumculukla hükümetin kuyruğuna takılmayı aynı sayanları kutluyoruz. Afette bile yanınızda olmayanları ve ses çıkarmayanları kutluyoruz" diyerek tepki gösterdi. (H. Merkezi)

Bismil'de de kuraklık mitingi

Son dönem bölgede yaşanan kuraklığa karşı **Diyarbakır**'ın **Bismil** ilçesinde de DTP tarafından miting düzenlendi. Öncesinde yapılan mitingler gibi Bismil mitingi de, halkın sistemin tarım politikalarına karşı öfkesini ve taleplerini dile getirmesine vesile oldu. Öncelikle bölgenin afet bölgesi ilan edilmesi talep edildi. Mitingde konuşan Diyarbakır Milletvekili **Gülten Kışanak** köylünün büyük oranda zarar gördüğünü, buna karşılık devletin zararı gidermeye yönelik köklü çözümler getirmeyecek, sadece köylünün devlete olan

borçlarını bir yıllığına ertelemesine tepki gösterdi.

Üreticinin seneye de borçlarını ödeyemeyeceğine vurgu yapıldı. Öyle ki; her ne kadar yaşanan kuraklıktan kaynaklı bu yıl üreticiler daha zor durumda olsa da, üreticinin yaşadığı sıkıntı bu yıla özgü değildir. Sistemin tarım politikalarının yanında söz konusu bölge T. Kürdistanı olunca, Tarım Bakanı başta olmak üzere sistem sözcüleri olabildiğince aymazca davranmaktadır. Alanda toplanan binler 2 saat sonra dağılarak miting sonlandırıldı. (Diyarbakır YDG)

Kuraklık arıcılığı da vurdu!

Bitkilerin kuraklıktan açmaması ya da kuruması nedeniyle hayvancılık sektörü de zor günler yaşıyor. Çiçek açmaması nedeniyle polen bulamayan arılar kuraklıktan en çok etkilenen hayvanlar arasında. Operasyonlar sonucu yaylaya da çıkamayan arıların zor günler geçiyor.

DİHA'ya bilgi veren arı besicisi **Aziz Umud**, ilkbaharda arıları şekerle beslemek zorunda kaldıklarını, her yıl onlarca çiçek çeşidinin açtığı tarlalarda, bu yıl kuraklık nedeniyle onların bile yeşermeyeceğini söyledi. Bu yıl yaylalara çıkmalarına izin verilmediği takdirde arıların telef olacağını söyleyen Umud, şu ana kadar 750 arı kovandan 250'sinin telef olduğunu ifade etti.

Kış mevsiminde arılarını Mersin'e götürdüğünü, yaz aylarında ise Bingöl ve Hakkâri yaylalarına çıktığını dile getiren **Mehmet Ak** ise, "**güvenlik**" nedeniyle bir süredir yayla yasaklarının konulduğunu kaydetti. Devletin bir an önce yaylalara çıkmalarına izin vermesini isteyen Ak şunları söyledi: "Ya tekrar yaylalara gitmemize izin versinler ya da kuraklıktan zarar gören arıların zararlarını karşılasınlar. Şu anda arıları besleyecek şekeri bile alamıyoruz. Bu yıl da kuraklık nedeniyle arılarımız bahar mevsimi gelmesine rağmen maalesef bal yapamadıkları gibi doğadan gerekli besini alamadığı için ölmeye başladı." (H. Merkezi)

Divriği'de neler yaşanıyor?

14 Mayıs Çarşamba günü işten çıkarılan işçilerle dayanışmak için Divriği'ye gidildi. Divriği'de kısa süre önce işten atılan 25 güvenlik görevlisi ile röportaj yaptık ve işten atılmış işçilerin yoğun olduğu yerde gazete dağıtımını yaptık.

14 Mayıs 2007 tarihinde 18 işçi işten atılmıştı. Bu işçiler yaklaşık 1-2 ay önce sözleşmeli olarak işe alınmış, ancak ağır sanayide, kötü koşullar altında ve düşük ücretle çalışmak zorunda bırakılmıştı. Çalışma Bakanlığı'na daha iyi bir iş imkânı için dilekçe veren 18 işçi işten atılmıştır. Bakanlığın gönderdiği müfettiş, işçilerin asgari ücretle bu koşullar altında çalıştırılmayacağı kararı vermiş, ancak işletme sahibine herhangi bir yaptırım bulunmadığı gibi işçiler işlerinden olmuştur.

Kamuoyu oluşturulup, işçilerin tekrar işe alınması istemiyle imza toplanmış. 22 Ağustos 2007 tarihinde toplanan imzaların içinde oldukları için işletmede çalışan 3 kişi daha işten atılmıştır. Bu 3 kişi daha önce işletme özelleştirilirken performanslarından dolayı ustabaşılığa yükseltilmişti.

31 Mart 2008'de de 25 güvenlik görevlisi hiçbir gerekçe gösterilmeden, keyfi olarak işten atılmıştır. Divriği Platformu kurulmuş ve bir heyet oluşturularak OYAK Divriği Demir-Çelik Yönetim Kurulu'na gönderilmiş; platformun içinde Belediye Başkanı, Kaymakam, parti temsilcileri, sendika yönetimi olmasına rağmen hiçbir sonuç alınmamıştır. 3 Nisan tarihinde Divriği'den Demir-Çelik'e kadar yürünmüş ve basın açıklaması yapılmıştır. İşten atılan işçilerin yerine ise kendi kadrolarını yerleştiren OYAK yönetimi, bu işçilere işten atılmaları için işçilerden daha iyi imkânlar sağlamıştır. Öyle ki; barınma, beslenme ve ücret konusunda neredeyse 2 kat daha fazla ödeme yapmaktadır.

Daha sonra **Divriği Belediyesi**'nde yaşanan olayları öğrenmek için DİSK Genel-İş Divriği Temsilciliği'ne gidildi ve baş temsilci **Nusretin Özgür** ile görüşüldü.

Belediye işçilerinin mesai saati dışında ve olur olmaz zamanlarda çalıştırılması ve ücret verilmemesi üzerine başlatılan direniş sonunda imzalanan **toplu sözleşme** emekçilerin lehine sonuçlanmıştır. 8 Ocak 2008 tarihinde imzalanan toplu sözleşme görüşmeleri sırasında sözleşmenin bazı maddelerinde anlaşılabilirliği üzerine Belediye'nin yüksek hâkim çağırması işçileri çileden çıkarmıştır. "**Yüksek hâkim istemiyoruz**" sloganıyla toplu sözleşme maddelerinin hepsinin kabul edilmemesi halinde greve başlayacaklarını belirten işçiler birkaç gün içinde grev çağırmasına başlamaları ve kısmi iş yavaşlatmaları üzerine işçilerin kararlı olduklarını gören Belediye, toplu sözleşme maddelerinin hepsini kabul etmiştir.

(Sivas YDG)

Samandağ'da baz istasyonuna tepki

Antakya Samandağ'a bağlı Ataköy sınırlarına baz istasyonu kurulmak istenmiş, köylüler tarafından baz istasyonu kırılmış, ancak daha sonra jandarma müdahalesiyle baz istasyonu kurulmuştur. Bizler Ataköy ve baz istasyonundan etkilenen Çanakoluk köylülerinin baz istasyonuna karşı haklı olarak verdikleri mücadelede yanlarında olduğumuzu göstermek amacıyla onlarla görüştük.

Baz istasyonları, GSM iletişiminin kapsama alanını genişletmek için kurulan ve mikrodalga yayan cihazlardır. Baz istasyonlarının yaydığı mikrodalgalar, çevresinde bir elektro manyetik alanın oluşmasına neden olur. Bu da çevrede elektro manyetik kirliliğe neden olur. Yayılan mikrodalgalar, insanlarda **unutkanlık**, sinirlilik, **uykusuzluk**, baş ağrısı, **baş dönmesi**, depresyon, **Alzheimer**, Parkinson gibi hastalıklara neden olur. Ayrıca hücre enzimlerinde bozulmalar ve DNA tahribine yol açar. **Lenf bezi kanseri**, ben kanseri, **erbezi tümörü**, çocukluk kanserlerine neden olur. Gözde **katarakat**, iris iltihabı, **kulakta işit-**

me kaybına yol açar. Cinsel yaşamı etkiler. Kanın yapısını bozarak ölüme neden olabilir. Bağışıklık sistemine olumsuz etkileri vardır. Hamilelerde düşüğe neden olur. Mutat bebek doğumlarına yol açar. Bütün bu olumsuzlukları nedeniyle baz istasyonlarına çeşitli yerlerde defalarca davalar açılmıştır. Bu davaların sonucunda halk kazanmış, baz istasyonlarının kaldırılmasına karar verilmiştir.

Bunlar çok iyi bilinmesine rağmen egemen sınıflar, emekçi halkın sağlığını ve yaşamını hiçe sayarak daha fazla kâr amacıyla yerleşim yerlerine baz istasyonları kurmaya devam etmektedir. Burjuva kalemşörleri de baz istasyonları-

nın zararlarının kanıtlanmadığını yazmaktadır. Hatta yüzüzlükte daha ileri giderek baz istasyonlarının toplum yararına olduğunu, amacın topluma hizmet olduğunu iddia etmekte(!) Bu iddialarda bulunurken baz istasyonlarının yerleşim yerlerinin dışına kurulabileceğini, fakat bunun daha masraflı olduğunu, dolayısıyla daha fazla kâr etmek için yerleşim yerlerinin seçildiğini emekçi halktan itinayla saklıyorlar.

Antakya Samandağ'a bağlı Ataköy sınırlarına da baz istasyonu kurulmak istenmiş, köylüler tarafından baz istasyonu kırılmış, ancak daha sonra jandarma müdahalesiyle baz istasyonu kurulmuş-

ture. Bizler Ataköy ve baz istasyonundan etkilenen **Çanakoluk** köylülerinin baz istasyonuna karşı haklı olarak verdikleri mücadelede amacıyla onlarla görüştük. Baz istasyonlarının başta insan olmak üzere tüm canlılara verdikleri zararlarla ilgili bir bildiri dağıttık. Daha sonra bir avukatla beraber baz istasyonundan etkilenen her iki köye gidip toplantı yaparak neler

yapılacağıyla ilgili sohbet ettik. Öncelikle bir imza kampanyası yapılmasına ve kampanyanın basın açıklamasıyla deklare edilmesine karar verildi. Yapılan bu imza kampanyasının olumlu bir sonuç vermemesi durumunda, Ataköy ve Çanakoluk köylüleri GSM şirketine dava açacaklarını belirttiler. Köylüler baz istasyonuna karşı mücadelede haklı ve sonuna kadar kararlılar. (Antakya İK okurları)

TZOB: Kuraklık en çok bölgeyi vuracak

Türkiye Ziraat Odaları Birliği (TZOB) Başkanı **Şemsi Bayraktar**, 14 Mayıs Dünya Çiftçiler Günü'nü bu yılki kuraklık ve hükümetin tarım politikalarının yarattığı sorunlar nedeniyle sıkıntıyla kutladıklarını belirterek, tarım sektörünün darbe almasıyla birlikte özellikle T. Kürdistanı'nda ekonomik ve sosyal sorunların artacağına dikkat çekti.

Bu yıl Devlet Meteoroloji İşleri Genel Müdürlüğü'nden alınan ilk verilerin bölgede kuraklığı gösterdiğini dile getiren Bayraktar, DMI'nin **Yağış Raporu**'na göre 1 Ekim 2007-31 Mart 2008 tarihlerini kapsayan 6 aylık dönemde normale göre en fazla yağış azalmasının yüzde 44 oranı ile bölgede gerçekleştiğini vurguladı.

TZOB verilerine göre kuraklığın tarıma verdiği zararın 5 Milyar YTL'ye ulaştığını ve tarımda yüzde 7.3 oranında bir küçülme meydana geldiğini dile getiren Bayraktar, yaptıkları bir çalışma sonucunda Mardin, Şanlıurfa, Diyarbakır, Batman, Hakkâri, Muş, Siirt, Şırnak, Gaziantep, Elazığ illerinde

buğday ve arpada zarar oranlarının yüzde 90'ı, kırmızı mercimekte yüzde 60'ı bulunduğunu kaydetti.

"Türkiye buğday üretiminin 2.8 milyon tonunu gerçekleştiren Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde görülecek yüzde 90 azalma ile Türkiye buğday rekoltesinde 2.5 milyon ton azalma, yine Türkiye'de arpa üretiminin 1.55 milyon tonunu gerçekleştiren Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde görülecek yüzde 90 azalma ile Türkiye arpa rekoltesinde ise 1.4 milyon ton azalma beklenmektedir" diye konuştu. (H. Merkezi)

"IMF yüzünden tarımda çöküş sürecindeyiz!"

Antakya'da gerçekleştirilen Ziraatçılar Zirvesi'ne katılan **Gökhan Günaydın**, Antakya Gazeteciler Cemiyeti'ndeki basın toplantısında ülke tarımında 1980 yılından itibaren gerileme döneminin yaşandığını, bu durumun 2000'li yıllarda çöküşe dönüştüğünü, 2004-2007 yılları arasında 1.4 milyon köylünün karnını doyuramaması gerekçesiyle köylünün terk edip

varoşlara yerleştiğini belirtti. Tarımda yapılan temel yanlışlar, tekelleşme ve yağmaya dönüşen özelleştirmelerin kötü gidışta büyük etken olduğunu belirten Günaydın, mevcut siyasi iradenin bu yapıyla tarımda dönüşüm sağlayamayacağını söyledi. Günaydın, "Türkiye gibi bir ülke doğru ve rasyonel tarım uygulamaları koysa çöküşü sona erdirip kalkabilir. Ancak IMF ve Dünya Bankası'nın talimatları doğrultusunda devam edilirse çöküş de devam eder" dedi.

70 milyonun üzerinde bir nüfusu olan Türkiye'nin tarımda kendini doyuramayan konumda olduğunu, pamuk, yağ bitkileri, çeltik, buğday, arpa, mısır, soya ve yem bitkilerinin ithal edildiğini belirten Günaydın, "70 milyonluk ülkede 3.5 milyarlık ithalat yapılıyorsa yarın öbür gün 100 milyon olduğumuzda ithalata verilecek paranın hadi hesabı olmaz. Tarım ülkesi olan Türkiye bugün kendini doyurmakta zorlanıyorsa ileride daha büyük sıkıntılar yaşanacak demektir" dedi. (H. Merkezi)

Çürümüşlük sistemin temelindedir...

Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır'ın Hani ilçesinde görev yapan bir sivil polislin genç bir kadına tecavüz girişimi, halkın yürüyüşe geçmesine neden olmuştu. İlk söz konusu polislin derhal görevden alınacağı açıklanan ilçe Emniyet Müdürlüğü, daha sonra olayın tecavüz değil karşılıklı ilişki olduğu yolunda beyanlarda bulunmuştu. Devletin kutsallığına halel getirmemeye ant içmiş "apoletli medya" da olay karşısında üç maymunu oynayarak görevini yapmaktadır. Belki olay kapandı veya kapanacak. Ancak bu olay akıllara bir çok şeyler getiriyor/hatırlatıyor.

Özellikle T. Kürdistanı'nda direnenleri işkenceyle çözemeyen bu katil süsünün elemanlarının, işkence ettikleri kişilerin eşini, kızını veya sevdiğini işkencehaneye alarak gözleri önünde tecavüz tehdidinde bulduklarını hatırlatıyor mesela...

Mardin Derik'e bağlı Çayköyü'nde yaşayan Ş.E., ilk olarak '93 Kasım'ında gözaltına alınıyor. Suratına yediği yumrukları üç dişi kırılıyor. Bir üsteğmen saçlarından tutup kafasını panzere vuruyor. Sonra karakol. Orada çırpılıp soyuluyor. Bir araba lastiğinin içine yerleştirip, ellerindeki sopayı cinsel organına sokuyorlar. Bu arada üstüne tazyikli su sıkıyorlar. O bir hafta boyunca tazyikli su, elektrik verme, tekerin içine sokma, filistin askısı, ayaklardan baş aşağı asma işkencelerinin yanı sıra defalarca tecavüze uğruyor. Bir hafta sonra

Hiçbir işkence hiçbir zor aracı ezilenin sömürülenin meşru direnişine kırmaya yetmemiştir, yetmeyecektir. Bu nedenle farklı yollar aranmakta, yöntemler hayata geçirilmektedir. Bu yöntemlerden birisi de kültürel dezenformasyondur.

savcılığa çıkarılmadan serbest bırakılıyor. Dört ay sonra, evi basılarak bir kez daha gözaltına alınıyor. Bu kez de aynı işkenceler ve iki hafta boyunca sürekli tecavüz. Yine savcıya çıkarılmadan, olanları anlatmaya kalkarsa kız kardeşlerini de aynı muamelelerin beklediği tehdidiyle saliverilme...

Ş.E., köyüne dönemeyip Derik'te akrabalarının evinde saklanmaya başlıyor. Ancak birkaç ay sonra köyüne dönüyor. Bir tarlada çalışmaya başlıyor. Bu kez de operasyona çıkan bir askeri birlik onu ve birkaç kişiyi tarladan alıp boşaltılmış köydeki evlerden birine sokuyor. Dayak yiyor. Ağzına tuz dolduruluyor. "İri, yeşil gözleri olan bir subay vardı. Beni çirliçiplak soyup üzerinden geçti. İşini bitirdikten sonra oradaki askerlere dönüp 'siz de serbestsiniz' deyince bu kez de onlar üzerine saldırdı. Baylına dek dört kişi daha tecavüz etti." Silah dipçigiyle dövülen

Ş.E., öldü sanılıp oracıkta bırakılıyor. Gözünü hastanede açıyor. Birkaç ay sonra İzmir'deki akrabalarının yanına kaçıyor. Kimseyle konuşmaması, sık sık düşüp bayılması, sinir krizleri geçirmesi akrabalarını kaygılandırıyor. Ş.E.'yi 1995 Ağustos'unda Türkiye İnsan Hakları Vakfı tedavi merkezine götürüyorlar. Orada üç ay boyunca tedavi görüyor. Raporuna düşen, anlattığı hikâyelere uygun travma belirtileri, aşırı güvensizlik, majör depresif bozukluk ve yüksek anksiyete düzeyi. Sürekli kabuslar gördüğü, dikkat toplamakta güçlük çektiği de raporda belirtilmiş. 1997 yılında köyünden gelen akrabalarının "askerler seni arıyor" haberi üstüne Almanya'ya kaçıyor. '98'de Almanya'da "Kadına Yönelik Devlet Kaynaklı Şiddet" konulu bir panelde söz alıp ağlayarak başından geçenleri anlatınca tam beş

yıl sonra başlayacak bir hukuki süreci tetiklemiş oluyor.

Ş.E.'nin anası İ.E. de, kızı ilk tutuklandığında yan odada kızının çığlıklarını dinleyerek aynı muameleden geçiyormuş. O da kızının acılarından ve neden sonra rahminden ameliyat olunca dek kesilmeyen kanamalarından söz ediyor. Ana da daha sonra ağır işkenceye ve tecavüze maruz kalmış. Ş.E. ve anası, o yörede gözaltında tecavüze uğrayan binlerce kadından sadece ikisi. T. Kürdistanı'nda özellikle '90-95 yılları arasında gözaltında tecavüzün sistematik olarak uygulandığını bilmeyen kaldıysa hatırlatalım. Bir örnek: O dönemin Derik Karakol Komutanı Yüzbaşı Musa Çitil, daha önce de Şükran Aydın'a tecavüz suçuyla yargılanmış, tabii ki delil yetersizliğinden beraat etmişti. Yörede namli bir işkenceci olarak tanıyan yüzbaşı, bu topraklarda yar-

ılanamayınca iş ALHM'e kalmış, Türkiye, işkence kurbanı Salih Tekin'e 25 bin sterlin tazminat ödemek zorunda bırakılmıştı. Karakolda askerlerin cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için mutlaka gözaltına alınmış bir kadın kurban bulundurulduğu da ayyuka çıkmış "söylentilerden". Tecavüz, gerek kanıtlanması güç olduğundan, gerekse kurbanların başlarına geleni anlatamamasından, herkesin bilip kimsenin engellemeyeceği bir gerçeklik olarak suratımıza sirtıyor.

"Türk askeri böyle şey yapmaz" diye haykırırlar, bu yıl Newroz kutlamalarına izin verileceğini açıklayan Bakanlık'a rağmen asker tarafından işbaşına sürülen polislerin Yüksekova'da panzerlerinden megafonla yaptığı, "Jandarmalar geliyor. Bacılarınızı yollayın" anonslarını hatırlamadı.

Hiçbir işkence hiçbir zor aracı ezilenin-sömürülenin meşru direnişini kırmaya yetmemiştir, yetmeyecektir. Bu nedenle farklı yollar aranmakta, yöntemler hayata geçirilmektedir. Bu yöntemlerden birisi de kültürel yozlaşmadır. Bu durumu engellemek için kurulan kurumlara, geliştirilen etkinliklere devlet fuhuş evlerini, birahaneleri, kafe görünümünü randevu evlerini desteklemekle karşı duruyor. T. Kürdistanı'ndan o kadar örnek verebiliriz ki bu konuya. Oysa söz tükenmiştir çoğu zaman. Çürümüşlük dış yüzünde değil sadece, sistemin temelindedir...

Yedinci Gün Gazetesi imtiyaz sahibi tutuklandı

Devrimci, sosyalist ve yurtsever basına yönelik baskı ve saldırılara bir yenisi daha eklendi. Yedinci Gün gazetesi imtiyaz sahibi **Ali Turgay** tutuklandı.

Terörle Mücadele Kanunu kapsamında gözaltına alınarak tutuklanan Turgay, Gündem geleneğine yönelik tahammülsüzlüğün son örneği oldu. Çıkarılan TMK ile birlikte ifade özgürlüğüne ciddi darbeler vurulurken gazete sayfalarına yansıyan her açıklama yardım ve yataklık kapsamında cezalara çarptırıldı.

4 Ağustos 2006 ile 13 Mayıs 2008 tarihleri arasında Ülkede Özgür Gündem, Gündem, Yaşamda Gündem, Güncel, Azadiya Welat, Gerçek Demokrasi, Yedinci Gün, Haftaya Bakış, Yaşamda Demokrasi, Toplumsal Demokrasi, Öteki Bakış ve Yeni Bakış gazeteleri toplam 31 kez kapatıldı.

Yurtsever basına yönelik engellemeler ifade ve basın özgürlüğünün ülkemizde ne anlama geldiğini de gösteriyor. Kürt halkına yönelik saldırılar ile imha ve inkâr politikasını sürdüren devlet gerçekleri halka ulaştırın basını da kıskaçta alıyor. Emekçilere yönelik yoğun bir propaganda yürüten devletin bu çemberini kırmak, halka doğruyu götürmek amacıyla faaliyet gösteren devrimci ve ilerici basın tutuklamalar ve gözaltılarla durdurulmaya çalışılıyor.

Ali Turgay'ın tutuklanmasına ilişkin İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ne yapılan iki itiraz da reddedildi. Toplatma ve kapatmalara rağmen Gündem geleneği çıkardığı yeni yayınlar ile yoluna devam ediyor. **Alternatif** gazetesi Gündem geleneğinin son gazetesi olarak okuyucuları ile buluştu.

Yayın hayatına 19 Mayıs günü başlayan Alternatif gazetesi Mardin'in Derik Mazıdağı, Midyat, Nusaybin ve Kızıltepe ilçelerinde, Şırnak Cizre'de Hakkari Yüksekova'da ve İstanbul'un birçok bölgesinde okurları tarafından dağıtılarak emekçilere ulaştırıldı. (İstanbul)

Sivas'ta faşist saldırı

16 Mayıs Cuma günü gece saat 23.00 sularında Sivas Adliye binasının arkasında, yani şehrin ortasında, yaklaşık 20 kişilik faşist bir grup 7 arkadaşımıza demir sopalarla saldırmıştır. Saldırıya uğrayan 7 arkadaşımız çeşitli yerlerinden ağır şekilde yaralanmıştır.

12 Mayıs Pazartesi günü başlayan geleneksel Cumhuriyet Üniversitesi Bahar Şenlikleri'nde devrimci ve demokrat öğrencilerin açtığı standartlara tacizde bulunan faşistler, şenlik bitiminde gerçek yüzlerini göstermişlerdir.

Bahar Şenlikleri'nde biz de Demokratik Öğrenci Kulübü olarak açtığımız standı yönelik yapılan tacizler sonrasında üniversitenin Özel Güvenlik Birimi'ni uyarılmış, çıkacak olaylardan sorumlu olmayaçağımızı bildirmiştik. Ancak faşistler arkadaşlarımızı pusu kurarak, hazırlıksız yakalamış ve haince saldırmıştır. Burada önemli olan bir diğer nokta da olay sırasında bölgedeki esnafın tutumudur. Olay sırasında esnaf kapıları kilitleyerek olaya seyirci kalmışlardır.

Saldırılı kınamak için 17 Mayıs Cumartesi günü saat 13.30'da bir basın açıklaması yapılmıştır. Basın açıklamasında şunlara değinilmiştir: "Uzun süredir ülke genelinde yaygınlaştırılarak hâkim kılınmak istenen faşist gerici terörün iç yüzünü dün Gazi'de, Eskişehir'de, Akdeniz'de, Erzincan'da ve Sakarya'da, 1 Mayıs Taksim'de en vahşi boyutuyla görürken bugün bir yenisini Sivas'ta yaşadık. Bu sadece 3-5 çapulcunun yaptığı bir olay değil, genel olarak ülke genelinde oynanan oyunun bir parçasıdır."

Açıklamaya yaklaşık 250 kişi katılırken Sivas caddeleri "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Sivas faşizme mezar olacak!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganları ile inletildi. (Sivas YDG)

Deniz Gezmiş ve arkadaşları anıldı

Mersin

Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilişlerinin 36. yıldönümünde Mersin'de binlerce kişinin katıldığı bir etkinlik düzenlendi. Suavi'nin de konser verdiği etkinlikte, dönemin tanıkları o günleri anlattı. Mersin 68'liler ve 78'liler Derneği'nin düzenlediği bazı siyasi partiler, devrimci ve demokratik kurumların ve sendikaların desteğiyle örgütlenen "İdam Edilişlerinin 36. Yıldönümünde Denizleri Anıyoruz" adlı anma etkinliği Barış ve Kardeşlik Ormanı'nda gerçekleştirildi. Yerel gruplar, Önder Dilbirin ve Suavi'nin konserleriyle renklenen anma etkinliğine dönemin tanıklarından Deniz Gezmiş'in arkadaşları Ertuğrul Kürkçü, Eşber Yağmurdereli, Fahri Aral, Celal Doğan, Emine Ayna, Filiz Koçali ve Hamiyet Kızılar konuşmacı olarak katıldı.

Gençlerin yoğun katılım gösterdiği, sık sık sloganların atıldığı etkinlikte marşlar ve türküler söylendi.

Mersin 68'liler Derneği Başkanı **Selçuk Polat** ile Mersin 78'liler Derneği Başkanı **Osman Koçak**'ın konuşmalarıyla başlayan etkinlikte dönemin tanıkları kürsüye çıkarak, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mücadelesi ile günümüzde geline nokta anlattı. Mahir Çayan ve arkadaşlarının öldürüldüğü Kızıldere çatışmasından yaralı kurtulan tek kişi olan eski Dev-Genç lideri **Ertuğrul Kürkçü**, bugün bir kez daha devrimci dalganın yeni-

den kabarmaya başladığına tanık olduklarını söyledi. Eski Gaziantep Büyükşehir Belediye Başkanı ve Deniz Gezmiş'in ev arkadaşı **Celal Doğan** da, mücadelenin demokratik yollarla yapılması gerektiğine vurgu yaptı. Doğan'ın, "Gençlere tavsiyem; bütün inançlarınızı, düşüncelerinizi demokratik ortamda tartışarak

dan birçoğu tepki gösterecek, Doğan'ın kürsüden inmesini istedi. Tartışma bir süre karşılıklı atışmayla sürerken, konuşmasına devam etmek isteyen Celal Doğan'ın sözleri bu kez de gençlerin attığı sloganla kesildi.

Kahvaltı ve öğle yemeğinin verildiği anma etkinliği,

çözme yolunu seçiniz. Yapılması gereken şudur; gençlerimizi kırdırmadan, ölümüne sevk etmeden, silahlı mücadeleden alıkoyarak, inanarak ve isteyerek demokratik cepheye birleştirmeliyiz" sözleri üzerine katılımcılar-

bir forum ve Suavi konseriyle sona erdi. **Partizan** olarak anmadaki yerimizi aldık ve kitlesel bir katılımı sloganlar atık.

Malatya

Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın idam

edilmeleri yapılan bir yürüyüş ve basın açıklaması ile protesto edildi. **YDG, SGD, DÖDER** ve Emek Gençliği tarafından, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünden Emeksiz Üst Kavşağı'na kadar bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar atıldı ve meydana karanfiller bırakıldı. Yapılan basın açıklamasında, "Onlar 6. Filo'nun Amerikan askerlerini Dolmabahçe'de denize dökererek anti-emperyalist mücadeleye bayrağını ve tam bağımsızlık talebini yükselttiler. Onlar 15-16 Haziran İşçi Direnişinde, Malatya köylüsünün haşhaş mitinginde, üniversitelerin bilimsel demokratik mücadelesinde bütün güçleriyle yer aldılar" denildi.

Ayrıca açıklamada "İbrahimler, Mahirler, Denizler, baskı ve işkenceler karşısında direngencilikleriyle, birbirleri için ölümü göze alan devrimci dayanışmalarıyla bizlere yol gösterdiler" denildi. Açıklama atılan sloganlarla sona erdirildi.

(Malatya YDG)

Anneler gereken açıklamayı yaptılar

11 Mayıs günü "Analar İnişiyatifi" adı altında biraraya gelen DTP'li kadınlar, "**Anneler Günü**" nedeniyle Hasret Dügün Salonu'ndaki etkinlik öncesi basın açıklaması yaptı. DTP Eş Başkanı ve Mardin Milletvekili **Emine Ayna**'nın da katıldığı basın açıklamasında DTP'li kadınlar, "**Asker gitme kardeş kanı dökme**", "**Asker anaları evlatlarını öldürtmeyin**" yazılı dövizler taşıdı. Burada Analar İnişiyatifi adına açıklama yapan DTP yöneticisi **Fatma Bozner**, "Anneler Gü-

nü"nde çocukları tarafından çiçekle ve sevgiyle karşılanmak istediklerini, ancak yaşananların buna engel olduğunu belirtti. Konuşmasında, ülkede bir savaş ortamının olduğunu vurgulayan Bozner, "Biz kendi canımızdan bir parça olan çocuklarımızı askere göndermeyeceğimizi söylüyoruz. Bütün annelere sesleniyoruz; çocuklarınızı askere göndermeyin. En çok acıyı çeken bizleriz" dedi.

Açıklamanın ardından DTP'li kadınlar kısa süreli oturma eylemi yaparken, basın açıklamasını değerlendirmesi istenen Emine Ayna, "Anneler gereken açıklamayı yaptılar" diye konuştu. (Mersin)

Yaşanın sınırı yok: Önce yaylalar, şimdi de tarihi mekanlar!

Kürt halkına dönük imha-inkar politikalarının olanca hızıyla sürdüğü günümüzde, Türk egemen sınıflarının Kürtlere dönük yasak kapsamı da giderek genişliyor. Diyarbakır'da yaşanan son gelişme ise, yaşanın boyutlarının nerelere varabileceği noktasında önemli bir ipucu sunuyor.

Ergani'de bulunan tarihi **Hilar Mağaraları**nı gezmek isteyen gençler, jandarma engeline takıldı! Gençlerin önüne barikat kuran jandarma, mağaralara geçişlerine izin vermedi. "**Propaganda yapacaklar**" için bu yasağı koyduğunu açıklayan jandarma, gençler tarafından protesto edildi.

Ülkenin çok sayıda tarihi değerini yok eden zihniyet, yok edemediklerine ise yasak getirerek, bölge halkının tarihi değerlere ulaşımını engellemekte sakınca görmüyor. Diyarbakır'da "**Genç Yürekle Özgür Yarınlar**" sloganıyla gerçekleştirilen Yenışehir Gençlik Kültür ve Spor Şenlikleri'nin son gününde, şenlik kapsamında Hilar Mağaraları'na gezi düzenlendi. Batman Bahar Kültür Merkezi bünyesinde faaliyetlerini sürdüren **Arsen Poladov Tiyatrosu** oyuncularından sergilenen, "**Çend Dîmen Ji Jyanê**" adlı oyunun ardından, araçlarla Ergani'ye 8 kilometre uzaklıkta bulunan mağaraya doğru hareket eden kitle, buraya vardığında, bölgeye yığınak yapmış olan jandarmanın üst araması dayatmasıyla karşılaştı. Jandarmanın tüm ısrarlarına karşın üst araması yaptırmamadaki kararlılığını koruyan ziyaretçiler, geziyi iptal etme kararı aldılar.

Geziye katılan gençler ise olayın ardından yapılan görüşmelerde, Kürt gençlerinin kendi tarihlerinden koparılmaya çalışıldığını, siyasi faaliyetleri gibi, sportif ve kültürel faaliyetlerinden de engellenmek istendiğini belirttiler.

“Kayıplar Haftası”nda mücadeleyi yükseltme çağrısı

Diyarbakır

IHD Diyarbakır Şube Başkanı **Muhharrem Erbey** yazılı açıklama yaptı. Erbey, Türkiye’de yaşam hakları devlet güvencesi altında olan yüzlerce kişinin yakınlarından kopararak, ansızın benzer yöntemlerle ortadan kaybolduğuna dikkat çekti. Erbey, “Onları unutmamızı bekleyenlere bir kez daha sesleniyoruz. Asla unutmayacağız” dedi.

Ankara

IHD Ankara Şubesi Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması yaptı. Açıklamada, “Kayıplar bize sesleniyor, Neredesiniz ey insanlar?” pankartı açıldı. Açıklamada konuşan IHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül**, 1995 yılında gözaltında kayıpların artması üzerine 17-31 Mayıs tarihlerini Kayıplar Haftası olarak ilan

17-31 Mayıs Kayıplar Haftası nedeniyle, birçok ilde yapılan açıklamalarda, mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

ettiklerini ve bu tarihten itibaren her yıl kayıpları andıklarını söyledi. Basın açıklamasını okuyan IHD Genel Sekreteri **Sevim Salihoğlu**, kayıplarla birlikte insanlığın kaybolduğunu belirterek, kaybedilenlerin hikayesinden örnekler vererek açıklamaya devam etti.

İstanbul

Kayıplara Karşı Uluslararası Komite (ICAD), Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (YAKAY-DER) ve IHD İstanbul Şubesi Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Gözaltında kaybedilenlerin fotoğraflarının taşındığı açıklamada, yere kırımı karanfiller bırakıldı. Açıklamayı okuyan IHD İstanbul Şube Başkanı **Gülseren Yoleri**, yaklaşık 20 yıldan beri gözaltında kayıplar için mücadele

ettiklerine ancak kayıp olgusunda devletin de rolü olduğu için önemli bir yol alamadıklarına dikkat çekti.

İzmir

Konak Pier önünde bir araya gelen IHD İzmir Şubesi üyeleri, Konak eski Sümerbank’a doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüşte “**Susma, sustukça sıra sana gelecek**”, “**İnsanlık onuru işkenceyi yenecek**” sloganları atıldı. Açıklamayı yapan IHD İzmir Şubesi Başkanı **Lütfü Demirkapı**, “22 yıldır yürüttüğümüz insan hakları mücadelesinde kayıplarla birlikte kaybolan insanlığımız olduğunun bilerek mücadele ettik ve kayıpların akıbetini sorduk” dedi.

Adana

İnönü Parkı’nda bir araya gelen **IHD, KESK, DTP, ÖDP, EMEP,**

SDP, ESP, ÇHKM, Partizan, Sosyalist Parti Girişimi, PSAKD, Halkevleri ve THAY-DER konuya ilişkin basın açıklamaları yaptı. “**Kayıplar bulunsun faillerden hesap sorulsun**” pankartlarının açıldığı eylemde kitle adına basın açıklamasını okuyan IHD Adana Şubesi Yöneticisi **Osman Kara, JITEM, TIT, Vatansever Kuvvetler Güç Birliği, Ergenekon** adı altında devlet içerisinde örgütlenen bu cetelerin kirli faaliyetler yürüttüğünü dile getirdi.

Bursa

25 Mayıs günü Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan **IHD, ESP, Partizan** ve BDSP bir basın açıklaması yaptı. Açıklamayı okuyan IHD Şube Başkanı **Abdullah Akyol**, son dönemde artan saldırılara değinerek mücadeleyi büyütmeye çağrısı yaptı.

Merhaba,

18 Mayıs 2008 tarihinde 1995 Gazi olaylarında gözaltına alınarak katledilen Hasan Ocak’ı anmak için ESP’nin düzenlemiş olduğu anmaya Gazi Mahallesi Partizan olarak destek verdik. Cemevi önünde toplanan kitle, “**Yaşasın devrimci dayanışma**” sloganlarıyla yürüyüşe geçerek Gazi Mezarlığı’na yürüdü. “**İbrahim Kaypakaya ölümsüzdür**”, “**Hasan Ocak ölümsüzdür**” sloganları sık sık atıldı. Burada yapılan anımdan sonra Gazi Partizan faaliyetçileri olarak 27 Mayıs 2007 tarihinde Dersim dağlarında faşist TC devletinin kolluk güçleriyle girmiş oldukları çatışmada şehit düşen halk savaşçısı **Mahmut Polat** ve **Hıdır Uğur**’un katledilişinin 1. yıldönümü vesilesiyle Mahmut Polat’ın mezarına giderek kısa bir anma yaptık. Sloganlar atarak mezar temizliği yapıp Partizan flamasını mezar taşına asarak mezarlıktan ayrıldık.

27 Mayıs 2007 tarihinde Dersim dağlarında faşist TC devletinin teslim olmalarına karşı silahlarına sarılan Mahmut Polat ve Hıdır Uğur düşmana teslim olmamış ve kanlarının son damlasına kadar savaşmışlardır.

(Gazi Mahallesi Partizan)

Merhaba,

14 Mayıs 2008 tarihinde Gazi Mahallesi İsmet Paşa Caddesi ve Fevzi Çakmak Caddelerinde “**İbrahim Kaypakaya ölümsüzdür-Partizan**” yazılı afişleri yaparken 3 arkadaşımız yapılan çalışmanın yasal bir dayanağı olmadığı ve çevre kirliliği yarattığı gerekçe gösterilerek gözaltına alınarak saatlerce bekletilmiştir. Gazi Karakolu’na götürülen arkadaşlarımız ifade vermemeleri sonucu, kendilerine para cezası verilerek 4 saatlik bir keyfi gözaltıdan sonra serbest bırakılmışlardır. Genç bir kadın arkadaşımıza çikolata teklif eden faşistler, arkadaşımızın tavrı karşısında babacan pozlarına girerek “iyi niyetli” oldukları yalanına başvurmuşlardır. Oysa ki bizler onların ne kadar “iyi niyetli” olduğunu çok iyi biliyoruz.

Yaşanan bu keyfi gözaltı sonrası çalışmalar aynı şekilde devam etmiştir ve edecektir.

(Gazi Mahallesi Partizan)

Sansür protestosuna sansür!

Yürüyüş Dergisi’nin kapatılması üzerine yayın hayatına başlayan **Halk Gerçeği Dergisi**’ne yönelik yayın durdurma kararını protesto etmek isteyen çalışanlar ve okurları İstanbul Adliyesi önünde polis saldırısına uğradı. Halk Gerçeği Dergisi’ne 13. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 1 ay süreyle verilen yayın durdurma kararını protesto etmek isteyen kitle polis terörüne maruz kaldı. Polis, gazetecilere yönelik gözaltı saldırısına gerekçe olarak savcı emri olduğunu gösterdi.

(H. Merkezi)

8 Mayıs 2008 tarihinde Çiğli’nin Güzeltepe semtinde oturan 3 lise öğrencisi, **Şehit Erdal Kılıç Karakolu**’nun önünden geçerken nöbet tutan bir polisin sözlü satışına maruz kaldı ve böyle başlayan olay, karakolda işkence ile bitti. Gençlerin anlatımına göre, saat 23.15 civarı karakolun önünden geçenlerken bir polis memurunun söz-

bizden daha iyi mi biliyorsunuz” denilerek tekrar dövülmeye başladıklarını söylediler.

Yaşanan bu olay ilk olmadığı gibi son da değildir. Yine 16 Mayıs 2008 günü İzmir’in Bornova semtinde yaşayan asistan doktor **Deniz Yazıcı** evine geldiği sırada kapısının önünden alınıp işkenceye maruz kaldı. Evinin

karakola götürülen doktor, burada da çırılçıplak soyularak dövülmüştür.

Yaşanan bu olayın ardından protesto eylemi yapan doktorlar soruyorlar: “Can güvenliğimizi teslim ettiğimiz kişilerin, doktor olduğumu söyleyen birini karakolda çırılçıplak soyarak dövmelerinin gerekçesini öğrenmek istiyoruz?”

Bu coğrafyada işkence görmek için her zaman bir “**neden**” vardır. Kimliğimiz, bunun için bir nedendir, düşüncelerimiz bir nedendir. 12 yaşında bir çocuksundur “**yasadışı örgüte üyelikten**” 13 kurşun ile

ölebilirsin. Karakolun önünden geçen 15 yaşında bir çocuksundur, yaklaşık içeri alındıktan sonra doğum yerin beğenilmemiştir, kafan duvarlara vurulabilir. Newroz kutlamalarına katılmışsındır, tüm ülkenin gözü önünde kolun kırılabilir. Dergi satıyorsundur, sokak ortasında polis kurşunu yiyebilirsiniz. Tutsak düşmüşsündür tecrit, izolasyon, hak gaspları ile “sessiz işkence”ye maruz kalabilirsiniz. “Ayak takımı”sındır, kendilerini baş sananlar, o başı da ayakların taşıdığını unutanlar sana 1 Mayıs’a katıldığın için gaz bombaları, coplar ve tekmelerle saldırabilir.

Egemenlerin işkence için her zaman bir “nedeni” vardır.

Tüm bu saldırılar ve baskı zor muhaliflerin susturulması, devrimci düşünceleri kabul ettirenlerin yıldırılması amacıyla yapılmaktadır. Ezilen halkların gözü kulağı, atan yüreği olan devrimci düşüncenin tüm bu yaşananların nedenlerini doğru kavraması ve verecek yanıtı bu doğru üzerinden bilince çıkarması gerekmektedir.

(İzmir’den bir YDG’li)

İşkence her yerde!

lü satışının ardından, dövülerek karakolun içine götürülen gençlere burada yangın söndürme tüpleri, tabanca dipçikleri ve coplarla saldırıldı ve ayrıca tecavüz ile tehdit edildiler. Gençler kimlik sorgulaması yapıldığı sırasında doğum yerlerini söylediklerini kafaların duvarlara vurulduğunu, ailelerine haber vermek isteyip, bunun bir yasal hak olduğunu söylediklerinde kendilerine “yasaları

önünde kendisine kimlik soran polisler kimliğinin yanında olmadığını, doktor olduğunu, kaşesini gösterebileceğini söyleyen doktor, dövülerek polis aracına bindirildi. Boş bir araziye götürülen Yazıcı, burada da polis dayığına maruz kaldı. Ardından

F tiplerinde hak ihlalleri sürüyor...

F tiplerinde yaşanan sorunlar her geçen gün artarak devam ediyor. Açık görüş alanlarına konulan kameralar, sürekli verilen keyfi disiplin cezaları, tedavi engelleri gibi sorunlar bunların bazıları. Bu sorunlara dikkat çekmek için IHD Ankara Şube Cezaevi Komisyonu, 22 Mayıs günü dernek binasında düzenledikleri basın toplantısı ile (**Ocak-Nisan 2008**) 4 aylık İç Anadolu Bölgesi Cezaevi Raporu’nu açıkladı.

Komisyon adına yapılan açıklamada; “Cezaevlerinde yaşanan keyfi hak gaspları her geçen gün artarak devam etmektedir. Keyfi uygulanan disiplin cezaları ile birlikte haberleşme hakkı engellenirken açık görüş yerlerine konan kameralar sonucu tutsaklar görüşe çıkmamaktadır” denildi.

Açıklamanın devamında yapılan başvurulardan örnekler de verildi;

- Adalet Bakanlığı’nın 2007 yılının başında yayımladığı 10 kişinin

haftada 10 saat görüşmesine olanak tanıyan 45/1 sayılı genelge cezaevi idaresince uygulandığı gibi uygulama adeta işkenceye dönüştürülmüştür.

- SES MYK Üyesi **Meryem Özsöğüt** mahkemeye geliş-gidişlerde askerin adli tutukluları kıskırtmasıyla adli kadın tutukuların saldırısına uğramıştır. Yine mahkemeye geliş-gidişlerde **Resmiye Vatansever** ve arkadaşları askerlerin saldırısına uğramıştır.

- Mahkeme ve hastaneye geliş-gidişlerde askerler tarafından tutuklara özellikle kaburga bölgelerine dirsekle vurulmak suretiyle işkence yapılmaktadır.

Açıklamanın sonunda IHD Ankara Şube Cezaevi Komisyonu olarak hapisanelerde yaşanan hak ihlallerinin takipçisi olacakları dile getirildi. Komisyonun yaptığı açıklamanın ardından **Selvi Gülmez** de kısa bir konuşma yaparak yaşadığı sıkıntıları dile getirdi.

(Ankara)

Başbüyük’te aldatmaca

Başbüyük halkının Kent Sel Dönüşüm’e karşı, aylardır polis ablukası ve terörü altında sürdürdüğü direnişte yaşanan son gelişmeler, Belediye’nin halka dönük yeni bir aldatmaca hamlesi gerçekleştirdiğini gösteriyor.

Polis barikatlarının hemen karşısında kurdukları çadırlarda geceli-gündüzlü bir bekleyiş sürdüren Başbüyüklülüler, aldatmacanın yanı sıra, yine belediyenin “el altından” yürüttüğü “bölünme” riskiyle yüz yüze.

Geçtiğimiz haftalarda halk ve Belediye arasında gerçekleşen görüşmeler sırasında Belediyeye taleplerini ileten Başbüyüklülüler, kendilerine verilen sürenin sonunda, taleplerinin karşılanmak yerine, yıkım projesinin aynen hayata geçirilmesi yönünde girişimlerin geçerliliğini koruduğunu öğrenmişlerdi. Çünkü aynı günlerde yapılan Belediye Meclis Toplantısı’nda proje aynen kabul edilmişti.

Talepleri dikkate alınmayan Başbüyüklülüler, halen mahalleyi abluka altında tutan polis yığınının karşısında bekleyişlerini sürdürüyorlar.

Gelişmelerin hangi aşamada

olduğunu öğrenmek için Başbüyük Mahallesi Çevre Düzenleme ve Koruma Tabiatı Yaşatma Derneği Başkanı **Adem Kaya** ile görüştük.

Kaya, resmi anlamda bir görüşme olmazken, halkı bölme girişimleriyle yüz yüze olduğunu vurguluyor ve şöyle diyor: “Belediye kamuoyunu aldatmaya dönük beyanlarda bulunuyor. Bu beyanlar, halkla uzlaşma sağlandığı, halkın onayının alındığı yönü. Oysa böyle bir durum yoktur. Biz taleplerimizdeki ısrarımızı koruyoruz. Fakat bu günlerde öğrendiğimiz bir şey var ki, o da kimi mahalleyle yapılan gizli görüşmeler ve uzlaşmalar olduğu yönünde. Biz bu durumu engellemeye dönük bir dizi eylem-etkinlik kararları alma aşamasındayız ve direnişi aynen devam ettirmede kararlıyız.”

(Kartal)

El Nakba’ya

İstanbul’dan lanet!

İşgal altındaki Filistin halkı tarafından “**Felaket Günü**” (El Nakba) olarak kabul edilen İsrail’in kuruluşunun 60. yılı tüm dünyada lanetlendi.

İstanbul’da da Filistin Halkıyla Dayanışma Derneği (FHDD) tarafından oturma eylemi ve yürüyüş yapıldı. Filistin bayrakları taşıyan kitle, Filistin’in 1948’den 2000 yılına kadar toprak değişimini simgeleyen haritalar taşıdı. FHDD Başkanı **Füsun Bandır**, 10 Nisan 1948’den bu yana İsrail’in Filistin’de katliamlar yaptığını belirtti. “Deir Yasin, Sabra-Şatilla, Tel Zaater gibi katliamlar ve soykırımlarla, başta Filistin halkı olmak üzere, Ortadoğu ve dünya halklarına varlığını kabul ettirmeye çalışan Sionist İsrail, haydut ABD eliyle varlığını sürdürmeye çalışmıştır” diyen Bandır, İsrail’in ABD desteğiyle katliamlar gerçekleştirdiğini söyledi.

Açıklamanın ardından FHDD üyeleri, 5 dakikalık oturma eylemi yaparak, sessiz bir şekilde İstiklal Caddesi’nden Taksim Tramvay durağına kadar yürüdü.

(İstanbul)

Pendik’te

zabita terörü

Faşist devletin kolluk güçleri tarafından hayata geçirilen işkence vahşetinin en son örneklerinden biri de Pendik’te yaşandı. İşkenceciler bu defa polis değil, polisten aldıkları işkence yöntemlerini kullanan zabıtalardı.

Kısa bir süre önce, zabıtalardan bazı belediyeler tarafından halka dönük saldırılarda kullanılmak üzere, polisler tarafından eğitildiği haberleri gündeme gelmiş, hatta Ankara Altındağ Belediyesi’nin zabıtaları kısa süre önce, robokop kıyafetleri giydirilerek, ellerine kalkan verilerek, belediye başkanları eşliğinde basına “poz” vermişlerdi.

Ankara’da kağıt toplayarak geçimini sağlayan emekçilere dönük gerçekleşen zabita terörünün daha katmerlisi bu defa **Pendik**’te yaşandı. Pendik sahilinde balon satan **Yusuf Şirin**, seyyar satıcılık yaptığı gerekçesiyle üç zabita tarafından belediyeye ait bir depoya götürülerek, burada öldürülmeye döndü. Balonlarına, kazandığı 60 YTL’ye ve cep telefonuna da el konulan, ağır yaralı halde Kartal Devlet Hastanesi’ne kaldırılan Şirin’in böbreği ve dalağı alındı, bir daha çalışamaz raporu verildi.

Pendik Belediye Başkanı **Erol Kaya** ise, olayın duyulmasıyla birlikte, olayın üzerine örtmek amacıyla Şirin’i hastanede ziyaret etti ve zabıtaları korudu.

(Kartal)

1 Mayıs'ta işçi sınıfına ve yandaşlarına karşı gösterilen tahammülsüzlük nedeniyle egemen sınıf kliklerinin söz dalışı yeni biçimler altında devam ederken ve Başbakan R. Tayyip Erdoğan ayaküstü "Kasımpaşalı"lığına uygun yeni deyimler bulup ortaya saçarken dış politikada TC, halka rağmen büyük oyunlara aracı olmayı sürdürmektedir. Türkiye halkı söz konusu dalaşım renkli ve dolayısıyla aldatıcı etkisiyle gerçekliğine yabancılaşmakla kalmıyor, bölgedeki kardeş halklara karşı oynanan oyunlara da böylece sessiz bırakılıyor.

Bir dinci parti kurulduğunda yüzünü Ortadoğu'daki din ağırlıklı devletlere dönceğinden neredeyse kuşku duyulmayan, 1 Mart tezkeresinin Meclis çoğunluğunca reddedilmesiyle bölgede "itibar" kazanan ve devam eden süreçte de hakim klikler dalaşımında "laiklik karışıklığının odağı" olarak damgalanan AKP, tüm bu unvanlarına rağmen ABD-İsrail merkezli bir Ortadoğu politikası izlemektedir. Halkımız yoğunluklu olarak bu "dinci" partinin Kemalizm'in aleyhine çalıştığına dair manipüle edilirken gerçekte dış politika "yurtta sulh dünyada sulh" denen tek çizgiye uygun seyretmektedir. Sözde muhalefet lideri Deniz Baykal Erdoğan'ı Katar'ı (o da karıştırıp 'Kuveyt' diyecek kadar ciddiyetsizce) ziyareti dolayısıyla eleştirmektedir sadece. İran'a yönelik emperyalist saldırı hazırlığının bir parçası olarak hareket edilmesi hiç önemsenmemektedir. Zira Kemalizm İran ile değil emperyalizm ile barışı esas alır!

Renkli iç tartışmalar kadar cazip olmasa da yaklaşık bir aydır gündemde olan Suriye-İsrail "barış", üzerinde durulması gereken bir konudur. Çünkü merkezinde ABD ve İsrail'in vazgeçmediği İran'a saldırı planı bulunmaktadır. Belli aralıklarla gündeme gelen İran'a saldırı olasılığı açısından Suriye'nin vereceği taviz(ler) büyük önem taşımaktadır.

Suriye ile İsrail arasında Golan Tepeleri'nin İsrail tarafından terk edilmesini amaçlayan, daha doğrusu içeren görüşmeler olduğuna ve devam edeceğine dair haberler okumaktayız. Hemen bunların Ortadoğu'da başlatılan ancak sonuçlanmasında mümkün olmayan "barış" görüşmeleri haberlerinden olduğunu düşünüyoruz, haklı olarak! Ne var ki bu ilk değerlendirme hiç de yeterli değildir. Zira koşullar, ilişkiler, hedefler göz önüne alınmadan belirlenen genel geçer bir sonuçtur bu. Kuşkusuz sonuç önemlidir. Ama daha da önemli olan konu "barış"ın olup olmayacağından öte bunun neden ve nasıl gündeme geldiğidir...

Bilimlenmektedir ki, Suriye İran ile ilişkileri ve Lübnan'daki etkinlikleri nedeniyle ABD ve İsrail tarafından düşman saflarda değerlendirilmektedir. Suriye çeşitli vesilelerle bu ülkeler tarafından suçlandı ve bu suçlamalara çoğu kez aynı düzeyde karşılık verdi. 2007 Eylül ayında İsrail uçaklarının güya nükleer santral inşaatına gerçekteştirildiği saldırı bu suçlamaların niteliğini anlamak açısından bir veridir. Türkiye'nin hava sahasının kullanıldığı bu saldırı neredeyse tüm devletler tarafından olağan karşılandı. Suriye olası bir savaşı göze alamayacak olduğu "misilleme" hakkını saklı tuttu, askeri saldırıyla cevap vermeyeceğini de açıkça belirtti...

Ortadoğu gündeminin merkezi: İran

İsrail ile Suriye arasındaki görüşmeleri tartışırken İran unsurunu göz ardı etmek mümkün değildir. Zira Suriye'nin bu derecede gündemde olmasının esas nedeni İran ile ilişkileridir.

İran Ortadoğu'daki politikasını bu ülke üzerine oluşturmuş ABD açısından en önemli ülkedir. Uzun zamandır dünyada ABD'nin İran'a saldırısı tartışılıyor. İsrail de olası her aksi gelişimde restini çekip ABD yönetiminin elinde patlamaya hazır silah olmaktan vazgeçmeyeceğini açıklıyor. ABD'li istihbarat şirketleri İran'ın nükleer silah üretimine son verdiğini açıklamalarından sonra İsrail ve ABD yönetiminden yetkili kişiler bu "yeni" duruma pek fazla kızmışlardı. Zaten o raporlardan sonra da politikalarında bir değişikliğe gitmediler. ABD ve İsrail halen dünya halklarını İran'ın çok tehlikeli bir devlet olduğuna inandırmaya çalışmaktadır.

İran'a saldırı olasılığı geçerliliğini korumaktadır. Suriye'nin "barış" sürecine sokulmak istenmesi de bu olasılığın bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Yoksa böylesi bir "barış" için başka geçerli bir neden bulunmamaktadır.

Annapolis Zirvesi'nden bu yana Suriye, emperyalizmin bölgeye dönük politikalarında esaslı bir yer işgal ediyor. Anımsanacağı üzere bu zirvede görünürdeki problem Filistin-İsrail "barış"ıydı. Olmert ve Abbas önce Türkiye'ye

İran'a saldırı olasılığı geçerliliğini korumaktadır. Suriye'nin "barış" sürecine sokulmak istenmesi de bu olasılığın bir parçası olarak değerlendirilmelidir. Yoksa böylesi bir "barış" için başka geçerli bir neden bulunmamaktadır.

Egemenler söz dalaşlarıyla Türkiye halkını kendi gerçekliğinden uzaklaştırarak

Bölgedeki kardeş halklara karşı oynanan oyunlara sessiz bırakıyor

gelmiş ve barış konusunda Meclis'te birer konuşma yapmışlardı. Bu konuşmalarda yeni ve somut hiçbir şey olmadığı halde "büyük ilerleme"den söz edilerek Annapolis'e gidildi. Türkiye devlet yetkilileri de bundan övünç duyular; güya Filistin-İsrail barışına büyük katkı sunmuşlardı! Ancak Annapolis'teki sonuç bildirgesi umutların beyhude olduğunu zaman geçmeden gösterdi. Geriye Olmert gibi bir Siyonist'in ve Abbas gibi düşmüş bir işbirlikçinin Meclis'te "barış" üzerine nutuklarından övünç duyanların utanmazlıkları kaldı! Ama sadece bu değil! Türkiyeli yetkililerin asıl başarısının Suriye'ye baskı yaparak onu Annapolis Zirvesi'ne katılmaya ikna etmeleri olduğunu unutmamalıyız. Gerçekten de Annapolis'te Filistin-İsrail "ba-

rış"ndan ziyade İran'a karşı biraraya getirilen devletlerin "kararlılıkları" sergilenildi. ABD, İran'a karşı Arap-İsrail ittifakını perçinliyordu Annapolis'te. Buna Suriye'nin katılması önemliydi. İşte Suriye "dostu" Türkiye bu hizmeti gördü...

Annapolis Zirvesi, gündemine aldığı "barış"ın dışında İran'a karşı ABD şemsiyesi altında inşa edilen Arap-İsrail koalisyonunun bir gövde gösterisiydi. Suriye de bu koalisyona katılmak, en azından boyun eğmek durumunda kalacak "yeni" bir üyeydi. Elbette Annapolis'te bu konuda bir netleşme olmadı, hatta bir adım dahi atıldığı söylenemez. Sadece devam edecek süreçte politikalar göze daha net görünür oldu. Suriye, diplomasi yoluyla kazanılmıyordu. Takip edileceği alan da Lübnan'dı. Lübnan özgülünde baskı devam ettirilecekti...

Golan Tepeleri ve Suriye'den beklenenler

Dick Cheney'in İran ziyaretinden hemen sonra Suriye'nin başkenti Şam'da gerçekleştirilecek zirveye (Arap Birliği Zirvesi) davet edilen Suudi Arabistan ve Mısır'ın üst düzeyde katılım yapmayacağını açıklamaları, Birliğin başkanı Amr Musa'ya toplantı yerini değiştirmesi çağrısında bulunmaları manidardı. Aynı açıklamayı Libya ve Lübnan da yaptı. Zira Suriye devleti Lübnan'daki siyasi krizin sorumlusuydu! Kasacası Arap-İsrail koalisyonu Suriye'ye somut adımlar atması için açık ve ağır baskılar uygulamaya devam ediyordu. Tıpkı Annapolis Zirvesi'ne katılımı yönünde Suriye'ye baskı yaparken Abdullah Gül'ün nasıl bir bölge ve devlet politikası istendiğini açıklaması gibi: Emperyalizme kafa tutmayan bir Suriye bekleniyordu!

Arap Birliği Başkanı Amr Musa Suriye'nin kabul edemeyeceği bu talebi hemen reddetti. Birlik esas taşları olmadan toplandı ve hemen hiçbir karar alamadı denebilir.

Ancak bundan sonra Golan Tepeleri'nin merkezde olduğu toplantıların, görüşmelerin

Lübnan'ın kaotik yapısı!

Lübnan'daki gelişmeler her zaman olduğu gibi yine ABD ile İran arasındaki husumetin bir uzantısı olarak değerlendirilmektedir. Belki de en kolay budur veya bu değerlendirme aynı zamanda bize geniş bir perspektif de sunuyor olabilir. Eğer sadece Lübnan hükümeti ile Hizbullah arasındaki çatışmaları ABD-İsrail ile İran-Suriye arasındaki çelişkinin devamı olduğundan bahsedip ama aynı zamanda Lübnan'daki iç sorunlardan, Hizbullah'ın neyi temsil ettiğinden, amacından taleplerinden söz etmeyecek olursak neredeyse hiçbir şey ifade etmemiş oluruz. Ama meseleleri Lübnan'daki iç sorunlardan hareketle değerlendiresek, aynı zamanda İran ve Suriye'nin konumunu da anlamaya başlarız.

Lübnan hiçbir zaman sadece Lübnan olmadı. Ortadoğu ne derece karmaşık ve çatışmalı bir bölge ise Lübnan da ona layık derecede kaotik bir ortama sahip olmuştur. Bunun böyle olmasında dış güçlerin belirleyici düzeyde katkıları olmuştur. Ancak bir nedeni de Lübnan'da farklı dini akımların, mezheplerin varlığı olduğunu da hatırlamalıyız. Üç büyük dinin kutsal mekanları ile olan yakınlığı ve her bir dinin birbirinden son derece farklı yaşantısı Lübnan'da daima bölünmelere neden olmuştur. Bu dini akımların ve mezheplerin Lübnan'da görece yaşama, varlığını sürdürme imkanı bulması yine kendi ülkelerinden sürenlerin, kaçanların bu ülkeyi genellikle tercih etmesi de söz konusu karmaşık yapının bir nedenidir.

Hıristiyan Marunilerin egemenliğine karşı tarihi bir hoşnutsuzluk esasen hakim olmakla beraber gerek yoksul halkın iç birliğinin olmayışı gerekse de ABD ve Avrupalı emperyalistlerin çoğunlukla ağırdan müdahalesi sonucunda Marunilerin egemenliği süregelmiştir. Bu egemenliğin feodal-komprador karakter taşıdığı da maaldur.

Şiiler bu ülkede ekseriyetle yoksul köylülerden, son dönemde kısmen artan işçilerden oluşmaktadır. Sünni ve Maruniler ise daha çok orta sınıfların içinde etkilidir. 1960'lı yıllardan sonra Şiilerin adım adım güçlendiğini ve buna uygun olarak siyasal taleplerinin arttığını görmekteyiz. İç savaşlar da yaşanan Lübnan'da yönetim açığı olarak dini akımlar ve mezhepler tarafından paylaşılmaktadır. Maruniler Cumhurbaşkanı, Sünniler Başbakan ve Şiiler de Meclis Başkanı'nı tayin ediyorlar. Bakanlıklar da yine mezheplere göre ayrılıyor.

Özellikle İsrail'in saldırılarına (1982'deki saldırısı, kuşatma ve karşı direniş anılmaya değerdir. En son 2006'da bir ay süren saldırı ve direniş ise henüz herkesin hatırladığı) karşı Şiilerin cevabı onları tartışılmaz biçimde en etkili akım haline getirmiş ve statüko ile de uzlaşmazlığı derinleştirmiştir.

Hizbullah'ın özellikle İsrail siyonizminin saldırılarına güçlü, etkili karşı koyuşları, halk içindeki çalışmaları onu bir numaralı muhalif güç duruma getirmiştir. Aynı

zamanda diğer ülkelerden ayrı olarak Hizbullah, Lübnan'da yasal siyasetin de içinde yer almayı görev kabul ederek bu alanda da ilerleyen bir süreç inşa etmiştir. Kuşkusuz bunda gerek İran gerekse de Suriye'nin yardım ve destekleri göz ardı edilemez.

Lübnan'da Marunilerin üstünlüklerini koşulsuz kabul ettirmeye devam etmek istediklerini ve bu nedenle ABD ve Avrupalı emperyalist güçlerden destek aldıklarını bilmeliyiz. Sünnilerin de halihazırdaki statüko, yerine daha iyisini (kendi çıkarlarına göre) koyamayacaklarından ehveni şer kabul ettiklerini de unutmamalıyız. Ancak esasen yoksul halkı örgütlemiş olan Hizbullah, bu iki akım ve gücün de üstünlüğünü, egemenliğini ve zorbalığını kabul etmemektedir. Bu noktada ezilenlerin sınıfsal davranışlarının Hizbullah tarafından manipüle edildiğini ve dini bir egemenlik uğruna kullanılmakta olduğunu özellikle belirtelim.

Öz olarak; Lübnan'daki bu iç karmaşanın aynı zamanda İran ve ABD arasındaki çelişkinin artması demek olduğunu belirtelim. Hizbullah'ın silahsızlandırılması hedefinde başarılı olmayan ABD, yine Fuad Sinyora hükümetini kullanarak İsrail ile mücadelede etkili tek hareket olan Hizbullah'ı farklı alanlarda etkisizleştirmek amacındadır. Oysa bugünkü durumda Hizbullah Lübnan'da tartışmasız tek etkili güçtür. ABD bir kez daha İsrail'in güvenliği uğruna Ortadoğu'da bu kez Lübnan'da bir yenilgi aldı. Her yenilgi İran'ın olası saldırıya da koşullamaktadır.

TC devleti ise bu süreçte aralıklı yapılmaktadır. Vatandaş olduğumuz devlet, haksız savaşların, işgalin, saldırıların ve bu amaçları içeren barışın hizmetlisi olarak çalışıyor ve bundan övünç duyuyorsa devrimi, demokratik sorumluluk, halkların kardeşliğine samimi yaklaşım kesinlikle bu politikayı protesto etmek ve mümkünse uygulanmasını engellemektir. Çokça demokrasiden, demokrasinin devlet eliyle, mevcut düzenden partilerin aracılığıyla geliştirilmesi gereğinden söz edenlere önümüzde duran bu gerçekliğe bakmalarını öneririz. Demokrasinin birinci şartı başka ülkelere dönük bu saldırganlığa karşı durmaktır. Eğer demokrasi geliştirilecekse bunun yolu halkın inisiyatifini bu gibi meselelerde açığa çıkartmak ve etkili olmasına sağlamak üzere harekete geçmesine teşvik etmektir. Demokrasi, nihayetinde ezilenlerin çıkarları uğruna kendilerini ifade etmeleri ve buna uygun olarak politikalarını egemenleştirme sürecidir. Egemenler bu süreci kendileri için işletip ezilenleri dışlarlar. "Ayakların baş olmasının kıyamete" yolması da bundandır.

gerçekleşmeye başladığını öğrenmiş bulunmaktayız. Golan Tepeleri'nin gündemde olması Suriye'nin şartının kabul gördüğüne yorulabilir. Zira İsrail bunu gündeme almakta neredeyse kesin bir kararlığa sahipti. Tepeleri terk etmesi ise beklenmeyecek kadar büyük bir geri adımdı. İsrail açısından gündeme getirip, hatta karar da alıp uygulamamak tutumu şaşırtıcı olmayacaktır. Ancak gene de sözü edilen gelişme Suriye'nin tavrının netleşmesi bakımından pek önemlidir. Golan Tepeleri'nin terk edilmesi karşılığında Suriye'den beklenenler bölgedeki gelişmeleri belirleyecektir.

Suriye'den beklenen sadece Lübnan'daki siyasi krizdeki sorumluluğuna son vermesi değil, bundan daha da önemli olarak İran'ın yalnızlaşmasına tam destek olması ve bölgedeki emperyalizme-Siyonizm'e direniş odaklarına desteğini çekmesidir.

Golan Tepeleri'nde işgalin sona erebileceğine dair haberler hiç kuşkusuz pek mümkün olmayan "yeni" bir "barış" hayali olarak yorumlanmaktadır. Kimileri İsrail'in böyle bir adım atmayacağından emin davranmaktadır. Ne var ki bu yaklaşım "İran'ın göz göre göre nükleer silaha sahip olmasına izin vermeme" hikayesini yeterince önemsemeyen bir içeriktir. İran'a saldırı olasılığı varlığını güçlü bir şekilde koruduğu sürece İsrail bu gibi adımları atmakta sonuç olarak tereddüt etmeyecektir. Kaba bir ifadeyle "kaz gelen yerden tavuğu esirgemeyecek"tir.

İlkin söz konusu haberin içinde TC'nin arabulucu olarak konumlandığını hatırlayalım. Türkiye'nin "dinci" hükümeti, "Müslüman" Başbakanı Suriye'yi İran'a karşı oluşturulmakta olan Arap-İsrail Koalisyonu'na katmak için azımsanmayacak bir çaba içerisinde! Elbette, biliyoruz bu bir devlet politikası, hükümetleri aşar. Gerçi hükümetleri aşmayan ne kaldı ya da ne var ki memleketinde!

İkinci olarak da "Golan Tepeleri'nin terk edilmesi karşılığında Suriye'ye dayatılan Ortadoğu'nun istilasına kapıları açması olduğunu unutmamalıyız. İsrail'in Hizbullah'ı ezme ve Suriye'yi dize getirmek amacıyla gerçekleştirildiği Lübnan'a saldırıdan sonra bu en önemli hamledir. TC öden beri diplomasiyi hayata geçmesini savunuyordu ve şimdi diplomasiyi aracılığı yürütmektedir.

TC bu içerikteki görüşmelere arabuluculuk yapmakla övünmektedir. Dışişleri Bakanı Ali Babacan, İsrail Dışişleri Bakanı Tzipi Livni ile Suriyeli yetkililer arasında "Müslüman dost ülke" imajını kullanarak İran'ı yalnızlaştırmanın, Hizbullah'ı etkisizleştirmenin, Hamas'ı Mahmud Abbas'a mahkum etmenin yolunu düşeyecek! Övünülen arabuluculuk ABD ve İsrail'in bölgeye dönük işgalci ve sömürgeci politikalara açık destekler. Halkımız bunu öğrenmelidir.

Suriye'yi Annapolis Zirvesi'ne katılmaya ikna etmek için baskı uygulayan, Golan Tepeleri'nin karşılığında ABD ve Siyonizm'e karşı direniş odaklarının tasfiyesini öngören bir anlaşmaya arabuluculuk yapan bir devlet ne halkının ne de Ortadoğu halklarının çıkarını savunuyordur. Bu gibi arabuluculuklar sözde barış adına büyük saldırılara destekten başka bir şey değildir. İsrail'in Golan Tepeleri'ndeki işgale son vermesinin başka bir izahı mümkün müdür?

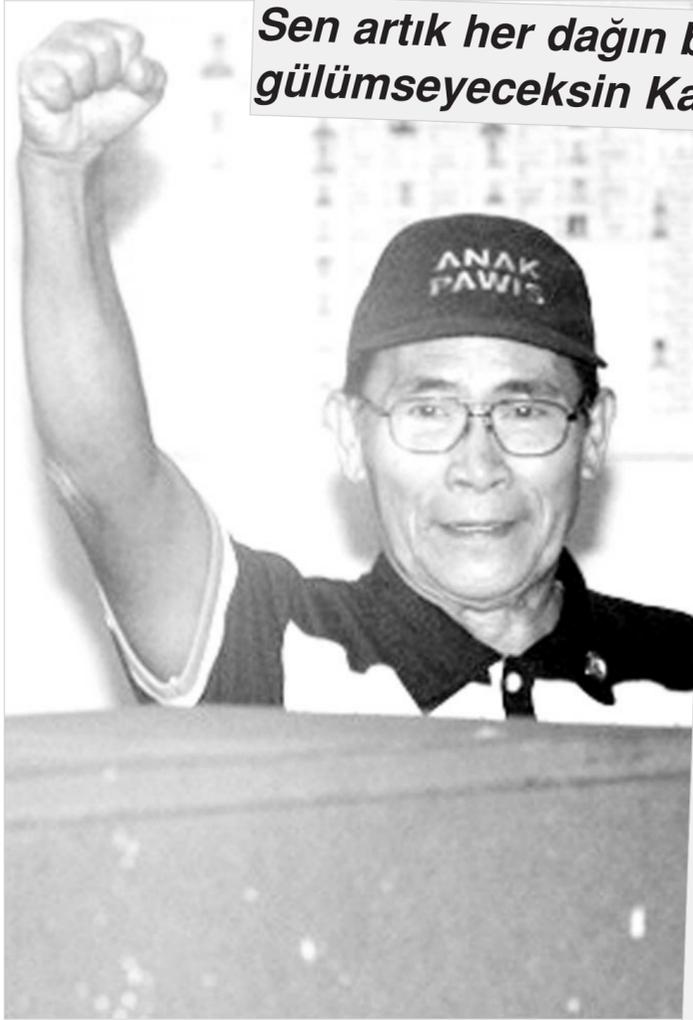
Filipinler halkının büyük evladı Crispin Beltran "Ka Bel"i kaybettik!

FKP'nin kurucu önderlerinden olan ve Sison'un son nefesine kadar halka hizmet eden bir kahraman olarak tanımladığı Ka Bel için işçi sınıfının kahramanı ve yaşayan efsane gibi adlandırmalarda da bulunulmaktadır. Mütevaziliği ile herkesin sevgisini kazanan Ka Bel, tüm yaşamını devrime adanarak çok farklı alanlarda farklı kitlelerin arasında başarıyla mücadelesini sürdürmüş, "halka hizmet" şiarını her alanda büyük bir özveriyle yerine getirebilmiştir. Zamanın zorlu testinden başarıyla geçen Ka Bel her türlü adaletsizliğe karşı militan mücadelede sembol haline gelmiş, yaşamını Filipinler'de demokrasi, sosyalizm ve ulusal kurtuluş ve dünya halklarının ve enternasyonal proletaryanın adaletli ve eşit bir dünyada yaşama mücadelesine adanmıştır.

"Mücadele devam ediyor"

İşçi sınıfının ve Filipinler halkının büyük kahramanı ve büyük enternasyonalist Crispin Beltran "Ka Bel", 75 yaşında aramızdan ayrıldı. Evinin çatısını tamir ederken 10 metreden düşen Beltran bu talihsiz kazanın ardından kaldırıldığı hastanede kurtulamadı ve 20 Mayıs'ta hayatını kaybetmiştir.

Filipinler halkının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine 60 yılı aşkın süre boyunca hizmet eden ve halk arasında "Ka Bel" ismiyle tanınan Beltran yabancı ve iç sömürücülere ve zalimlere karşı militan mücadelenin önderleri arasında yer almıştır. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Japon işgaline karşı gerilla

Sen artık her dağın başından dünyaya gülümseyeceksin Ka Bel yoldaş!

*Bir gün gidersen eğer
Kınalı bir kuş getirir haberini.*

*Bir gün gidersen eğer
Kar tanelerinden anlarım, gitmişsin*

*Bir gün gidersen eğer namludan çıkan mermi hızıyla
Gelirim sana*

*Bir gün gidersen ve güneş doğmamışsa o gün
Anlarım gitmişsin o zaman.
Yüreğinde ateş
sevdanda türkü
kavganda sıkılı yumruğu olurum yoldaşım!*

Çoğu zaman bir yoldaşımızı kaybettiğimizde, onunla ne kadar çok sohbet etmek istediğimizi düşünürüz ve gerçek hayatta buna ne kadar az imkan bulduğumuz söyleriz. Ka Bel yoldaş, bu insanlardan bir tanesiydi.

Seninle ilk tanıştığımızda Atatürk Havalimanı'nda elimi sıkıp "merhaba, sizlere Filipinler'den sıcak selamlar getirdim" demiş ve kucaklamıştın. Vedalaştığımızda ise yine "ülkeme sizlerden çok selam götüreceğim ve burada verdiğiniz zor ama anlamlı mücadeleyi anlatacağım, sadece herhangi bir mücadele değil, yoldaş mücadelesi" sözlerini sarfetmiştin, bir de şunu eklemiştin; "İki ayrı toprakta verdiğimiz mücadeleyi yıllardır bilmekteyiz, ancak gelip görmek çok ayrı bir duygu ve bunu hiçbir zaman unutmayacağım". Ne kadar doğruydular sözlerin, doğruydular, çünkü mücadelelerimiz enternasyonal, doğruydular, çünkü bizi birleştiren enternasyonal ideolojimizdi.

İnsan bu dünyada yaptıklarıyla anılır ve hatırlatılır. Bazı insanlar vardır, öldüklerinde ülke ve dünya durur, toprak ağlar ve toprağa gömüldüklerinde üzerine dökülen gözyaşlarından yeni bir tohum filizlenir ve büyür. Çünkü onlar, insanlığın kurtuluş mücadelesinin nefesleridir. Sadece kendileri için değil, bütün emekçileri için yaşarlar. Sen de öyledin Ka Bel yoldaş, küçük yaştan itibaren düzene isyankarlığın ve direngenliğin ile öne çıkıyordun. Bu yapınla birçok insana örnek oldun.

İşçi sınıfının örgütlemelerinde en ön saflarda halkın bağımsızlığı, demokrasi mücadelesi veriyordun. Seni ne zaman görsem heyecanlı heyecanlı kaç tane greve kaç tane eyleme katıldığını anlatırdın. Ülkemize geldiğinde Tuzla'da işçilerin önünde yaptığın bir konuşmanın ardından "evet, burası güzel" demiştin. Yaptığın ajitasyon konuşmadan sonra sana "bizim sendika temsilcilerimiz burada böyle konuşma yapsalar, dava açılır belki de hapishaneye giderler" demiştin, sen de gülerek, "öyledir yoldaş, faşizm budur! Ben de kendi ülkemde böyle konuşam beni de tutuklarlar. Onun için sizin oraya gelmeniz gerekiyor" şeklinde espriyapmıştın.

Sen son nefesine kadar dava ve ilkelerine bağlı bir insan olarak her bir kızıl militan için örnek teşkil ettin ve düşman açısından da "kırmızı" tehlike oluşturdu. Boşuna seni defalarca tutuklamadılar ve sana suikast girişiminde bulunmadılar. Sadece verdiğin mücadeleden dolayı değil, kişiliğin, dürüstlüğü ve sadeliğin ile anacak seni proletarya enternasyonalizmi... Sözüyle ve eylemiyle aynıydın.

En son tutuklandığında kalp rahatsızlığından dolayı Manila'daki hastaneye götürdüler seni, seni orada gördüğümde, her şeye rağmen, gözlerindeki kavgateşinin ve coşkusunun hiç sönmediğini de görmüştüm. Senin ölüm haberini almak hepimizin yüreğinde büyük bir yara açılmasına sebep oldu. Sınıf mücadelesinde birçok dost ve yoldaşımızı kayıp ederiz... Üzülürken de elbette güçlü olmak zorunda olmamız gerektiğini ve ilerlemek zorunda olduğumuzu bilerek hareket ederiz, çünkü enternasyonal proletaryaya ve ezilen halklar ve uluslara sözcümüz var; Şehitlerimizden devraldığımız bayrağı yukarı taşıyacağız!

Sen artık her dağ başından dünyaya gülümseyeceksin, savaşan her kızıl militanın tektteki namlu hızıyla saltanatını yıkmada yer almaya devam edeceksin. Fiziksel olarak bizden ayrıldın, ama kavgamızda, yüreğimizde ebediyen yaşayacaksınız! **(Bir yoldaşın)**

kuvvetlerinde kurye görevini üstlenen Ka Bel, ardından taksi şoförlerinin örgütlenmesinde, militan işçi federasyonlarının kurulmasında yer almış, Markos diktatörlüğüne karşı savaşmış, siyasi tutsakken zindandan kaçmayı başarmış ve kırsala giderek gerilla olarak işçi ve köylülerin örgütlenmesi çalışmalarına katılmıştır. Ardından KMU (1 Mayıs Hareketi Sendikası) başkanlığına seçilmiş ve Filipinler Meclisi'ne seçilerek çok farklı alanlarda işçi sınıfının ve halkın çıkarlarını savunmuştur. 2001 yılında Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Başkanlığına seçilen Ka Bel uluslararası anti-emperyalist mücadelenin gelişmesine de büyük hizmetlerde bulunmuştur.

Ezilen kitlelerle ve emekçilerle sıkı bağlar kuran Ka Bel, bir önderin halkın sevgi ve saygısını nasıl kazanabileceğini yaşamıyla göstererek önderlik yöntemlerine muazzam katkılar sunmuştur. Ezenlere ve sö-

mürenlere karşı tavizsiz duruşuyla ve derin sınıf kınıyla örnek olmuştur.

Ka Bel zor zamanlarda doğru ve kararlı duruşlar sergileyerek de güçlü bir önder olduğunu kanıtlamıştır. 1990'ların başlarında işçi hareketini pasifize edip sağcılaştırarak isteyenlere karşı net bir duruş sergilemiş ve işçi hareketinin doğru hatta devam etmesine emsalsiz katkılarda bulunmuştur.

Son yıllarda ise **Anakpawis (Ezilen Kitleler) partisinin** başkanı olarak **Temsilciler Meclisi'**nde işçi-köylü ittifakını geliştirmek için çaba harcamıştır.

Ka Bel enternasyonalist bir devrimci olarak dünya çapındaki anti-emperyalist hareketin de içinde yer almış ve birçok uluslararası örgütte yöneticilik yapmıştır. Ka Bel'i "yalnızca" Filipinler'deki grevlerde, şehirlerdeki kitlesel eylemlerde, meclis koridorlarında, kırsalda değil aynı zamanda Hong Kong'da Dünya Ticaret Örgütü karşıtı eylemlerde, Kanada'da Asya-Pasifik Ekonomik İşbirliği Örgütü karşıtı yürüyüşlerde yer alırken, binlere seslenirken görmek mümkündür.

Çok küçük yaşta Japon işgaline karşı verilen gerilla mücadelesinde kurye olarak yer alan Ka Bel, savaşın ardından benzin istasyonunda çalışmış, otobüs şoförlüğü yapmış, daha sonrasında ise taksi şoförü olarak yaşamını sürdürmüştür. 20 yaşında taksi şoförlerinin grevine katılmış, bu greve vahşice saldıran polis 3 emekçiyi katletmiş, onlarcasını yaralamıştır. O günden bu yana Ka Bel işçi sınıfının safındaki mücadelesini sürdürmüştür.

Taksi Şoförleri Birliği örgütünün kuruluşunda yer alan

Ka Bel 1955-63 arası bu örgütün başkanlığını üstlenmiştir. Ardından işçi hareketinin diğer önemli önderleriyle birlikte Filipinler İşçi Konfederasyonu'nun örgütlenişinde yer almış ve 1963-1972 yılları arasında başkan yardımcılığı görevini yerine getirmiştir.

Cuntranın baskıcı koşulları altında Rizal şehrinde Sendikalar Federasyonu'nun ve Filipinler Ulusal İşçi Örgütü'nün kuruluşunda yer almıştır ve KMU'nun 1980'de kuruluşuna kadar bu örgütlerde mücadelesini sürdürmüştür. 1980'lerde KMU'nun üye sayısını 100 binden 500 bine çıkarmasına emek vermiş ve KMU'nun Markos diktatörlüğünün faşizmine karşı halkın mücadelesini birleşmesinde ve güçlenmesindeki katkılarında önderlik düzeyinde yer almıştır.

Markos'un 1982 Ağustos'unda gerçekleştirildiği darbeden sonra Ka Bel ilk tutuklananların arasındaydı. 1984 Kasım'ında hapishaneden firar eden Ka Bel kırsalda gerilla olarak mücadelesini sürdürmüştür. 1987'de KMU Başkanı Olalia'nın vahşice katledilmesinin ardından Ka Bel KMU'nun başkanlığını üstlenmiş ve 2003 Mart'ına kadar KMU'nun başkanlığını sürdürmüştür.

1987 yılında Bayan Partisi'nin listesinden senatör olmak için aday olan Ka Bel'in 1.5 milyondan fazla oy almasına rağmen seçim hileleriyle senatör olması engellenmiştir.

Toplumun farklı kesimlerini temsil eden örgütlerin oluşturduğu Yeni Yurtsever İttifak (BAYAN) örgütünün Ulusal Konsey üyeliğine 1985 yılında seçilen Ka Bel 1993-99 yılları arasında bu örgütün başkanlığını da üstlenmiştir.

2001-2003 yılları arasında "Önce Halk" Partisi'nin başkan yardımcılığı yapan Ka Bel aynı zamanda partinin Temsilciler Meclisi'ndeki 3 üyesinden biriydi. 2004 yılında Anakpawis Partisi'nin listesinden yeniden Meclis'e girerek işçilerin, köylülerin, kent yoksullarının ve ezilen diğer kitlelerinin temsilcisi-sesi olmaya devam etmiştir. Ka Bel 2007 yılında da aynı partiden meclise girmeyi başarmıştır. Meclis'te yer aldığı süreye boyunca işçi sınıfının, halkın, özellikle de marjinal kesimlerin hakları doğrultusunda ve yurtsever duygularla çok sayıda yasa taslağı hazırlamış ve meclisin en aktif üyeleri arasında yer almıştır. Meclis üyeliği sırasında "Yılın Filipinlisi" ödülünü alan Ka Bel aynı zamanda 2002-2005 döneminde "En Saygıdeğer Meclis Üyesi" ödülünü de almıştır. Bu ödüllerden de anlaşılacağı üzere halkın büyük saygı ve sevgisini kazanan Ka Bel karşısında Arroyo yönetimi paniklemiş ve 2006 Şubat'ında sağlık sorunlarına ve yarısına rağmen Ka Bel'i sahte belgelerle darbe planlamak iddiası ile tutuklatmıştır. 1.5 yıl hapseden Ka Bel hakkındaki delillerin yetersizliğinden ve halkın artan tepkisinden kaynaklı serbest bırakılmıştır.

FKP'nin kurucu önderlerinden Sison'un son nefesine kadar halka hizmet eden bir kahraman olarak tanımladığı Ka Bel için işçi sınıfının kahramanı ve yaşayan efsane gibi adlandırmalarda da bulunulmaktadır. Mütevaziliği ile herkesin sevgisini kazanan Ka Bel tüm yaşamını devrime adanarak çok farklı alanlarda farklı kitlelerin arasında başarıyla mücadelesini sürdürmüştür. "halka hizmet" şiarını her alanda büyük bir özveriyle yerine getirebilmiştir. Zamanın zorlu testinden başarıyla geçen Ka Bel her türlü adaletsizliğe karşı militan mücadelede sembol haline gelmiş, yaşamını Filipinler'de demokrasi, sosyalizm ve ulusal kurtuluş ve dünya halklarının ve enternasyonal proletaryanın adaletli ve eşit bir dünyada yaşama mücadelesine adanmıştır.

Marksizm-Leninizm-Maoizm'e tüm kalbiyle bağlı olan ve Filipinler Komünist Partisinin Merkez Komitesi üyesi olan Ka Bel'in sıkça tekrarladığı gibi "**Mücadele devam ediyor!**"

... Yine bir telaş, bir heyecan ve canlılık esintisi yerini güçlü bir rüzgara bırakıyor. Aylar önce ayrılmış olan başka bir gerilla grubu da nihayet karargaha döniş yaptı. Sarımlar, kucaklaşmalar öylesine duygulu ki... Evet son grup da gelmişti. Hep birlikte geçirilen kış üslenimi sonrası ayrı ayrı alanlara yol almıştık. Her grup düştüğü yollara umudu taşıyacaktı.

Bir ay kadar zaman geçmişti. Mintıka gruplarının faaliyetlerindeki kimi gelişmeler yansiyordu. Düşmanın kapsamlı yönelimleri buna işaret etti. Nafite yine de Partizan yürekler adına kitlelere gitmekten geri durmadı.

3. Mintıka Gerilla Grubu da kendi faaliyetleriyle hızlı bir koşturmaya içindeydi. Gerilla grubunun öncüsü **Rıza (Bülent Ertürk)** yoldaştı. Randevuya giden birim görev için hazırlıklarını yapmış yola koyulmuştu. Randevu alanına gelince Rıza öncülüğünde

diğer bir çatışma esnasında gruptan kopuyor, tek kalıyor. Dört gün dört gece durmadan yürüyerek muhtemelen tahmin ettiği ve bulacağı umduyu alana gelerek 3. Mintıka'ya tesadüfen ulaşıyor.

Zaman akıp gidiyordu. Görevler yapılıyor, koşturmaya devam ediyordu. Ve gerillanın ayağını prangalayan kış mevsimi yaklaşıyordu. 3. Mintıka güçleri de diğer mintıkadakilere gibi geçen 3-4 ayın özlemleriyle buluşma günlerini büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Ancak 3. Mintıka güçleri yaşanan kimi aksiliklerden kaynaklı kış döneminde bulunduğu alanda geçirecekti. İşte bu gerillanın duymak istemediği bir gelişmeydi. Gerillalar genelinde kış beraber geçirilirdi. Barınak ortamlarının canlılığı bundandı ve onca emek, çalışma sonunda bir araya gelmemenin hüznü büyüktü. Ancak mintıka güçleri gelen kışa karşı hazırlık yapmalıydı. Canla-başla çalışarak ta-

geçilerek (vadinin diğer yamacı) sabah kahvaltısı için mola verildi. Yapılan kahvaltıda sonra yola devam edilecekti. Bundan önce, önceki yılın barınak deposu kontrol edilecekti. O güne kadar herhangi olumsuz bir gelişme yansımıştı, olmuşsa bile grubun haberi yoktu. Komutanlık bunu konuşurken Rıza yoldaş kendisini önerdi. "**Ben gideyim, ne de olsa onca emeğim var o deponun üzerinde.**" Aynı şekilde Duran yoldaş da devreye girerek gitme talebini bildirdi. İki yoldaş da o çalışmanın bütün sürecinde yer almışlardı. Ve bir kış, güçlerimiz üslenimi açısından önemini görmüşlerdi. Kıvançlıydılar. İki yoldaşla gereken konuşma yapılarak göreve gönderildi. Özellikle üzerinden geçen zaman ve bilgisizliğimize dikkat çekildi. O noktayı ve çevresini iyi bildiklerinden daha emin adımlarla yürüdüler. Gerilla birliği kahvaltısı sonrası toparlanmaya başlamıştı ve yoldaşlar ayrıla-

rmış. Son anda fark etmek de temas kaçınılmaz oldu" demeyi elden bırakmadılar. Aşırı kan kaybetmişlerdi, yaraları ağır ve müdahaleyi zor olan yerlerdeydi. Bacaklar, kasıklar olduğundan artık ayakta duramıyorlardı. Özellikle Duran yoldaş daha ağırdı. Durumuna rağmen "yanıt verdim yoldaş, silahımı kullandım ama..." sözlerini bitiremiyordu. "**Beni bırakın, benden bu kadar, hemen çıkın yoldaşlar**" dediğine kavgaya yoldaşlarının taşına hırsları daha da artmıştı. Hemen uygun bir noktaya çekilip ilk müdahale yapılmıyordu. Çünkü düşman kan izlerini takip edecek, bırakmayacaktı, en kısa zamanda takviye güçler gelecekti. Bunun için ilk olarak kısa da olsa alan değiştirilmeliydi. Tüm yoldaşların yoğun çabalarına rağmen yaralı yoldaşların ağırlaşan durumları, alınması gereken yolu iyice zorlaştırmaya başlamıştı. Buna rağmen ilk hedef başarıldı. Yaralılarla kritik bir noktadan üzerine geçildi. Rıza yoldaş biraz daha iyiydi. Destekle yürütülüyordu. Kan kay-bından

ralılarla kritik bir noktadan üzerine geçildi. Rıza yoldaş biraz daha iyiydi. Destekle yürütülüyordu. Kan kay-bından

Rıza'nın ifadeleri herkesi allak bulak etmişti. Karar verildi. Yaralarına müdahale edildi, sarıldı ve üzeri örtülerek yanına yiyecek ve tabanca bırakılarak ayrılma anı geldi. Her yoldaş alından öperek gözyaşları arasında yola çıkmaya başladı. Gerilla grubu ömrünün en zor anını istemeyerek de olsa yapıyordu. Geride kalan değil ya da yitip giden değil ama hayatta kalıp da onu yaşayanlar için daha zordur

böylesi şeyler.
21 Mayıs, iki can yoldaşımız, Partizanımız en güzel anıdayken duyguların, beklentilerin şehit düştüler. Çok şeyler bıraktılar ardından. Parti ruhunu, sınıf kini ve donanmış, bilmiş kavgaya tavrını sergilediler. Ölümlü öylesine hiçe sayarlar ki yoldaşlarına direnç kaynağı oldular. Feda ruhunu Mayıs tadında yaşattılar. Rıza yoldaşın en güzel düşüydü yoldaşlarını kavuşmak ama asla tereddüt etmedi yaralı haline, kavuşamama kaygısına kapılmadı. Giderken bile selamsız koymadı yoldaşlarını. Duran yoldaş sloganlarıyla partiyi haykırdı ve inancın, bağlılığın çığlığını yaydı Karadeniz'in coşkun sularına, sarp vadilerine.

Rıza yoldaş iki yıllık gerilla yaşamında attığı adımlarla ve ölüme koyduğu hedeflerle örnek bir yoldaş olmuştur. Halka adanmışlığın ruhunu hissettirdi dışındakilere. Parti denince aklına ilk gelen şey mücadele için büyük-küçük her türden görevi yapmak olurdu. Çalışkanlığı, özverisi ve hesaplı-özçüksüz düşüncüsü onun en önemli özellikleriydi. Düşman kafasında açık ve netti. Yoksulluğu, ezilmişliği yaşama, emeğin bilincinde olduğundan sahiplenme yönü gelişkindi. Maddi-manevi her değere yaklaşımında taşıdığı hassasiyet, duyarlılık ve katilim en güzel göstergesiydi.

Duran yoldaş dört yıllık gerilla yaşamında en çok yoldaşlara olan bağlı-

Bülent Ertürk (Rıza-Polat) ve Murat Arıca (Duran) yoldaşların anısına...

Feda ruhunu Mayıs tadında yaşayanlara

Yeniden, yaşananlar süzüldü, elendi ve harmanlandı. Çıkarılan dersler iyisiyle, kötüsüyle ortaya konuldu ve tekrar yollara koyulmanın sabırsızlığı başladı. 2002 Ağustos'uyla üç ayrı alana ve her biri bütünü bir görevini omuzlayarak dağıldılar. Ve bir daha buluşmanın heyecanı yeniden ayrılıkla başladı. Beklentiler, umutlar her zamanki gibi canlı ve sıcak ve gerillalar koyuldular yola.

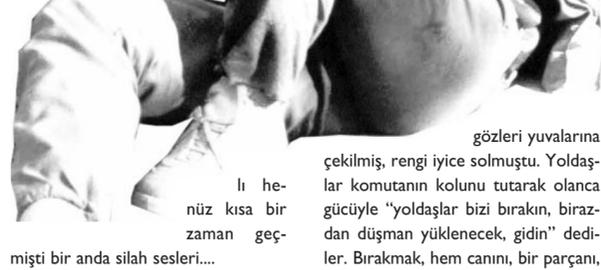

sarladıkları geçici kış üslenini yaptılar. Böylece **Seyit Küleçki Geçici Kış Üssü** süreci başlamış oldu. Çalışkanlığı, becerileri ve gerçek bir sahiplenme bilincinin davranışıyla sürece katılan Rıza yoldaşın bu çalışmadaki emekleri bir başka idi. Ekmeğini kazanmasını alıntılarıyla öğrenmişti. Çalışma özelliği, ona devrimcilik öncesi yaşamından kalmıştı. İşçi olmanın kişilik özellikleri vardı onda. Sabırlıydı, mütevazıydı. Aynı zamanda inatçıydı. Bu özelliklerin iç içe geçmesi onda esasta olumlu bir duruşu var ediyordu.

Duran yoldaş da yılların tecrübesiyle bu tür çalışmalara destek olurdu. Gördükleri, öğrendikleri ve kendinde somutladığı biçimler üzerinde hareket ederdi. Çalışmanın her türünde yer alır ve gücünü sonuna kadar kullanırdı.

Gerilla sabırla bekledi bahar günlerini, doldu ve taşmak istiyordu. Hiç zaman kaybetmeden üslenim alanının kamufle hazırlıkları yapıldı.

Duran yoldaş daha öncesinde alanda faaliyet sürdürdüğü için daha rahatı. Rıza yoldaş ise öncülüğün avantajları yanında araziyi kavrama özelliğiyle aynı özgüveni taşıyordu. Dolu dolu yollarda akıyordu gerilla grubu. Derken 2001-2002 Üslenim Alanı'na ulaşıldı. Belirli bir denlenme ve erzak temininden sonra yola devam edildi. Gerilla birliğinin herhangi bir açığı yoktu. Etraf sakin görünüyordu. Yine de temkinlilik elden bırakılmıyordu. Üslenim alanının karşısına

gözlere yuvalarına çekilmiş, rengi iyice solmuştu. Yoldaşlar komutanın kolunu tutarak olanca gücüyle "yoldaşlar bizi bırakın, birazdan düşman yüklenecek, gidin" dediler. Bırakmak, hem canını, bir parçanı, yüreğini, mümkün mü bu? Hayır, zaten takibe başlamışlardı, bulurlardı ama iyi bir yer bulup gizlersek sonradan alabilirdik. Komutan "Hayır devam edeceğiz, az kaldı. Direncinizi yitirmeyin" deyip devam etti. Düşmanın farklı yönlerdeki takviye gücü gelmeye başlamıştı. Duran yoldaş iyice bilincini kaybetmişti. Tırmanış bitmişti. Biraz da yan yan yol almırsa artık yeni bir şeyler yapılabilir. Kısa bir moladan sonra yeniden yola koyuldu. Yaralıların "bırakın" ısrarları sürerken yoldaşların duyguları daha da kabarıyordu. İlk temastan sonra bir buçuk saat geçmişti. Gidiş yönü kontrol edilip zorlu yürüyüşü devam edildi. Tam bu esnada düşmanın zirhli araçları geldi ve ikinci temas başladı. Zirhli karşısında etkili olacak bir silahın olmayışı ve yaralılarımızın durumu çatışmayı etkiledi. Arazinin sarp, kayalık olması ise ayrı bir dezavantaj oldu. Bir anda amansız bir çatışma başladı. Zirhliya yönelik her ne kadar ferdi silahlarla müdahale edilse de ilk anda etkili olma- po patlamış düşman başına pusu at-

bir birim keşif için çevreye çıkıyor. Alan kontrol edilip uygun yerlere konumlanılıyor. Rıza yoldaş en önde ve yol hattına doğru mevzileniyor. Kısa bir süre sonra yoldan birileri gözüküyor. Karanlıkta gelen seçilemediğinden Rıza emniyeti açık, el tetikte durumu birim komutanına sessizce iletiyor. Tam bu esnada gelen kişi işaret vererek: "Ben Duran" diyor.

Rıza "Nerden çıktı bu, ne işi var randevu noktasında? Yoksa oyun mu bu? Duran bir ay önce 2. Mintıka Grubu'yla gitmişti, nasıl geldi buraya?" Onlarca soru gelip geçiyor. Ateş edip etmemeye arasında kalsa da Duran Rıza'nın sesini tanıdığı için üzerine doğru yürüyor. Ve böylesi bir anda karışık duygular eşliğinde kucaklaşıyor.

Evet gelen **Duran yoldaş (Murat Arıca)**, 2. Mintıka Grubu'nun yaşa-

Pusula

Süreci analizci tutum ve militanca karşılamalıyız!

Teori ile pratik, söz ile eylem, örgüt ile hareket ilişkisi sınıf mücadelesinde asla gözardı edilmemesi gereken ilişkilere. Tek başına birinin varlığı sınıf savaşımı için bir anlam ifade etmez. **Örneğin;** pratik yaşamda hayat bulamayan bir teorinin doğruluğu her zaman tartışmalı hale gelir. Ama bir teorinin hayat bulması da örgütü ve hareketi şart koşar. Yine hareketin-eylemliliğinin olmadığı bir yerde yaratılan tüm örgütlenmeler zayıf, karşı saldırıları göğüslemede de yetersiz olurlar.

Militan örgütlenmeler, militan pratik ürünüdür. Tersten ifade edecek olursak, militan pratikler, sağlam ve saldırılar karşısında kolayca yok olmayacak örgütlenmelerin oluşturulmasına yol açar. Dolayısıyla parti örgütünün olmadığı yerde ne güçlü bir kitle çalışmasından ne de planlı-sistemli bir

pratikten söz edebiliriz. Kitle çalışmasında, militanca bir pratiğin yaratılmasında örgüt ve örgütlülük olmazsa olmazdır. Ve tüm bunlar bize içinden geçtiğimiz sürecin zorluklarını aşmak için çalışmalarımızda karşılıklı olarak birbirini besleyen bu temel olguları doğru bir tarzda ele alma gerçeğini dayatıyor. Özellikle örgütlülüğe karşı isteksizliğin, militanca duruşta zayıflıkların olduğu dönemlerde, pratik hareketliliğe ve örgütlülüğe daha çok önem vermeliyiz.

Pratik tecrübeler bize şu gerçeği gösteriyor: Devrimci çalışmada kendi yaşamını örgütlemeye zaafı olan bir faaliyetçi, kolektif çalışmaya karşı da gereken duyarlılığı ortaya koymaz. Yani; disiplinli çalışma, kolektifin belirlediği görevleri yerine getirme çabası eksik ve yetersiz olur. Tabi ki bunun esas nedeni, bireyin örgütlü yaşam ve militanca

duruş konusunda olması gereken yerde olmamasıdır. Günümüz açısından bu duruş kendisini şu ana özelliklerle dışa vurmaktadır: **Zihinsel olarak tembel, yani soru sorma ve çözümleme gücü zayıflamış, bedel ödeme ve atlanlıkta tereddütlü, kazanma bilinci ve moral gücü sarsılarak gerilemiş bir devrimci geçmektedir.**

Elbette ki, bu tablo bir sürecin ürünüdür. Ve bu durum iç ve dış nesnel koşullardan bağımsız olarak da ele alınmaz. Bu bir. İkincisi; bunu değiştirmek bizim elimizdedir. Çünkü; artık ufukta sınıf mücadelesi alanlarında lehimize ortaya çıkan şartlar vardır. İsrarlı ve militanca yürütülen mücadelemiz devrimci çabaların karşılığını düne göre daha hızlı bulmanın koşulları artıyor. Yeter ki sorunların çözümüne hizmet etmeyen eski olumsuz alışkanlıklarımızdan kurtulma becerisini gösterebilmeyiz.

Bugün açısından baktığımızda günün sorunlarını anlamak için sınıf savaşımının yasalarını kavramaya, tarihi tecrübelerden öğrenmeye çalışmalıyız. Yani devrimci ve komünist partilerin mücadele tarihlerinde karşılaştıkları sorunları, çö-

züm yöntemlerini incelemeliyiz. Devrimleri zafere götüren iç ve dış nesnel koşulları iyi tahlil etmeliyiz. Çünkü tüm bu bilgilerden yoksun, donanımsız bir tarzla hasımlarımızın bize karşı yürüttüğü saldırıları püskürtmeyiz. Geri kitlelerin beyinlerinde yarattıkları karanlık tabloyu aydınlatamayız; zorbalıkla yüreklerine saldırıları korkularını silemeyiz. Aydınlatmak için aydınlanmaya, korkularını yok etmek için militanca bir duruşa, söz ve eylemin uyumuna ihtiyacı vardır. Her devrimci militan bu sorumluluk bilinciyle görevine sarılmak zorundadır. Artık şu gerçeği kabul etmeliyiz: inceleme ve araştırmada, soru sormada henüz zayıfız. Zihinsel plandaki bu tembelleğimiz analiz gücümüzü de zayıflatıyor. Bu eksikliklerimizi görmeliyiz ve gidermek için de devrimci bir tarzda kendimize ve hayatın her alanına müdahale etmeliyiz.

Şu açık ki; devrimcilerin ve komünistlerin bugünkü en büyük günahı, kitleler nezdinde varolan saygınlıklarını yasalardan kavrınamaya, tarihi tecrübelerden öğrenmeye çalışmıyor. Yani devrimci ve komünist partilerin mücadele tarihlerinde karşılaştıkları sorunları, çö-

kısmi hareketlenmelerin olduğu böylesi dönemler önümüze fırsatlar çıkarmaktadır. Bu fırsatları doğru değerlendirmek haklı ve meşru olan her sese ses katmakla, kitlelerin sorunlarına yanıt, haklı öfkelerine militan olmakla mümkündür. Kaybettiklerimizi ancak böyle kazanabiliriz.

Bu konuda İbrahimlerin, Mahirlerin, Denizlerin pratiklerine bakalım. Nerede bir hareket varsa onlar oradadır. Bu da tüm duyarlı kitleler içinde, devrimcilerin haktan, adalatten, eşitlikten yana olduğu düşüncelerini geliştirdi. Ve dolayısıyla devrimci mücadele sömürü ve zulme karşı meşru bir mücadele olarak algılandı. Kitleler üzerinde yaratılan devrimci saygınlık, devrimci otorite izlenen bu pratik duruşun ürünüdür. Yani hiçbir şey kendiliğinden oluşmadı. Yarattıkları her şey yoğun bir emeğin ve ödenen ağır bedellerin sonucudur. Dolayısıyla sarsılan otoritenin-prestijinin yeniden sağlanması için her alanda yeniden **militanca duruşlar** sergilemek gerekir. Biz değişime ve dönüşüme inanan bilimsel bir bakış açısına sahibiz. Pekala dün olmayan bugün olabilir. Dün

Kavgada ölümsüzleşenler!

Naki Göksoy: Malatya doğumludur. Proletarya partisi ile 88 yılında tanışır. GB safalarında faaliyet yürütür. Bu dönemde gerillaya katılmaya karar verir. Haziran 91'de bir çatışma sırasında yaralanır. Birlikten ayrı düşer. Gittiği köyde düşmanla tekrar çatışır ve tutsak düşer. Köylülerin gözü önünde işbirliğine zorlanmasına direnerek yanıt verir. Bunu hazmedemeyen devlet O'nun köylülerin gözü önünde katleder.

Yıldız Çiçek: 1968 Dersim Merkez Gevrek köyü doğumludur. Artvin'e atanan gerilla birliğinin komutanlarından. 1 Haziran 1992'de Şavşat'ta bir hainin verdiği bilgiler üzerine gerilla birliği kuşatılır. Sayıca ve silah gücüyle çok üstün olan düşmana karşı saplerce çatışılır. Çatışmada komutan Kinem şehit düşerken yoldaşları çemberi yarmayı başarmışlardır.

Ahmet Kargin: 1963 Dersim Ovacık Tetüşağı köyü doğumlu olan Ahmet Kargin, TIKKO gerillası iken Erzincan-Ergani yöresinde konakladıkları sırada bir hain tarafından Haziran 92'de katledilir.

Hıdır Doğan: Dersim Hozat Alancık Köyü doğumludur. Şehir askeri faaliyetindeyken 1991'de gerillaya katılır. 6 Haziran 92'de Dersim Limek kırsalında TC güçleriyle çıkan çatışmada şehit düşer. Cenazesi halkın yoğun katılımıyla uğurlandı.

Zülfü Yıldız: 1953 Elazığ Karakoçan doğumludur. Tüm Maden-Sen içerisinde örgütlü faaliyet yürütürdü. Bulunduğu 1 Mayıs mahallesinde halkın sorunlarıyla da yakından ilgilenen bir kişiliği vardı. 12 Eylül AFC'si sonrası yaşadığı tutukluktan sonra yurtdışına çıkar ve orada örgütlülüğünü sürdürür. 8 Haziran 1993'te geçirdiği bir kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

Ramazan Kılavuz: 1959 Urfa Siverek doğumludur. 1975'te örgütlendi. 80 AFC'si döneminde Diyarbakır Zindanlarında ağır işkence-lerden geçirildi. 4'ü tecritte 11 yıl yaşadığı zindanlarda psikolojik ve fiziki tahribatlar nedeniyle Avrupa'ya çıktı. Mücadelesini burada da sürdürdü. Ancak işkencenin yarattığı tahribatı atamayarak 3 Haziran 2001'de İsviçre'de intihar ederek aramızdan ayrıldı.

ğıyla öne çıkmıştır. Duygusalılığı, bağlılığı ve düşmana karşı tutumundaki netliği Duran'ın özellikleriydi. Girdiği birçok çatışmada takınmış olduğu tavır herkese güç vermiştir. Zerre kadar kişisel bir kaygı gütmeksizin sonuna kadar çatışır -ta ki herkes alanın dışına çıkana kadar- ve devam ederdi. Kitlelere gittiği zamanki heyecanı tarif edilemez. Etkileyci, açıklayıcı konuşma tarzıyla ortama canlılık katardı.

(Bir yoldaş)

ağır aksak yürüyen, bugün adlarını daha da hızlandırabilir. Yeter ki tüm bunları sağlayacak, yönlendirecek **kolektif iradeyi** harekete geçiremiy başaralım. O zaman yaşanan değişimleri göreceğiz. **Bunun için kolektif emek, kolektif üretim ve militan pratik olmazsa olmazdır.**

Sömürü ve zulüm düzenine karşı ezilenler cephesinde tepkilerin giderek arttığı bu dönemde, kitleleri örgütlemek için tam da yukarıda ifade ettiğimiz bakış açısıyla, bir duruşa gereken devrimci müdahaleyi yapmalıyız. Bu müdahalede yöntem ve araç zenginliği yaratmak için daha çok çaba sarf etmeliyiz. İşçiyi, köylüyü, gençliği, imha ve inkara maruz kalan Kürtlere ve diğer azınlıklara yaklaşımda yürüteceğimiz propagandada çalışmaları, yaratacağımız örgütlenme araçları somut duruma denk düşmelidir. Gerçek duruma uyumlu olmayan tüm emeklerin, tüm çabaların sonuç itibarıyla hedefine ulaşamayacağı gerçeğini ön görmeliyiz. Bunun için analizi, tutum yaratıcı pratik, temel felsefemiz olmalıdır. Kalıpların gücüne değil, gerçeklerin gücüne dayanmalıyız.

Kadının ilahi mahkumiyeti

Tanrının, Adem'e ilk eş olarak yarattığı Lilit'i "itaatsiz, asi" olması nedeniyle cennetten geri alıp, "uysal, ideal eş" olarak Havva'yı göndermesi, kadının köle cinsi olarak sürece yazgısının ilahi işaretiydi aslında! Kapitalist-emperyalist sınıflar bugün kadının bu "misyonu"nu ve eşsizliğini kendinden evvel toplumsal düzenlerden devralarak, yeni boyutlar katıp büyütürken devam ettiriyor olma potansiyeliyle, "sehvet sektörünün" bulunmaz metası oluşuyla toplumsal bir çürümenin batağına itilmiş durumda. Artık kadının konumu, bugüne dek hiç olmadığı kadar yaşanan sosyo-ekonominin karakterini yansıtmakta; kadının yazgısı nefes alınan toplum düzeninin yazgısıyla koşullanmış bulunmaktadır. Bu yüzden Pippa Bacca, milyonlarca kadının her bir kitada yükselen feryadından birisi olmasıyla, burjuva-feodal kültürün sahipleri, taşıyıcıları ve çığırkanlarıyla ortaklaşa işlenmiş bir tecavüzün, cinayetin kurbanı olarak kavranmak durumundadır.

Kot pantolon giydiği için, "göz süzdüğü, tahrik edici baktığı" için, tecavüzcüsüne "ağır tahrik olma" indirimi uygulandığı, tecavüze uğrarken korkusundan sesini çıkaramayan kız çocuğunun tecavüz rızası olduğuna kanaat getirildiği bu "adalet" topraklarında faşist, eril siyasetin, hukukun ve dilin itinayla korunması tacize-tecavüze, cinayete giden yolda daha nicelerinin sırtının sıvazlanması değil midir? Pippa Bacca'nın hemen ardından Gebze'de "toplumsal ilişkiler" görevlisi bir polislin bir kadına evinde tecavüz etmesiyle beraber, kadınlara yönelik bu saldırılara tepki gösteren kadınların bizzat Emniyet Müdürlüğüne taciz edilip, engellenmesi şimdi müferitten mi sayılmalı? Yoksa rejimin asli refleksine bir örnek mi?

"Helga Türk erkeklerinin ateşli olduğunu söylüyor... Christin Türk erkeklerine bayıldı" manşetleriyle plajlardaki turist ka-

dınların mayolu fotoğraflarını basıp kadınlara aynı anda bıyık buran salyali medyaclarının da taciz ve tecavüzleri kişiktirmekten yargılanmalarını talep etmek çok mu safca olur? 2007 yılında Taksim'de eğlenen turistlerin toplu tacizcilerini de bir İranlıyı yakalayıp afişe ederek kurtaranları aynı riyakarlar olması şaşırtıcı mıdır?

Pippa Bacca, milyonlarca kadının her bir kitada yükselen feryadından birisi olmasıyla, burjuva-feodal kültürün sahipleri, taşıyıcıları ve çığırkanlarıyla ortaklaşa işlenmiş bir tecavüzün, cinayetin kurbanı olarak kavranmak durumundadır.

Kadının durumunu sorgulamak rejimi sorgulamaktır

Ülkemizde kadının şiddete maruz kalmasının "itaatsizlik (% 13), ekonomik sorunlar (% 14), geçimsizlik (% 6), psikolojik sorunlar (% 9), erkeklik gösterisi, güçsüzlük ya da acizlik nedeniyle üstünlük sağlama (% 27)" sebeplerinden hemen hepsi egemen ideolojik/kültürel zeminde boy vermektedir.

Güldünya'nın adına da tahammül yok!

Devlet ve yetkilileri kadın katliamları karşısında kılını kıpırdatmazken katledilen kadınların ardından yapılmak istenen tüm girişimlere ise engel olmaya çalışıyor. Öyle ki, Bitlisli iki kadın namus cinayetinde kurbanı Güldünya Tören'in adını yeni kurdukları bir derneğe vermek isteyince, başlarına gelmeyen kalmadı. Aile içi şiddete de maruz kalan kadınlar, şikayetçi olmak için gittikleri karakolda sözlü tacize uğradı. Güldünya'nın ailesi tarafından da tehdit edilen kadınlar, binbir güçlükte kurdukları dernekte, mağdur kadınların sesi olmaya çalışıyor.

Güldünya Tören, 22 yaşındayken "namus cinayeti"yle yaşamını kaybettikten sonra Bitlis'te kurulan **Güldünya Tören Bitlis Kadın Derneği** şiddete, namus adına işlenen cinayetler başta olmak üzere birçok zorluk ve engellemelere karşı mücadele edecek yürekli kadınların ortamı çıkmasına da vesile oldu. Dernek, **25 Şubat 2008** tarihinde Güldünya'nın **6. ölüm yıldönümünde** kuruldu. Derneğin kurucularından **Riskiye Aksoy** ve **Birsen Yaşar**'ın yaşadıkları ise bir kez daha Güldünya'nın memleketinde yaşamının, kadın olmanın zorluğunu gözler önüne serdi.

"Güldünya bizim içimizi acıttı"

Derneğin Başkanı aynı zamanda öğretmen olan **Birsen Yaşar**, "Aslında bir itilmişliğin, aşağılanmanın ve horlanmanın içinde olduğumuz farkındaydık. Bir kızgınlığımız da vardı, ama yansıtmıyorduk. Kendimize bir nevi öncü arıyorduk" dedi. Bu çelişkileri yaşadıkları dönemde bir kadın derneğinin düzenlediği eğitim seminerine katıldığını kaydeden Yaşar, "Güldünya bizim memleke-

'Neden o kadının ismini kullanıyorsunuz?' dediler. Bizim çok ciddi ve kararlı olduğumuz anlayınca bu kez şiddete başvurdular. Babam dışarıya çıkmayayım diye tüm kimliklerime el koymuştu. 1 hafta ev hapsi uyguladı.'

timizdendi. Çok talihsiz bir olayın kurbanı oldu. Bizim içimizi acıttı. Kadın derneğini kurma fikri aklımızdan geçtiğinde ilk aklımıza gelen ise Güldünya oldu" dedi. Derneğin kurucularından öğrenci **Riskiye Aksoy** ise yaşadıklarından yola çıkarak böyle bir dernek kurmaya karar verdiklerini belirterek, "**Güldünya bizim kanayan yaramızdı**" diye konuştu.

Bu dönem 9 kadın tarafından dernek kuruldu. Derneği kurarken birçok sorunla karşılaşan kadınlar ilk önce ailelerinde şiddete

Geçen sene **72 bin 643** kadının şiddete maruz kaldığı,

842'sinin cinayete kurban gittiği,

5 bin 852'sinin intihar girişiminde bulunduğu,

1113 kadının tecavüze uğradığı kayıtlıdır. Ancak bu sadece buzdağının görünen yüzüdür. Taciz, tecavüz ve şiddet cehennemi çok büyük oranda ev/akraba/çevre içinde yaşanıp, feodal bir suskunluğa hapsedilmektedir. Pippa Bacca'nın resmini büyütüp popüler bir dram hikâyesi yazan, milli bir davaya dönüştürenlerin görünmez, sorgulanmaz kılmak istedikleri bir cehennemdir bu. **Zira bu cehennem, bu kayıtlı rakamları rejimin bakiyesidir.** Kadının bu cehennem üzerine düşünmek, bu rakamların anlamını ortaya koymak burjuva-feodal çürümüşlüğünü sorgulamayı gerektirecektir.

Mesela neden kadınların kendilerini koruyabilme ve örgütlenme haklarının bastırılmış olduğunu, kadın emek gücünün neden bu denli ucuz kıldığını, erkek emeğiyle eşitsiz olduğunu soracağız.

Kadının özneleştiği, toplumsal kabuğunu çatlattığı yerde mesela bir türban sorununun kadınların tartışmayı din ticaretinde, egemen sınıf dalaşında malzeme oluşunun tuhaflığını fark edebileceğiz.

Mesela, kapitalist tüketim ve pazarlama kültürüne neden kadın bedeninin malzemeleştirildiğini, bundan kârı olanların kadının ezilmişliği üzerinden nasıl beslendiğini görebileceğiz.

Dinsel, feodal dogmaların, gelenek ve tutumların mudak ve kaçınılmaz olarak -kadınlar gibi- ezilmişlerle, ikinci sınıflarla katmanlanmış/eşitsizleşmiş bir toplum olmadan nasıl da gereksizleşeceği sonucunu çıkarabileceğiz. Emperyalist-kapitalist dünya düzeninin, sözde sağladığı özgürlüğün aslında ezilmişliği, katmanlaşmayı derinleştirdiğini, çürüttüğünü; zira "dini bütün bir Yahudi"yi gene dini bütün bir Yahudi" yapan şartlar gibi "**burjuvayı burjuva yapan**" şartların bu adaletsizlik üzerine kurulu olduğunu görebileceğiz.

maruz kaldı. Dernek Başkanı Birsen Yaşar, yaşadıkları süreci şu şekilde özetledi: "Ailemizden şiddet gördük. Sebeplerden bir tanesi de derneğin Güldünya Tören'ine anısına yapılmış olsaydı. 'Neden o kadının ismini kullanıyorsunuz?' dediler. Bizim çok ciddi ve kararlı olduğumuzu anlayınca bu kez şiddete başvurdular. Babam dışarıya çıkmayayım diye tüm kimliklerime el koymuştu. 1 hafta ev hapsi uyguladı." Yaşar, gizlice evden çıkıp derneğe giderken babası ile karşılaştı. Zorla eve götürülen Yaşar, "Evden çıktım derneğe doğru gidiyorum, babam karşıma çıktı beni zorla eve götürdü. Şiddet uygulamaya başladı" dedi.

Riskiye Aksoy da şiddete maruz kaldı. "Benim ağabeyim dayaya meyilli. Dernek çalışmalarından dolayı tepki duyuyordu. Bir tartışmada ona, 'Bana şiddet uygulamazsın' dedim. Bir akşam kalkıp beni dövdü, polisi aradım" diyor Aksoy, şiddetin karakolda da devam etmesini şu şekilde anlattı: "Polisi aradığıma pişman oldum. Bu kez de kurumsal şiddete maruz kaldım. Mahallebaşı Karakolu'na gittik. Polis aracının içinde ağabeyim beni tehdit edince, 'Sen beni tehdit edemezsin' dedim. Polis bana 'sen sussana kız' şeklinde laflar etti. Karakolda sözlü şiddete maruz kaldım. Bu ağabeyimin şiddetinden daha ağır gelmişti. Savcılığa çıkarıldığımızda da savcılıkta aynı tavı sergiledi." Aksoy, dernekle birlikte ailelerinde de bir farklılaşma olduğunu belirtti.

Yaklaşık 4 aydır kurulu olan derneğe şimdiye kadar 15 kadın maruz kaldıkları şiddet nedeniyle başvuruyaptı.

En son Gürörmek ilçesinde eşi ölen ve sürekli kayını tarafından tecavüz edilmek istenen bir kadına yardım ettiklerini belirten Aksoy, "Kayını kadını döverecek dağa çıkarmış. Tecavüz etmeye çalışmış, kadın karşı çıkmış izin vermemiş. Dağdaki çobanlar kadını kurtarmış. Biz kadının başvurusunu aldık. Kadına köyün imamı iki seçenek sunmuş, ya bununla evleneceksin ya da köyü terk edeceksin. Köy korucu köyü. Kadını götürdük. Kızının evine sığınmıştı. Kızının da durumu iyi değildi. Ev tuttuk, eşyalarını temin etti. 1 yıllık kirası ödendi, çocukları sağlık kontrolünden geçirildi. Okuyan kızına burs ayarladık. Bunu yapan 3 kişi de yargılanıyor" şeklinde konuştu.

Tüm engellemelere rağmen çalışmalarını yürüten dernek yöneticilerine dolaylı yollarla Güldünya Tören'in ailesinden tehdit edildiği de belirtildi.

Yorumsuz...

* Van'ın Çaldıran ilçesinde hasta olduğu gerekçesiyle götürüldüğü hastanede doğum yapan 12 yaşındaki Z.K., 5 ay sonra kendisine babasının tecavüz ettiğini öne sürdü. İddialar üzerine baba Y.K tutuklandı. Z.K. ise "koruma" altına alınarak Sosyal Hizmetler Kurumu'na gönderildi.

* Diyarbakır'ın Hani ilçesinde 18 Mayıs'ta İlçe Emniyet Müdürlüğü'nde görevli A. adlı bir polislin F.A. adlı genç kadın ile kentten çıkışında görülmesi üzerine çıkan olayların ardından toplanan aile meclisi F.A. hakkında ölüm kararı aldı. Bu iki kişinin Hani-Dicle Karayolu üzerinde bir grup genç tarafından bir araçta uygunsuz bir şekilde görülmesi üzerine polis memuru A. linç edilme istemişti. Kuruma altına alınan F.A.'nın nerede tutulduğuna ilişkin bilgi verilmezken, olayın ardından genç kadının aile meclisinin toplanarak, F.A. hakkında "ölüm" kararı aldığı öğrenildi. Bunun üzerine DTP Hani İlçe Örgütü devreye girdi. DTP'liler F.A.'nın ailesine ulaşarak, bunun insani bir karar olmadığını belirtti. Konu hakkında bilgi veren DTP Hani İlçe Yönetimi Veysi Nazlier, olay olduktan sonra F.A.'nın evine gittiklerini belirterek, "Buralarda feodalizm hakim" dedi.

* Ortadoğu yolculuğu için motosiklele Danimarka'dan yola çıkan ve 15 Nisan'da Türkiye'ye giriş yapan Danimarkalı kadın turist, 10 Mayıs'ta Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Karaveli köyü yakınlarında iki kişinin tecavüzüne uğradı. Yol üzerindeki bir çeşmede mola verdiği sırada 5 kişinin saldırısına uğrayan kadın turiste 2 kişi tecavüz etti.

* 15 Mayıs günü Şemdinli'nin Tekeli (Gare) köyüne bağlı Günyazı Mezrası yakınlarında pancar toplarken patlayıcı maddeye basan Nazdar Tekin (50) isimli kadın yaşamını yitirdi.

* Sivas'ın Şehhri ilçesinde bir kadın, bir süre önce boşandığı eski eşinin tecavüzüne uğradığı iddiasıyla polise başvurdu. Evine gelen eski eşi S.P. ile aralarında tartışma çıktığını ileri süren F.D, tartışmanın ardından S.P'nin tabancayla kendisini tehdit ederek tecavüz ettiğini söyledi.

Çantasında leke çıkarıcı taşıyan kaç kadın var?

Kadınların Medya İzleme Grubu (MEDİZ), 14 Mayıs günü Reklamcılar Derneği önünde "cinsiyetçi reklamları" protesto eylemi yaptı. MEDİZ, Reklamcılar Derneği önünde yaptığı basın açıklaması ile "**medya genelinde egemen olan cinsiyetçi reklamlardan bıktık artık**" dedi. Eylemde açıklamayı okuyan **Bahar Çelik**, cinsiyet ve cinselliğe dair önyargılar üreten, cinsiyetçi tabuları yansıtan reklamlar görmek istemediklerini belirtti.

Kadınlar eylemde, "**Çantamızda leke çıkarıcı taşımıyoruz**", "Reklamlarda cinsel istismara son", "**Kızlarımızı Barbi almayaacağız, kalıplara sokmayacağız**", "Dikkat emperyalizm ve sömürü içerir", "**Eve tıklıp taç takacağıma fabrikada çalışır bone takarım**" dövizleri taşıdı. Eylemde kadınlar, çeşitli müzik aletleriyle protestolarını destekleyen sloganlar attılar. (H. Merkezi)

Ucuz işgücü olarak görülmek...

Ucuz işgücü olarak görülmenin, ev içinde emeğinin görmezden gelinmesini yanı sıra emekçi kadınların iş yaşamında karşılaştığı bir diğer mesele de, kriz anında ya da diğer nedenlerle işten ilk atılacak kesimi oluşturması...

İşsizliğin son yıllardaki rekor artışı kuşkusuz tüm emekçi halkımızın önemli bir sorunu, ve bu açlar ordusuna yönelik politikalar geliştirilmesi gereken de devrimci güçlerdir. Zira Ocak 2008'de Ocak 2007'ye göre çalışma çağındaki nüfusun 750 bin kişinin arttığı, işsizliğinin ise 219 bin kişi azaldığı belirtiliyor. Yani işsizliğine dahil olmayanların sayısını 1 milyon kişiye yakın arttırdığı kaydediliyor. Ancak bu ordunun önemli ve özel olarak ilgilenilmesi gereken kesimini de kadınlar oluşturuyor. Ev kadınları sayısındaki yıllık artış 578 bine ulaşmış durumda.

Devletin ve patron örgütlerinin verdiği istatistiksel bilgilerin ne kadar doğruyu yansıttığını bir yana bırakırsak dahi, TISK'in (Tür-

kiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) kadınlara yönelik verdiği rakamlar durumu gözler önüne seriyor. Yaptıkları açıklamaya göre kadınlardaki işsizlik oranı yüzde 11.2'yi bulmuş durumda. Son bir yılda işsiz kalan, yani istihdam dışına çıkarılan kadınların yüzde 1.4'ünün yüksek öğrenimli kadınlardan oluştuğu da verilen rakamlar arasında.

Aslında bu durum, R. T. Erdoğan'ın kadını kulaçta makinesi yerine koyarak 3 çocuk doğurmaları gerektiği yönündeki muhteşem tezleriyle de uyumlu görünüyor. Zira 3 çocuk doğurup onların bakımını birinci (çoğunlukla da tek) dereceden sorumluluğunu alan kadının iş yaşamında kalmasının imkanı yok. **Sürekli doğum izni alan kadınları patronlar da pek sevmez.** Hatırlanacağı gibi Antalya'da direnişe geçen Novamed işçisi kadınların en büyük sorunlarından biri de patronun kadın işçileri doğum yapma sırasına koymasındı.

Emekçilere yönelik "İstihdam Paketi"

olarak anılan saldırıda da kadınlara yönelik herhangi olumlu bir düzenleme, kadınları üretimin içine katma gibi bir derterinin olmadığı da geçtiğimiz günlerde onaylanan yasanın görülecektir. Oysa yasa tasarısının propagandası yapılırken kadınlara ve gençlere yönelik özel önlemlerin olduğundan bahsediliyor.

Sözlerimizi TISK'in açıkladığı rakamlarla bitirelim:

"- Kadınlarda işsizliğine katılma oranı yüzde 24'ten yüzde 22.3'e, yükseköğrenimli kadınlarda yüzde 71'den yüzde 69.6'ya geriledi.

- Sanayi istihdamı bir yılda 155 bin kişi arttı, ancak sanayide kadın istihdamı 25 bin kayba uğradı.

- Kadın istihdamı ekonomi genelinde 295 bin, tarımda 363 bin azaldı. Tarım dışı kadın istihdamı sadece 65 bin artılabildi.

- Kadın işsizlik oranı yüzde 10.9'dan yüzde 11.2'ye, genç işsizlik oranı yüzde 20.6'dan yüzde 21'e çıktı."

Yunanistan'da genel grev yaşamı felç etti

Yunanistan'da kamu ve özel sektör çalışanlarının gerçekleştirdiği 24 saatlik genel grev ülkede yaşamı felç etti. **Yunanistan İşçi Sendikaları Konfederasyonu** (GSEE) ile Yunanistan Kamu Çalışanları Konfederasyonu'nun (ADEDY) çağrısıyla yapılan grev, devlet daireleri, kamu kurumları, yerel yönetim ve banka çalışanları, posta, elektrik ve su işleri çalışanlarının da katılımı hizmetlerde aksaklıklar yaşanmasını beraberinde getirdi.

Sivil hava yolu taşımacılığı ile deniz yolu ulaşımı çalışanlarının da greve katılımı nedeniyle, iç ve dış hat uçuşlarında çok sayıda sefer iptal edilirken, ana kara ile adalar arasındaki bağlantı koptu. Yunan devlet Radyo-Televizyon Kurumu (ERT) teknik elamanları da saat 12.00-15.00 arası genel greve destek amacıyla iş bıraktı. Bunun yanı sıra, Atina ile Pire kentlerinin de içinde yer aldığı Atika bölgesinde, devlet hastanelerinde çalışan doktorların, çalışma koşullarını protesto etmek için gerçekleştirdikleri 48 saatlik grev nedeniyle, devlet hastanelerinde yalnızca güvenlik ve acil yardım birimleri görev yaptı.

Pancar işçileri direnişte

Mayıs ayının ilk günlerinde greve çıkan İranlı pancar işçileri, direnişlerini kararlılıkla sürdürüyorlar. Grevin 13. gününde aileleri ile birlikte Şuş kentinde bir yürüyüş düzenleyen işçilere verilen destekle birlikte, yürüyüşe katılanların sayısı 5 binin üzerine çıktı.

Sabah saatlerinden itibaren Valilik önünde toplanarak sloganlar atan işçilere, göz yaşartıcı gazla saldıran polis, çok sayıda işçiyi yaraladı.

Hafta Taped şeker pancarı işçileri, iki aylık fazla mesai ücretlerinin ödenmesini, işi önderlerine karşı açılan davaların düşürülmesini, şirketin müdür ve yönetiminin görevden alınmasını ve işçilere karşı açılan davalarda, delil üreten fabrikanın güvenlik şefinin, işten çıkartılmasını talep ediyorlar. Son bir yıl içinde üçüncü kez greve giden işçilerin beş önderi daha 20 Mayıs'ta mahkemeye çıkarılacak. En son geçen Perşembe günü 2000 işçinin yaptığı yürüyüşü polis saldırarak beş işçiyi yaralamıştı. Şeker pancarı işçileri, grevlerini talepleri kabul edilinceye kadar sürdüreceklerini açıklamaktalar.

İdeoloji ve politikada uzlaşma yok...

Nepal Komünist Partisi (Maoist) Enternasyonal Büro üyesi CP Gajurel ile NKP (Maoist)'in İngilizce yayın organı Kızıl Yıldız'da çıkan röportaja yer veriyoruz.

Kurucu Meclis seçimlerinde kazanılan zaferin ardından ulusal ve uluslararası alanda NKP (Maoist)'in karşılaştığı temel sorunlar nelerdir?

Kurucu Meclis seçimlerinin sonuçlarının açıklanmasının ardından partimiz zaferi elde etmiş ve KM'deki tek büyük parti olmuştur. Bu yalnızca Nepal halkının zaferi değildir, aynı zamanda dünyanın ezilen halklarının zaferi olarak kabul edilmektedir. Fakat bu nihai zafer değildir ve artık başka mücadelelerin olmayacağı anlamına da gelmemektedir. Halen çözmeyi gereken büyük sorunlarımız mevcuttur. Zaferimize rağmen diğer partiler iktidarı partimize vermeye hazır değiller ve halen kimin Başbakan ve Başkan olacağı üzerine tartışmalar devam etmektedir. Bir diğer tartışma ise temel bakanlıkların üç parti arasında nasıl paylaşılacağı üzerinedir.

İkincisi, bazı güçler Maoistlerin tek büyük parti olmasını, Maoistlerin seçimden zaferle çıkmasını istemediler. Ve halen sorun çıkarmaya devam ediyorlar, öncelikle hükümetin kurulmasında ve ikincisi hükümet oluştuktan sonra da sorunlar yaratarak Maoist hükümetin doğru yönetemediğini göstermeye çalışıyorlar. "Şeylerde, mallarda ve materyallerde kıtlık olduğu iş kitlelerinde memnuniyetsizlik oluşacak ve Maoistlerin hükümeti iyi yönetemeyecekler." Bunlar çözmeyi gereken sorunlardır. Fakat bizler milyonların desteğine sahibiz, Nepal kitlelerin ve dünyadaki milyarlarca insanın desteğine sahibiz. Bu

sorunları çözeceğimiz konusunda kendimize güvenimiz tam.

NKP (Maoist)'in KM seçimindeki zaferi proleter sınıfın zaferidir. Tarihte Lenin yoldaşın önderliğindeki Bolşevikler KM seçimlerine katılmışlar fakat yenilmişlerdi. Bugün Nepal'de NKP (M) muzaffer oldu.

Bunun uluslararası topluluğa verdiği mesaj nedir?

Evet, Rus Devrimi KM seçimleri esnasında gerçekleşti. Çünkü Menşevikler ve Sosyalist Devrimciler (SD) her aşamada güçlüydüler ve koltukların çoğunluğunu elde edebiliyorlardı. Bolşevikler azınlıkla yetinmek zorundaydılar.

Bu koşullar altında Lenin devrimini sürdürme kararını verdi ve KM'yi dağıttı. Çünkü sağcı ve oportünistler kapitalist sınıfın temsilcileriydi, proletaryanın yeni bir anayasa hazırlamasına izin vermiyorlardı ve Bolşevik Parti için devrimin bastırılması tehlikesi vardı.

Fakat şimdi koşullar daha farklı. SMD sisteminde (karma seçim sis-

teminde her bölgeden en fazla oyu alanın kazandığı yöntem-çev) yarısından fazlasını kazanabildik. Nispi sistemde ise çoğunluğu elde edemedik ama en büyük parti olduk. Diğer hiçbir parti bu oy oranına ulaşamadı. Çünkü gerici, sağcı partilerin ve revizyonist partilerin kitlelere, kitlelerin ise onlara güveni yoktur. Partimiz 10 yıllık Halk Savaşında ve 19 günlük Halk Hareketinde temel rolü oynamıştır, geçmişte kırsalda yeni hükümetin kurulmasında elde ettiğimiz deneyimler sayesinde kitlelerin tek umudu NKP (Maoist)'tir. Bu nedenle yeni anayasayı yazması için bize oy verdiler.

Gelecekteki hükümetin önünde çok sayıda sorun var ve halk NKP (Maoist)'ten oldukça umutlu. Yeni anayasada halkın özlem ve ihtiyaçlarına dikkat hangi gündemler ön alınacak?

(...) Yeni Demokratik Cumhuriyete doğru yol almada bazı sorunlarla karşılaşacağız. Çünkü burjuvazi kesinlikle bu süreci sabotaj etmek isteyecektir. Yenilen sınıf iktidarı geri almak isteyecektir. İstedikleri zaman herhangi bir bahaneyle sorun yaratırlar, sorun yaratmaya müsait bir atmosfer var.

Öncelik olarak tüm sorunlara cevap olabilemeyiz. Örneğin ilk ola-

rak siyasi anlamda monarşiyi yok etmeli ve Federal Demokratik Halk Cumhuriyeti kurulmalıdır. Ve ikinci olarak toplumumuzun temel ekonomik sorunları çözümlenmeli ve yoksulluğun üstesinden gelmeliyiz. Kitlelerin temel ihtiyaçlarını karşılamak zorundayız. (...)

NKP (Maoist) hükümet olacak. Devlet ve devletlerle ilişkilerle Komünist partiler ve örgütler arasındaki ilişki nasıl ele alınacak?

Hükümetleyen bu iki çeşit ilişki kesinlikle ele almak zorundayız. Çünkü bizler komünist ve partimiz Komünist partisidir, hedefimiz sosyalizmden komünizme geçişi sağlamaktır. Hedefimizden vazgeçmedik. Bu yönde devam ediyoruz. Enternasyonalistiz çünkü komünistiz. Bu nedenle diğer komünist partilerle ilişkilerimiz de proletarya enternasyonalizmi temelinde olacaktır. Hiçbir Komünist partinin işine müdahalede bulunmadan proletarya enternasyonalizmi temelinde ilişkilerimizi geliştireceğiz.

Devletlerarası ilişkilerde söz konusu olduğunda ise barış içinde bir arada yaşamın beş ilkesi temelinde ilişkilerimizi geliştireceğiz, iki ilişkiyi bir arada sağlamanın büyük bir sorun olduğunu düşünmüyoruz çünkü daha öncesinde iktidarda olan diğer komünist partilerin derslerinden çok fazla şey öğrendik. (...) Hükümette olmak adına ideolojimizi ve politikalarımızı uzlaşma veya pazarlık konusu yapmayız.

Güney Afrika

Uzun yıllar boyunca ırkçı "Apartheid" rejimi altında büyük insanlık dramları yaşamak zorunda bırakılan Güney Afrika'nın yoksulları, ülkede göçmen işçi olarak çalışan, diğer yoksullara karşı kıskırtılıyor. Bu kıskırtmalar sonucu yaşamını yitiren göçmen sayısı ise 50'yi geçmiş bulunuyor. Emperyalist-kapitalist sistemin yağma ve talanı sonucu giderek yoksullaşan Güney Afrika emekçilerine, yoksulluğun nedeni olarak göçmen işçileri hedef alan propagandalar yapılması sonucu ortaya çıkan çatışmalar hala dinmiş değil.

Güney Afrika Ulusal Metal İşçileri Sendikası ve Uluslararası Metal Sendikaları Birliği ise, olayların sürdüğü günlerde bir açıklama yaparak, yaşananların, egemen sınıfların, dünyanın büyük bölümünde hayata geçirdiği böl-parçala-yönet politikasının sonucu olduğunu açıkladılar ve ırkçı saldırıların son bulması için çaba gösterme çağrısı yaptılar.

Rusya

Moskova demiryollarında çalışan işçiler ücretlerinin artırılması talebiyle, iki ana hatta grev yaptılar.

Grev işçilerin yeni kurduğu ve mücadeleci çizgiye olduğu bildirilen demiryolu sendikasının öncülüğünde gerçekleştirildi. Bunun bir uyarı grevi olduğunu, talepleri karşılanmazsa tekrar greve gideceklerini açıklayan işçiler, ayrıca daha önce işlemlerini yavaşlatarak sendikayla, böyle bir grev kararı alınmasının mümkün olmayacağını da altını çizmektedirler.

Peru

Peru Maden ve Metal İşçileri Sendikası'nın çağrısıyla süresiz greve giden Perulu maden işçileri, grevlerini kararlılıkla sürdürmektedirler. Perulu madencilerin grevine hem ülke içinden hem de ülke dışından destek yağıyor.

Hindistan

Hindistan'ın Tamil Nadu Eyaleti'nde bulunan Gudalur'daki binlerce plantaj işçisi, çalışma koşullarını protesto etmek için, kitlesel eylemler yaptılar. Aylardır ödenmeyen maaşlarını talep eden işçiler, yolları trafikte kapatarak, barikatlar kurdular.

İspanya

İspanya'nın başkenti Madrid'de bir araya gelen on binin üzerinde öğrenci, AB devletlerinin hayata geçirmeye çalıştığı, Bologna Süreci'ne karşı eylem yaptı. Öğrenciler büyük tekellerin üniversitelere giderek büyüyen bir hırsla el atmalarını ve de giderek kötüleşen sosyal koşulları protesto etti.

Güney İspanya'daki Bask ülkesinin Bilbao kentinde eylem yapan 16 bin kişi de politik tutsakların serbest bırakılmasını talep etti. Eylemin ön saflarında yer alan tutsak yakınları, 700 politik tutsağın temsilini taşıdı.

Strasbourg'da ırkçılığa karşı panel

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu'nun Avrupa Strasbourg bileşenleri olan **Tohum Gençlik Evi**, Yaşanacak Dünya gazetesi ve **Fransa Demokratik Haklar Federasyonu**, son dönemde artan ırkçı saldırılara karşı 18 Mayıs günü bir panel örgütlediler. Panel, 18 Mayıs vesilesiyle 35 yıl önce katledilen İbrahim Kaypak'a şahsında demokrasi ve devrim mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından sunum yapmak üzere sırasıyla **Yaşanacak Dünya gazetesi** temsilcisine, **Alsace Kürt Evi** temsilcisine ve **ATİK** Konsey üyesine söz hakkı verildi. Yaşanacak Dünya gazetesi temsilcisinin ardından sunum yapan Alsace Kürt Evi temsilcisi, "kalkan sosyal devlet

yapısının sonucu olarak ırkçılığın yaşanan her gün ve her ortamda hissedildiğine" dikkat çekti. Ardından konuşan ATİK Konsey üyesi, ırkçılığın bir devlet politikası olduğunu altını çizdi. İrkçılığın salt göçmenlere özgü bir sorun olmadığını, devlet politikası olduğundan ötürü yerli halkı da doğrudan ilgilendirdiğini belirten Konsey üyesi, bu anlamda eylem birliklerine yerli kurumlara da dâhil ederek ırkçılığa ve diğer sorunlara karşı etkili tavır sergilenebileceğini söyledi.

Sunum bölümünün ardından kendi görüşlerini ve sorularını dile getirmek üzere söz hakkı panele katılan kitleye verildi. Ardından toparlama bölümüne geçildi. Bu bölümde panelistler, temsil ettikleri kurumların bu tür eylem birliklik-

lerini önemstediklerini ve çalışmalarını bu yönde sürdüreceklerini ifade ettiler. DEKÖP- Strasbourg bileşeni olmayan Alsace Kürt Evi adına konuşan panelist, bu tür eylem birlikliklerini desteklediklerini, bu sebeple bundan sonraki çalışmalarında kendilerine düşen sorumlulukları yerine getirmek üzere yer alacaklarını ifade etti. ATİK Konsey üyesi ise eylem birliklerine verdikleri önemin altını bir kez daha çizerek, dünya çapında aynı ihtiyaç ve dayanıklılıkla kuruluşu ilan edilecek olan **Uluslararası Göçmen Örgütleri Konferansı**'nın yanı sıra üçüncü kongresi yapılacak olan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi'ne değindi. Katılan kitle tarafından olumlu değerlendirilen panel, toparlama bölümünün ardından sona erdi.

Evrensel Bakış

Doğal afetlerin yarattığı "fırsat"lar

Myanmar'da meydana gelen fırtınayla birlikte ortaya çıkan felaketin çapı, 2004 yılının son günlerinde Güney Asya'yı vuran Tsunami felaketine yaklaştı. Yüz binin üzerinde insanın yaşamını yitirdiği fırtınada, milyonlarca insanın evsiz kalması, gıda ve içme suyu sorununun had safhaya ulaşması, bulaşıcı hastalıkların kol gezme tehlikesinin giderek artması da, felaketin diğer bir boyutunu oluşturmaktadır.

Bu felaket de, tıpkı 2004 yılındaki Tsunami döneminde olduğu gibi, öncü emperyalist güçler açısından, bölgeye dönük çıkarlarını hayata geçirmenin fırsatı olarak değerlendirilmekte gecikmedi. Felaketin ilk günlerinde, yardımları "kendi elleriyle" dağıtmakta ısrar eden emperyalist güçler, faşist cuntanın ülkeye girmelerine izin vermediğini göstererek, yardım gönderme girişimlerini durdurduklarını açıkladılar.

Oysa bölgeye giden ve gelişmeleri kamuoyuna aktaran kimi yardım kuruluşları, söz konusu yardımların, Hindistan, Bangladeş ve Tayland üzerinden ulaştırılmasının mümkün olduğunu, burarlardan geçişe herhangi bir engel bulunmadığını bildiriyorlardı.

Ancak emperyalistleri ilgilendiren esas konu, Myanmar halkının çektiği acılar değil, bölgedeki nüfuslarını genişletmekti. Yardımları "elleriyle" dağıtmaktaki ısrarın ardında yatan gerçek neden de yine buydu. Myanmar üzerinde hayli bir nüfusa sahip olan Çin, yaptığı anlaşmalar ve yatırımlarla, ülkenin ham madde kaynaklarının büyük bölümünü ele geçirmeyi sürdürüyordu. Batılı emperyalistler, felaketi fırsat bilerek, Çin'in bu avantajını lehlerine çevirme telaşına düşmüşlerdi.

Yardımların engellenmesi gibi de bir bahaneleri vardı artık. BM'in, herhangi

bir ülke rejiminin kendi halkına yardım etmeyi ret etmesi ve/veya yapılmak istenen yardımları engellemesi, halkına basıncı uygulamaması, insan haklarını ihlal etmesi durumunda, "kriz bölgelerine" doğrudan müdahaleyi öngören "koruyucu sorumluluk" olarak özetlenebilecek konseptini hayata geçirmek için hareket geçmekte gecikmediler. ABD emperyalistleri, ABD emperyalistleri, ABD Ordu'suna bağlı savaş uçakları ve helikopterler olan savaş gemilerini, Myanmar'a doğru yola çıkardı. Fransa, bir savaş gemisi göndermek için hazırlıklara başladı.

"İnsani yardım" adı altında ülkelerin işgalini öngören bu BM konseptinin özünde yatan gerçek niyete gelince; bu niyet (bugüne kadar örneğine çokça rastlandığı gibi) kriz yaşanan ülkelerde ortaya çıkabilecek halk ayaklanmalarının ve özgürlük mücadelelerinin bastırılması olarak açıklanabilir. İşte hem Çin hem de batılı emperyalist güçler günlerde, zaten uzunca zamandır isyanlarla sarsılan ülkede, bu felakete birlikte bu tür ayaklanmaların gündeme gelebileceğini ve çıkarılmaları organize etmenin hesapları içinde hareket etmekte. Aynı

zamanda Myanmar faşist cuntasını da bu yönlü uyardıktan geri durmamaktalar. Faşist rejim bu tehlikeyi artık daha yakından hissetmiş olacak ki, geçtiğimiz günlerde batılı güçlerin yardımlarının ülkeye girişine izin verdiğini açıkladı.

Aynı günlerde Çin'de yaşanan deprem, batılı güçlerin özündeki Çin engelinin, en azından geçici süre de olsa, kalkmasını da beraberinde getirdi denebilir. Resmî rakamlara göre 50 binin üzerinde insanın yaşamını yitirdiği deprem, Çin'deki sosyal çöküntünün ne kadar derinleştiğini de gözler önüne seriyordu.

Bilim insanlarının olacağı yönünde önceden uyardığı deprem, Çin'deki kapitalist restorasyonun yıkıcı sonuçlarını da ortaya çıkarıyordu. Örneğin, karton gibi, binlerce öğrencinin üzerine çöken okulların neredeyse tamamı 1980-90'lar da inşa edilmişti. Aynı yıllardan itibaren inşa edilen ve yine depremde binlerce insana mezar olan çok sayıda ev gibi, bu okul binaları da, neredeyse hiç beton kullanılmayan, çürük binalardı. Bu binalar restorasyon sürecinde **hızlı ve büksek kâr elde etme derdinde olan in-**

saat firmalarınca yapılmıştı.

Ancak gerek günümüz Çin egemen medyası gerekse batılı emperyalist güçlerin güdülmündeki medya, depreme birlikte ortaya çıkan ve gerçekte Çin Devriminin kazanımlarının bir bir ortadan kaldırılmasının sonucu olan bu sosyal çöküntüyü, Mao Zedung önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti'nin deprem politikasına bağlamakta ve bir kıskırtma hareketine girişmekte gecikmedi.

Oysa, deprem kuşağında bulunan ve bunun için de sık sık depremler yaşanan Çin'de kapitalist restorasyon öncesi dönemde yaşanan deprem süreçlerine bakıldığında, sosyalist Çin'in ne kadar doğru ve halkın yaşamını ön planda tutan bir deprem politikası izlediğini görebiliriz.

2 Şubat 1975'de yaşanan deprem, önceden tespit edilerek, bölgelerdeki parti örgütleri, önlemler almak üzere hareket geçirilmişti. Bu önlemler nedeniyle ki, deprem başladığında halkın büyük bölümü evlerini önceden boşaltmış bulunmaktaydı. Ağıldaki hayvanlar bile, daha deprem başlamadan dışarı çıkarılmıştı. Böylece bu depremin yarattığı tahribat olabildiğince asgari dü-

zeyde kalmıştı. Çin halkı bu depremin ardından, deprem konusunda eğitimden geçirdi. Böylece belli bir deneyim edinen Çin halkı, sonraki yıllarda meydana gelen depremlerde, olağanüstü bir gayret göstererek, tüm yaralarını kendi olanaklarıyla sardı.

Bunun içindir ki, Çin'de yaşanan son depremdeki tahribatın oldukça büyük olmasının nedeni, **kapitalist restorasyon** sonucu olarak ortaya çıkan sosyal çöküntünün geldiği boyutun yansımaları, devrim kazanımlarının bir bir ortadan kaldırılmasından, bununla birlikte daha fazla kâr hırsıyla, insan yaşamına verilen değer giderek ortadan kalkmasından başka bir şey değildir.

Bugün, doğal afetlerin yarattığı "fırsatlardan" yararlanarak, Çin Devrimi'ne, özde ise Mao Zedung'a dönük gerçekleştirilen saldırıların ardında yatan neden ise bambaşkadır. Bu neden, emperyalist saldırganlığın giderek tirmandığı bu süreçte, Maoizm'in, özellikle de Asya halklarının kurtuluş mücadelesinde tuttuğu yerdir. Maoizm'in bayrağının giderek daha yükseklerde dalgalanmasındır!

FKÖ; Bir efsanenin sonu!

İsrail devletinin 1948 yılında kurulmasından sonra, sistematik baskı ve katliamlara, sürgünlere maruz kalan Filistin halkı, tüm bunlara karşı mücadele etmekten geri durmadı. Dünyanın en gelişmiş askeri teknolojisi ile kuşanmış, emperyalistlerin desteği ve yönlendirmesi ile kurulmuş İsrail devletine karşı Filistin halkı, şanlı bir mücadele geleneği yaratmayı başardı.

Filistin halkının işgale karşı intifadaları ve direnişi birçok örgütün kurulmasını da beraberinde getirdi. Halkın desteğini ve güvenini kazanmayı başarmış örgütlerin en önemlilerinden biri de **Filistin Kurtuluş Örgütü**'dür.

Filistin halkının İsrail Siyonizmine karşı verdiği bağımsızlık mücadelesinin en önemli aktörlerinden olan Filistin Kurtuluş Örgütü'nün temelleri 13 Ocak-16 Ocak 1964'te Kahire'de toplanan Arap Zirvesi'nde atıldı. 29 Mayıs 1964 tarihinde Filistin Ulusal Konseyi'nin toplanmasından ardından 2 Haziran 1964'te Filistin Kurtuluş Örgütü kuruldu.

Siyonizme karşı mücadele yürüten **El-Fetih**, **Güç 17**, **Havari Grubu**, **Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC)** ve **Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi (FDHKC)** gibi örgütlerin biraraya gelerek oluşturduğu FKÖ, İsrail saldırıları karşısında gösterdiği direniş ve **Yaser Arafat** ve **El-Kaddumi** gibi etkili isimleri ile Filistin halkının sözcüsü konumuna geldi.

FKÖ özellikle 1967 Arap-İsrail savaşında etkinliğini arttırdı. Ve 1968 yılında yapılan Filistin Ulusal Konseyi'nin dördüncü toplantısında yeniden örgütlendi. FKÖ, 1969 yılında Filistin'de "**la-ik ve demokratik**" bir devlet kurulması amacıyla çalışacağı açıkladı. Silahlı grupların FKÖ içinde ağırlığı artarken askeri bir kanat oluşturuldu. FKÖ İsrail ile mücadelede silahlara yöneldi. Uçak kaçırma ve İsrail hedeflerine yönelik gerçekleştirildiği eylemler ile sesini duyurdu.

Kültür-sanat

FKÖ'nün en önemli organı Filistin Parlamento'suna eşdeğer olan Ulusal Konsey'dir. Konsey'in mevcut kurulu askeri gruplar, Filistin birlikleri, meslek örgütleri ve önde gelen Filistinlilerin görüşmeleriyle belirlenmektedir. Konsey, FKÖ'nün siyasetini ve programlarını oluşturan en üst kuruldur.

FKÖ kuruluşundan itibaren Filistin halkının desteğinin de yoğun bir desteğini aldı. Mısır devlet başkanı Cemal Abdulsısır, FKÖ'nün kurulmasında en etkili isimlerden biri olmuştur. Arap devletleri FKÖ'yü askeri olarak geliştirmek hedefi ile üyelerini askeri okullarda yetiştirme talebinde bulundular.

FKÖ'nün finansmanı için **Filistin Milli Fonu** oluşturuldu. Arap devletlerinde FKÖ'nün temsilcilikleri oluşturuldu, bürolar açıldı. **Gazze** ve **Sina**'da üstlenecek bir Filistin Kurtuluş Ordusu kuruldu. FKÖ içinde en büyük ve etkili örgüt **Yaser Arafat**'ın liderliğinde **El-Fetih**'tir. Arafat 1969'da FKÖ Yönetim Kurulu Başkanlığı'na getirildi. **Yaser Arafat** 1967'den sonra Ürdün'e 1970'te Lübnan'a ve 1982 yılında da İsrail'in Lübnan'ı işgal etmesi ile Tunus'a taşındı. Arafat, FKÖ'ye sürgün hükümeti niteliği kazandırdı. 1974 yılına **Arap Birliği İslam Konferansı Örgütü (İKÖ)** ve **Birleşmiş Milletler (BM)** tarafından Filistinli-

lerin temsilcisi olarak tanındı. FKÖ, halk desteği kazanmasını sağlayan silahlı mücadele ve direniş çizgisini bu yıllardan itibaren yavaş yavaş değiştirmeye başladı. **Filistinli direniş gruplarının İsrail hedeflerine yönelik eylemlerine karşılık FKÖ Başkanı Arafat, 1988 yılında "terörizm"i kınadığını açıkladı. 1990 yılında Kuveyt'i işgal eden Saddam Hüseyin'e tam destek verdi.**

1994 yılında yapılan **Gazze-Eriha Anlaşması** ve Eylül 1995'te yapılan **II. Oslo Anlaşması**'yla İsrail Gazze Şeridi'nin tamamına yakınının, Batı Şeria'nın ise bazı bölgelerinin yönetimini Filistin Otoritesi'ne bıraktı. 1996 yılının Ocak ayında

yapılan seçimlerin sonucunda 88 üyeli Filistin Otoritesi Konseyi oluşturuldu. Seçimlerin sonunda Arafat Filistin Otoritesinin başkanı olarak göreve başladı. 23 bakanlıktan oluşan Filistin Otoritesi kabinesinin önemli kararları alma yetkisi Arafat'a verildi. Ayrıca hükümette önemli pozisyonlar El-Fetih üyelerine verildi. Oslo'da 1993 yılında yapılan görüşmeler Ortadoğu tarihinde yeni bir sayfa açtı. FKÖ Başkanı **Yaser Arafat** ile İsrail Başbakanı **İzakk Rabin**, Amerikan Başkanı **Bill Clinton**'ın önünde gazetecilere poz verdiler, el sıkıştılar. **Oslo'da başlayan İsrail-Filistin görüşmelerinin sonucunda imzalanan anlaşma** ile

FKÖ İsrail devletini tanıdı.

FKÖ 1970'li yılların ortalarında itibaren savunduğu çizgi ile Filistin halkının desteğini kaybetmeye başladı. FKÖ İsrail Siyonizmine karşı Filistin halkının gücüne güvenmekten öte emperyalist devletlerle ve işbirlikçi uşak Arap devletleri ile ilişkilerini geliştirdi. Amerikan emperyalizmi ile dirsek temasına girdi. Ve İsrail devletini tanıdı. Bu durum FKÖ'nün sınıfsal temelini bir sonucu olarak ortaya çıkardı. FKÖ kuruluşundan beri Arap devletlerinin ve emperyalistlerin desteğini ve yardımını aldı.

'68'li yıllarda dünya genelinde gelişen kitle hareketlerinin etkisi ile Marksizm-Leninizm'i daha fazla dillendiren ve İsrail'e karşı önemli bir direniş hattı oluşturan FKÖ, ülkemizden giden birçok devrimci kadroya olanaklarını açarak gerilla eğitimi vermiştir. FKÖ Filistin ulusunun bağımsızlık mücadelesini kuruluşundan itibaren emperyalist koridorlarda yürütme yolunu tuttu.

Kuşkusuz bu durum Filistin burjuvazisinin niteliğine uygun düşmektedir. FKÖ Filistin halkının Siyonizm'e karşı yürüttüğü bağımsızlık savaşını emperyalist pazarlıklarla heba etti. **Bunun bir sonucu olarak da halk desteğini önemli oranda kaybetti.** FKÖ'nün emperyalistlerle olan ilişkileri **Yaser Arafat**'ın sürgünde Filistin devletinin başkanı olmasından sonra Filistin halkı için daha fazla su yüzüne çıktı. Oslo'dan sonra **Yaser Arafat** Amerikan emperyalizmi ile ilişkilerini açıktan geliştirdi. Kurulan sürgünde Filistin devleti, İsrail hedeflerine yönelen emperyalistlerin peşine düştü. Filistin polisi işgale karşı direnen grupları karşısına aldı. **Yaser Arafat**'ın 2004 yılında ölümünün ardından FKÖ'nün başına geçen **Mahmut**

Abbas'la işbirlikçi çizgi daha da derinleşti. **Hamas**'ın seçimlerden ezici bir üstünlükle çıkmasından ardından FKÖ Filistin davasını bir kenara bırakarak on yıllardır İsrail devletinin türlü entrikalarıyla gerçekleştirmek istediği kardeş kavgasına girdi. El-Fetih yanlıları **Hamas** ile çatışarak birçok insanı öldürdü. FKÖ bu tavırla **Hamas** ile birlikte Filistin halkının bağımsızlık mücadelesine önemli bir darbe indirmiş oldu. Çatışmalar sonucu **FKÖ Batı Şeria**, **Hamas** ise **Gazze**'yi yönetmeye başladı. Yaşanan bu tablo içinde en fazla zarar gören yine Filistin halkı oldu. Filistinliler bir yandan emperyalistlerle işbirliği içindeki **Hamas** ve FKÖ arasındaki çatışmanın ortasında kalırken öte yandan İsrail'in devam eden saldırıları altında can vermektedir.

Filistin'de iç çatışmalar yaşanırken İsrail Gazze Şeridi'ni abluka altına aldı. Binlerce Filistinli gıda, elektrik ve suyun olmadığı kentte hayatta kalma mücadelesi veriyor. Tüm bu yaşananlar FKÖ'nün Filistin halkının taleplerinden ne kadar uzaklaştığını da gösteriyor. **Filistinliler İsrail işgali altında inlerken FKÖ bu duruma seyirci kaldı.** Filistin halkı büyük bir açlık ve yoksullukla boğuşurken FKÖ yöneticileri büyük yolsuzluklar yaptı. FKÖ örneği bağımsızlık mücadelesi veren hareketlerin doğru bir ideolojiye sahip olmadıklarında geleceği yeri işaret etmektedir.

Ulusal burjuva ideolojisinin önderlik ettiği FKÖ dönem dönem halkın desteğini kazansa da esas olarak Filistin halkının çıkarlarını savunmaktan uzaktır. Bu, bugün çok daha geniş işçi emekçi Filistinliler tarafından görülmektedir. Filistin burjuvazisi, Filistin halkının özgürlük düşüncesini bağımsızlık tutkusundan yararlanmakta, bunu sömürmektedir. Bunun en önemli ve etkili aracı da FKÖ olmuştur. Ancak Filistin halkı son seçimlerde İsrail'e karşı silahlı mücadeleyi yükselten **Hamas**'ı seçerek bu oyunu bozmuş, direnişten, en önemlisi silahlı mücadeleden yana olduğunu göstermiştir.

Dersimliler piknikte buluştu!

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) tarafından düzenlenen piknikte buluşan Dersimliler, **Munzur**'da yapılacak istenen barajlara hayır dedi.

25 Mayıs günü Sarıyer Mehmet Akif Ersoy Piknik Alanı'nda biraraya gelen Dersimliler yok edilmeyle çalışan Dersim kültürüne ve doğanın katledilmesine seyirci kalmayacaklarını dile getirdi. **"Munzur da barajlara hayır"** yazılı pankartlar açan Dersimliler siyayürlü altı arama çalışmalarına başlayan Rio-Tinto şirketini de protesto etti. Dersim halk oyunları ekibinin kısa bir gösteri sunduğu program boyunca **Emre Saltık**, **Ferhat Tunç**, **Mehmet Çetin**, **Yılmaz Çelik**, **Agire Jiyan**, **Kibar Aslan**, **Hasan Sağlam** ve **Grup Vardiya** da sahne aldı.

Piknikte biz de **"Çelik aldığı suyu unutmadı unutmayacak!"** yazılı Partizan imzalı pankartımızla stant açtı. Kitaplarımızı yayınladığımız Dersimli emekçilere ulaştırmaya çalıştık. Piknik boyunca **İbrahim Kaypakaya**'ya ve standımıza yoğun bir ilgi oldu.

(Bir İK okuru)

Şeyh Bedrettin için EKM'de panel

Stuttgart Eğitim Kültür Merkezi'nde (Tohum, IBS, Gik-Der) 18 Mayıs günü bir panel düzenlendi.

İlk olarak komünist önder **İbrahim Kaypakaya** şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından panelistler, 18 Mayıs tarihinin önemine, **İbrahim Kaypakaya**'yı komünist bir önder yapan formülasyonlara kısaca değindi. Daha sonra **Bedrettin**'in düşüncelerinin felsefi şekillenişini işlenerek o dönem Balkanlar'da yaşanan **Stoiker (Papaz) İsyanı**'nın, **Bedrettin**'in düşünsel şekillenişini üzerinde ciddi etkisi olduğu belirtildi. Şeyhliğin geleneksel feodal-kültürel bir sınıftan öte **Bedrettin** şahsında bir şey ifade etmediği vurgulandı. **Bedrettin**'in "...tüm varlıklar doğadan gelir, yine doğaya döner..." diyerek canlıların yaratılış öyküsüne materyalist bakış açısıyla baktığı, yine; "...Yarın yanığından gayri her yerde, her şeyde, hep birlikte..." demesindeki komünal bakış açısının önemini altı çizildi.

Panelin akışı içerisinde bir arkadaş tarafından da **Nazım Hikmet**'in Şeyh Bedrettin Destanı'ndan kesitler okundu. Panelist arkadaşların sunumundan sonra, dinleyiciler gerek yorumlarıyla ve gerekse de sorularıyla canlı bir atmosfer oluşturdu. Bu etkinlikten sonra oluşan ortak kanı, tarihi sürecinin tartışılması ve bilimsel bir şekilde irdelenmesi-ne daha fazla ihtiyaç olduğu yönündeydi.

(Stuttgart İşçi Köylü Okurları)

Sivas '93; Hesabı sorulmamış bir katliam

1993 yılında yaşanan ve sadece halkı birbirini kırdırmakla kalmayıp ilerici ve ilerletici, pek çok sanatçı ve düşünürü de aramızdan alma "**başarısına**" ulaşan Sivas katliamının 15. yılını içindeyiz. Maşa olarak kullanılan ve bizzat devlet tarafından beslenen birkaç kişi, dışında suçlanan olmadı hala "bağımsız yargı" tarafından...

Uzun yıllardır, başarılı tiyatroculuğu ve muhalif duruşuyla tanıdığımız **Genco Erkal** bir kez daha harekete geçmiş ve yürek yapan bu katliamı belgesel niteliğinde bir tiyatro oyunuyla tekrar gündeme getirmiştir. Oyuna hazırlık sürecinde pek çok kişi ve kurumun desteğini de gören Erkal, katliam sırasında yapılan çeşitli kayıt, tutanak ve belgeden yararlanarak, bu oyunu sahnelemiştir. Oyunun büyük bir bölümünde koltuklarımızda nefesimizi tutarak oturuyor ve yaşanan gerçek diyalogları başarılı oyuncuların seslerinden dinleyerek, yaşanan katliama tanıklık ediyoruz. Bu durumun en büyük destekçisi ise, oyun boyunca arkada akmaya devam eden katliamın gerçek görüntüleri oluyor. Sloganlarla toplanan kalabalığa, yıllarca milliyetçilik ve gericilik ile beslenerek silah haline getirilmiş bu kalabalığa öfke ve acıyı bakiyorsunuz.

Oyun sahnede akıp giderken bu katliamın nasıl aşamalarla planlandığını ve hayata geçirildiğini görme şansını yakalıyoruz. Günler öncesinden dağıtılan bildirileri, spor etkinliği bahanesiyle şehre getirilen fa-

şist öğrencileri görüyoruz. Tabi en can alıcı olanlar günün erken saatlerinde başlayan olayların polis ve diğer devlet yetkililerinin seyrederek hatta zaman zaman kontrolünde olduğunu açık ederek izlemesi oluyor. En küçük hak talebiyle yapılan eyleme bile azgınca saldıran polis, ölüm getiren kalabalığın çirkinleşerek büyümesini, yıkarak ilerlemesini soğukkanlılıkla izliyor.

Aziz Nesin'in dilinden yapılan bir anlamda devletin son düğmeye basarak oteli ateşe vermeden önce içeride kendinden biri var mı, yok mu diye kontrol ettiğini öğreniyoruz. İki sivil polis geliyor ve içeride polis olup olmadığını kontrol ediyor. Onların çıkışının hemen ardından otel ateşe veriliyor...

Sahnede çığlıklar, panik ve koşuşturmalar...

Şans eseri kurtulanlar da oluyor. **Aziz Nesin** yangından kurtulurken yaşadığı saldırılar, saldırganların kimliği, katliamın gerçek suçlularını işaret ediyor.

Yangından yaralar ve büyük hasarlarla kurtulabilen bir grup ise üstüne suçlu muamelesi görüyor ve hastane yerine karakolda sabahlıyor.

Otelden çıkan 33 canımızın yanmış bedenleri hala gözümüzün önündedir. Suçunu gizleme gereği bile duymayan faşist TC'nin temsilcilerinin açıklamaları bu görüntüler kadar iç yakıcıdır.

Mesut Yılmaz "Bu kadar insan futbol

maçında da ölüyor" diyor. O dönem Cumhurbaşkanı olan **Süleyman Demirel** "Devlet güçleriyle halkı karşı karşıya getirmemek lazım" diyerek halkı kendi beslemeleriyle sınır-

lıyor. Ama en çok katliamın kendilerinin ürünü olduğunu açık eden Başbakan **Tansu Çiller** oluyor: "Otelin çevresindeki insanlarımız zarar görmemiştir ve devlet görevi başındadır..."

O döneme tanıklık edememiş gençlere, yaşanan kültür bombardımanında geçmiş

unutan halka ve medya katliamı tüm bu korkunç ayrıntılarıyla hatırlayan **Genco Erkal**'ı ve oyundaki tüm sanatçıları tebrik ediyoruz.

Ancak oyunun bütününe hakim olan bir bakış açısı, oyunun gerçek hedefine ulaşmasını engelliyor ve oyunun neden burjuva medya ve pek çok köşe yazarı tarafından bu kadar ilgi gördüğünü bizlere açıklıyor. Özellikle AKP'nin hükümete oturmasıyla birlikte tekrar körüklenen ve son yıllarda Cumhuriyet Mitingleri gibi büyük girişimlerle büyütülen dincilik tartışmasına **Genco Erkal**, Sivas '93 oyunu katılmış oluyor. Egemenler tarafından sömürü tarihinin başından beri kullanılan ve ülkemizde de yoğun etkisi olan din, bizler için kapıda bir tehlike değil yıllardır kullanılan bir baskılama ve uyuşturma aracıdır. Şu ana kadar varolan tüm dini durumlar ve örgütler, devlet tarafından beslenmiş ve daha önce örneklerini gördüğümüz üzere kontrol altında tutulmuş, zamanı geldiğinde sahneden çekilmiştir. Laik-dinci çatışması geçim sıkıntısı ve işsizlikle boğuşan halkla yapay bir gündem olarak sunulur ve kendi sorunları yerine ilerici olarak sunulan ama sorunun tam kaynağı olan **Kemalist rejimi savunması** istenir. Yine Sivas katliamında da kullanılan, devlet tarafından beslenmiş aşırı dinci örgütlerdir ama olayın tüm aşamaları ve yaşanan acı süreç ortaya koymaktadır ki, onlar sadece birer mağdurdur. **Gerçek suçlu her zamanki gibi sömürücüler ve onların sömürü sistemidir.**

Oyunun metnini de hazırlayan **Erkal**, oyun boyunca bize doğruluğu olmayan bir vurguyu gereksizce tekrarlar; kendilerine yardım eden **Aziz Nesin**'in korumalarından birinin de polis olduğu, onları orada bırakan ve seyredenlerin de polis olduğu, ağır yanıklarla yangından şans eseri kurtulanların karakolda o halde tutanların da onlar gibi çaresiz kaldığını... Elbette kolluk güçleri de halktan insanlardan oluşur ve aralarında yardımcı olan veya memur mantığıyla hareket edenler vardır. Ancak bu kolluk güçlerinin genel karakterini değiştirmeye Gözdağı vermek istediklerinde halkın üstünden savaş uçaklarıyla geçenlerin, tazyikli sularını ve gaz bombalarını yağmur gibi yağdıranların, onca insanı yanaktan çekip almayacağına ya da karakoldan hastaneye nakledemeyeceğine inanamak hiç akıl alır bir şey değildir. Belgesel niteliğindeki oyunda kullanılan orijinal diyaloglar, belgeler ve gelişmeler gerçek suçlular ile verse de oyun metnine serpiştirilmiş bazı konuşmalar, bizi koyu dinci örgüt ve yapılanmalara, şeriat korkusuna sürüklemeye çalışıyor. Bu da şu dönem AKP hükümeti karşısındaki kliklerde yer alanların, Kemalistlerin oyuna sıcak bakmalarına neden olmaktadır.

Bu bakış açısının bilinçlerde yaratacağı bulanıklığa dikkat çekmekle birlikte oyunun iyi bir tanık ve etkileyici bir bütün olduğunu söylemek gerek. Özellikle o dönemi yakından yaşamamış gençlere ve olayı anımsamayanlara bir buçuk saatlik etkileyici bir belgesel.

Uludağ Üniversitesi'nde yaşananlar

10 Mart günü faşistlerin saldırısına uğrayan 6 öğrenciyi destek vermek için biraraya gelen 200 civarında devrimci, demokrat ve yurtsever öğrenci, kendilerine saldıran jandarmayla çatış-

mandan küfür ve hakarete uğramış, psikolojik baskı görmüştür. Tuvalet ihtiyaçları dahi karşılanmayan öğrenciler, sloganlar ve marşlarla faşizmin cellatlarına kendi kalelerinde en güzel cev-

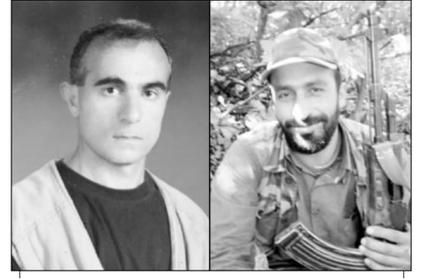
larla yerlerinden sökülecek dercede şiddetle sarsılarak, hiçbir engelin devrimcileri durduramayacağı faşist diktatörlüğün kolluk güçlerine bir kez daha karakol adeta dar edilerek

ması yapılmıştır. 80'e yakın kişiye toplam 130 soruşturma açılmıştır. Baskı ve sindirme politikalarının boyun eğdiremediği, tutuklama ve soruşturmanın yıldırma-
madığı Uludağ Üniversitesi devrimci ve demokrat öğrencileri, tepkilerini şenlik dönemine taşıyarak, sistemin desteklediği/dayattığı yoz kültürü reddetmiş, davul zurna eşliğinde halaylar çekmiş, türküler söylemiş, tulum eşliğinde horon tepmiştir. El ele ve omuz omuza birliktelik ve isyan ruhunu kuşanan öğrenciler, özgürlüğü simgeleyen uçurtmalarını göklere uçurmuş, her bireyin kendisinin özgürce boyadığı ve resimlediği "Arkadaşıma dokunma!" yazılı tişörtleri şenlik boyunca giyerek, tüm öğrencileri yaşananlar karşısında duyarlı olmaya çağırmıştır.

Öğrencilere destek vermek için biraraya gelen devrimci ve demokratik kurumlar 12 Mart günü Heykel Meydanı AVP önünde bir basın açıklaması yapmıştır. Basın açıklamasını Eğitim-Sen, KESK Bursa Şubeler Platformu, TMMOB İKK Sekreterliği, DISK ve DISK'e bağlı

sendikalar, İHD, ÇHD, ÇGD Bursa Şubesi bileşenleri örgütlenmiş ve açıklamaya; Partizan, SDP, ÖDP, EMEP, Tuncelililer Derneği, ESP, Halkevleri, DHP, BDSP katılmıştır.

13 Mart günü savunmalarını veren ilk grup öğrenciler çıkışta alkışlarla karşılanmış ve akabinde üniversite içerisinde bir basın açıklaması daha yapılmıştır. Kitle adına basın açıklamasını okuyan Seher Tahrani, üniversitede yaşanan haksız uygulamaları protesto etmek için 3 Nisan 2008 günü yaptıkları basın açıklamasından sonra kendileri hakkında soruşturma başlatıldığını belirterek; "Eğer bu suçta biz yine aynı suçu işliyoruz ve basın açıklaması yaparak yapılan uygulamaları protesto ediyoruz. Yaşananlar karşısında soruşturma açılan ve açılmayan öğrenciler olarak birlikte hareket etmeye devam edeceğiz" dedi. Temsili demir parmaklıklar ile ağızları bantlı bir şekilde oturma eylemi yapan öğrenciler, birlik ve dayanışma içerisinde olduklarını bir kez daha rektörlüğe ve tüm öğrencilere göstermiş oldu. (Bursa)

Mahmut Polat

Hidir Uğur

Merhaba,

27 Mayıs 2007 tarihinde faşist TC devletinin kolluk güçleriyle girmiş oldukları çatışmada şehit düşen Mahmut Polat ve Hidir Uğur'un katledilişlerinin birinci yılı içerisindeyiz. Halk savaşçısı Mahmut Polat ve Hidir Uğur kavgalarına olan bağlılık, cesaret ve inanç tohumlarını saçarak şehit düşmüşlerdir. "Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı" diyerek Mahmut Polat'ın sevdiği bir şiiri tüm dostlarımızla paylaşmak istedik.

Yaşadıklarından öğrendiğim bir şey var yaşadın mı yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi sevgilin bıkın kalmalı öpülmekten sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği insan saatlerce bakabilir gökyüzüne denize saatlerce bakabilir,

bir kuşa, bir çocuğa yaşamak yeryüzünde onunla karışmakır kopmaz kökler salmakır oraya kucakladın mı sınıksız kucaklayacaksın arkadaşını kavgaya tüm kaslarınla güvenle tutkunla gireceksin ve uzadın mı bir kez sınıksız kumlara bir kum tanesi bir yaprak gibi bir taş gibi dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine hem de bütün benliğini seslerle ezgilerle dolarcasına insan balıklama dalmalı içine hayatın bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına

Uzak ülkeler çekmeli seni tanımadığın insanlar bütün kitapları okumak bütün hayatları tanımak arzusu ile uyanmalısın değiştiremezsin hiç bir şeyi bir bardak suyu içmenin mutluluğunu fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemlerle dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın namusluca bütün benliğine çünkü acılar da sevinçler gibi olgunlaştırır insanı kanın karışmalı hayatın bütün dolaşımına dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarından öğrendiğim bir şey var yaşadın mı büyük yaşayacağını ırmaklara göğe bütün evrene karışarcasına çünkü ömür dediğimiz bir şey hayata sunulmuş bir armağandır ve hayat sunulmuş bir armağandır insana.

(Mahmut Polat'ın ailesi adına yeğeni)

Seni hiçbir şiire sığdıramayız Sığdıramayız gök kafese Yüreğimiz küçük kalır Sana olan hasretimiz sığmaz içimize Sen her doğan günde, her açan çiçekte Yağan her karda saklısın Gün gelecek gözlerin gözlerimiz olacak

Onlar sen gittin sandılar Seni alıp götürdükleri güne aldandılar Oysa sen, her zamanki gibi O güzel gülümsemele Ve bir dalın heybetiyle Güleceksin onlara Bilmeyiz mi sen güneşin çocuğusun Güneş doğdukça sen Hep yeniden doğacaksın Ve şahin olup dolaştığın bu dağlarda Sen, fırtına delikanlı hep eseceksin

(Mahmut Polat'ın eşi Rahime Polat)

mıştır. Çatışma sonrasında bir öğrencinin kolu ve bir diğerinin ayağı kırılmış, ikisi uzman çavuş 6 asker yaralanmıştır. Çatışma sonrası müdahalede 70'e yakın öğrenci gözaltına alınmıştır. Gözaltı süresi keyfi bir şekilde uzatılan öğrenciler, jandarma tara-

bı militanca vermiştir. 30 kişinin kapatıldığı 20 metre kare kapalı alana sabaha karşı biber gazı sıkılmış astımı olan bir öğrenci keyfi bir şekilde hastaneye çok geç götürülmüştür. Bunun üzerine de sloganlar susmamış, demir parmaklıklar tekme ve yumruk-

gösterilmiştir. Olayla ilgili birçok defa mahkemenin serbest bırakılmasına karşın Savcı'nın itirazlarıyla tekrar gözaltı ve tutuklamalar yaşanmıştır.

10 Nisan günü üniversite içerisinde olayla ilgili basın açıklama-

İnönü Üniversitesi'nde alternatif şenlik

Üniversitelerde büyük şirketlerin sponsorluğunda yapılan ve gençliğin yozlaşmasını sağlayan şenliklere karşı devrimci ve demokrat öğrenciler kendi şenliklerini yaptılar. İnönü Üniversitesi'nde YDG, DGH, Gençlik Derneği, SGD, DÖDER, Emek Gençliği 19-20-21 Mayıs'ta alternatif şenliklerini yaptılar. Şenliklere İnönü Üniversitesi öğrencisi olan ve sivil faşistler tarafından öldürülen Ümit Cihan Tarho adını verdiler. Ve bundan sonra her yıl bu şenliklerin yapılmasını kararlaştırdılar.

Şenliklerin ilk günü etkinliklerin neden yapıldığının ve alternatif bir şenliğin neden yapılması gerektiğini anlatan bir konuşma yapıldı. Daha

sonra şiirler okundu ve halaylar çekildi. Şenliklerin ilk gününde jandarmanın da baskı vardı. Öğrencileri üstü kapalı şekilde tehdit eden jandarma

İnönü Üniversitesindeki şenliklere sivil faşistler tarafından öldürülen Ümit Cihan Tarho adı verildi.

herhangi bir müdahalede bulunmadı yalnızca izlemekle yetindi. Çekilen halaylardan sonra ertesi gün için buluşma yeri kararlaştırıldı ve kitle dağıldı.

Alternatif şenliklerin ikinci günü daha kitlesel ve coşkuluydu. Türküler ve marşlar hep bir ağızdan söylenip halaylar çekildi. Daha sonra

YÖK'ü teşhir eden bir skeç gösterildi. Jandarmanın yoğun bir yığınak yaptığı görüldü, buna rağmen kitle kararlı bir şekilde kendi şenliklerini yaptı.

Üçüncü ve son gün ise en kitlesel katılım sağlandı. Yine şiirler okundu ve halaylar çekildi. Jandarma diğer günlerde olduğu gibi şenliğimize yoğun "ilgi" gösterdi.

Baskılara rağmen katılımın günden güne artması ve herhangi bir geri adım atılmaması her şeye rağmen halk gençliğinin kendi kültürüne sahip çıktığını, yozlaştırma politikalarının tutmayacağını ve devrimci ve demokrat öğrencilerin alternatif yarattığı oranda sistemin politikalarının yaşam bulmayacağını gösterdi.

(Malatya YDG)

Kum torbası değil, öğrenciyiz!

Ankara Üniversitesi öğrencileri, ÖGB ve okul idaresinin son dönemlerde öğrenciler üzerindeki baskılarını 16 Mayıs 2008 tarihinde yaptıkları yürüyüşle protesto etti.

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü Eğitim Fakültesi önünde biraraya gelen öğrenciler, "Hapishane değil, üniversite istiyoruz" pankartı açarak, okul girişindeki turnikelerde ÖGB'lerin 10 Mayıs'ta bir öğrenciyi kameralardan uzak bir yerde dövmesini protesto etti. Turnikelerin bulunduğu yere kadar yürüyen öğrenciler "Susma haykır ÖGB'ye hayır", "Üniversiteler bizindir bizimle özgürleşecek", "Güvenlik değil özgürlük isti-

yoruz" dövizleri taşıyarak "Azadi", "Kum torbası değil öğrenciyiz" sloganlarını attı. Öğrenciler adına açıklama yapan Zeynep Erel, Cebeci Kampüsü'nün son dönemlerde yarı açık cezaevini andırıldığını belirterek, dekanlık ve rektörlüğün bu uygulamalara sessiz kaldığı için kınadıklarını söyledi. Erel, bu tür uygulamalar karşısında birçok kez dilekçe ve imza topladıklarını, gönderdiklerini, bu uygulamalara bugün olduğu gibi yarın da sessiz kalmayacaklarını belirtti. Öğrenciler, özel güvenlik birimi şefinin adının Aslan olması nedeniyle yüzlerine Aslan maskeleri takarak ve ıslık çalarak eylemlerini sonlandırdılar. (Ankara)

Öğrenciler, özel güvenlik birimi şefinin adının Aslan olması nedeniyle yüzlerine Aslan maskeleri takarak ve ıslık çalarak eylemlerini sonlandırdılar. (Ankara)

BURSA TUNCELİLİLER KÜLTÜR VE DAYANIŞMA DERNEĞİ DAYANIŞMA GECESİ

Sanatçılar:

- Ferhat TUNÇ
- Metin&Kemal KAHRAMAN
- Hilmi YARAYICI
- Nurettin GÜLEÇ
- Erdal BAYRAKOĞLU
- Grup HİWDA
- Konuk Sanatçılar

Yer:

ATATÜRK KAPALI SPOR SALONU

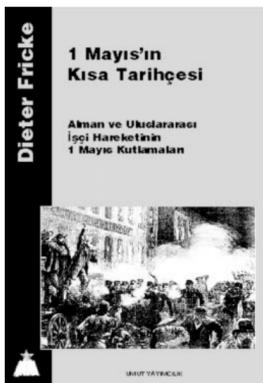
Tarih:

01/06/2008

Saat:

17:30

UMUT YAYIMCILIK BÜROLARINDA

HAZIRLANIYOR

Kampanya Fiyatı: 35 YTL

İşçi-köylü

Demokratik Halk İktidarı İçin

www.iscikoylu.org

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah.
İmam Murat Sok. No:8/1
Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ONSEL
Baskı: Gün Matbaacılık Beşyol Mah. Telsizler Mevkii
Akasya Sk. No:23/A K.Çekmece/İstanbul Tel: 0212 426
63 30-580 63 80
e-mail: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
KARTAL: İSTASYON CAD. DÖRTLER APT NO: 4/2 KARTAL, TELEFAX: (0216) 306 16 02 Cep: 0 537 270 75 60
ANKARA: TUNA CAD. ÇANAKÇI İŞHANI NO:11 KAT: 3 DAİRE: 32 ÇANKAYA TEL: (0312) 430 67 65 Cep: 0 535 562 33 72
İZMİR: 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 555 561 04 03
MALATYA: DABAKHANE MAH. TURGUT TEMELİ CADEDESİ BARIŞ İŞHANI KAT: 3 NO: 94
ERZİNCAN: ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
BURSA: SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
MERSİN: SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN Cep: 0545 685 25 27
AVRUPA MERKEZ BÜRO: WESELER STR 93 47169 AS-DRUCK DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

O'nu ne düşmanları ne de ardıkları unuttu!

"Bugün katledilişinin ardından geçen 35 yıla rağmen ardıklarının sürdürdüğü mücadelede defalarca sınanan pratikte kanıtlanmış ki Kaypakmaya emekçi kitlelerin bilincine kazıyan sadece 90 gün boyunca işkencehanelerde göstermiş olduğu destansı direniş değildir."

Ezilenlerin, zulme, sömürüye ve de egemen sınıfların her türden saldırılarına karşı verdiği mücadelelerle yazılan insanlık tarihinin sayfalarına düşen en önemli notardan biridir 18 Mayıs. Aynı zamanda insanlığın kurtuluşu mücadelesinde, bedel ödemenin sınırının olamayacağını ve bu bedeli ödemenin, düşmana karşı net bir duruş gerektirdiğinin adidir. 1971 devrimci çıkışının önderlerinden, devrimci-komünist önder İbrahim Kaypakmaya'nın tüm bu değerleri, ser verip sır vermeyen bir direniş destanıyla, ardıklarına armağan etmesinin adidir.

İstanbul

* 18 Mayıs Pazar günü Gazi Mahallesi Eski Karakol Durağı'nda başlayan ve Partizan tarafından örgülenen eylem ESP, DTP, BDSP ve DHP de destek sundu. Yürüyüş öncesi mahalle halkına ajitasyon konuşmaları yapıldı. "Çelik aldığı suyu unutmadi, unutmayacak", "Şehitlerimiz toprakta tohum hasadımız devrim olacaktır" vd. pankartlar açılarak, alkış ve zılgıtlarla yürüyüş geçildi. Yürüyüş sırasında da ajitasyon konuşmaları yapıldı ve marşlar söylendi. İsmet Paşa Caddesi'ne kadar yürüyen kitle, burada basın açıklaması yaptı.

* Sarıgazi'de 18 Mayıs günü Partizan tarafından organize edilen ve DTP'nin yanısıra, çok sayıda kurumun da katılarak destek verdiği anında, saat 19:00'da Demokrasi Caddesi'nde toplanan kitle, üzerlerinde "Onu anmak savaşmaktır" ve "Beynimizde bilinç, yüreğimizde

inanç, bileğimizde gücür İbrahim Kaypakmaya" yazan iki pankart açarak yürüyüşe geçti. Caddede boyunca, alkışlar ve ıslıklar eşliğinde süren yürüyüş sırasında jandarmanın yığınak yaptığı önlemleri ve yolu keserek yürüyüşü engellemeye çalıştığı gözlenirken, kitlenin kararlılığı karşısında geri adım atarak, yolu açmak zorunda kaldı. Aksoyler Düşün Salonu önüne kadar süren yürüyüş, burada yapılan saygı duruşuyla devam etti. Saygı duruşunun ardından Partizan adına bir açıklama yapıldı. "Ölümsüzlüğünün 35. Yılında bayrağımızdır, gücümüzdür, önderimizdir İbrahim" denilen anma eylemi hep birlikte söylenen "İbrahim Yoldaş" ezgisiyle sona erdi.

Ankara

* 17 Mayıs 2008 tarihinde Yüksel Caddesi'nde yapılan basın açıklamasını düzenleyen Partizan, DHP, DTP, ESP, Köz, Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, Devrimci 78'liler Federasyonu İbrahim Kaypakmaya ve Haki Karer'in resminin yer aldığı "Şehitler devrim sözümlü var. Belki biz olmayacağız ama bu çelik aldığı suyu unutmuyacağız" yazılı pankart açtı. Kurumlar adına yapılan basın açıklamasında meyanın dizilerle çarpıtılarak ortaya koymaya çalışıldığı tarihe sahip çıkılarak devrimci değerlerin içinin boşaltılmasına izin verilemeyeceği vurgusu yapıldı.

Başta Kemalizm ve Kürt Sorunu olmak üzere sistemden köklü bir kopuşun temellerini atan Kaypakmaya'ı unutturmaya çalışan tüm saldırıların

karşısında yer alınacağını ifade edildiği açıklamada "Onları bugün anmak kanla, bedel ödeyerek ve ödeterek yarattıkları miras ve değerlere sahip çıkmaktır" denildi.

* Aynı günün akşamı Natioyolu Tekmez Parkı'nda toplanan Partizan, DHP, ESP ve Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği sloganlarla Tuzluca'ya kadar meşalelerle yürüdü. Tuzluca'yı'da yapılan basın açıklamasının ardından devam eden yürüyüş "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakmaya", "İbo Haydar Zülfiyar, namudadır iktidar" sloganıyla sona erdi.

* 18 Mayıs günü sabah saatlerinde Ankara'dan yola çıkan Partizan, DHP, DTP, ESP, Köz, Ankara 78'liler Birlik ve Dayanışma Derneği, İHD Ankara Şube, Ovacık Tuncelililer Derneği ve Devrimci 78'liler Federasyonu İbrahim'in

mezarının bulunduğu Karakaya Köyü'ne 2 kilometre kala jandarma tarafından durduruldu. Jandarma, üzerinde İbrahim Kaypakmaya ve Haki Karer'in resimlerinin bulunduğu pankarta el koymak istedi. Ancak avukatların ve kurum temsilcilerinin müdahalesi ile jandarma geri adım atmak zorunda kaldı. Araçların konvoy halinde mezarlığın olduğu bölgeye gitmesine izin vermedi. Mezarlığın girişinde tam bir abluka ile karşılaşıldı. Jandarmanın savcılıktan aldığı izinle gelen kitleyi tek tek kimlik kontrolünden geçirmesi, GBT taraması yapması ve bu esnada onursuz üst araması dayatması devletin ne kadar korktuğunun bir göstergesiydi. Yapılan tüm bu işlemlerin sonunda bir de tutanak imzalandı. Tüm bu aramalara rağmen mezarlığın girişine jandarmaların koridor yapılması tepkiyle karşılandı ve jandarma çekilmeden yürüyüş geçilmeyeceği dile getirildi. Kitlenin kararlı tutumuyla jandarma ablukasının açılmasının ardından ortak pankart açılarak yürüyüş geçildi. Saygı duruşu ile başlayan anmada, kurumlar adına ortak bir açıklama okundu. İbrahim Kaypakmaya'nın önkü arkadaşı Salman Kaya yaptığı konuşmada; Kaypakmaya'nın mücadeleciliğine vurgu yaptı. Şair ve avukat Ömer Öneren ise, İbrahim Kaypakmaya'ya yazdığı şiiri okudu. Ovacık Tuncelililer Derneği ve İHD üyelerinin de destek verdiği anma, DTP Ankara il yöneticisinin yaptığı kısa konuşmanın ardından marşlar okunarak sona erdi.

Anma etkinlikleri programı oluşturulurken ortaklaşan Devrimci 78'liler Federasyonu'nun gerek yapılan basın açıklamasında gerekse mezarlıkta ayrıntı bir tutum içerisinde girmesi eylem birliğindeki ilkelerinin olması gerektiği gibi hayata geçmesinin önünde engel oluşturdu. Yine tüm çevreler tarafından devrimci bir önder olarak kabul edilen ve sahiplenilen İbrahim Kaypakmaya ve ulusal hareketin

şehitlerini anmak için bütün kurumlara çağrı yapılmasına rağmen Alinteri ve Odak gazetesinin destekleyen kurumlar olarak imza atmasının dışında başta devrimci kurumlar olmak üzere demokratik kitle örgütlerinin çağrışı yapan kurumları (Partizan, DHP ve DTP) hiçbir şekilde cevap vermemesini ayrıca belirtmek ve üzerinde düşünmek gerekir. Bu noktada sistemin yok saydığı sıklamaya çalıştığı İbrahim Kaypakmaya'ya hak ettiği yeri ve gereken önemi vermenin devrimci mücadelenin ilkelereinden biri olduğunu bir kez daha hatırlatma ihtiyacı duyuluyor.

Bursa

* 17 Mayıs akşamı Partizan, DHP, BDSP, ESP, SDP ve Bursa Tuncelililer Derneği iki ayrı etkinlikte Kaypakmaya'ya andı. İlk etkinlik AVP Tiyatrosu önünde yapılan basın açıklaması ile kitle olarak gerçekleştirildi. Kaypakmaya şahsında Mayıs ayı şehitleri ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başlayan açıklama, kitle tarafından alkış ve sloganlarla desteklendi.

* İkinci etkinlik ise saat 18.30'da Bursa Tuncelililer Derneği lokalinde "68 ve 71 Devrimci Çıktı" başlığı altında yapılan paneli. Panelde Partizan, BDSP ve ESP'den konuşmacılar düşüncelerini ifade ettiler. Konuşmacılar 68'de dünyada ve ülkemizde yaşanan olaylar ve gelişmelere değindiler.

Panelin sonunda Tuncelililer Derneği Müzik Grubu'nun kitleyle birlikte söylediği türkü ve marşlarla etkinlik sona erdirildi. İbrahim Kaypakmaya'nın Bursa'da ilk kez bir sokak eylemiyle anılmasının olumluluğunun yanında kendine devrimci, demokratik diyen kurumların anma etkinliğine çağrılmasına gelmemeleri ise bir olumsuzluktu.

İzmir

* 17 Mayıs günü Mine Bademci Kültür Merkezi'nde Partizan, DHP, Devrimci Hareket ve ESP'nin düzenlediği anma devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından Partizan ve Devrimci Hareket adına konuşmalar yapıldı. Etkinlik sinevizyon gösterimi, şiir dinletisi ve verilen müzik dinletileri ile sona erdi.

* 18 Mayıs Pazar günü saat 13:00'de Konak Piri önünde toplanan Partizan, DHP, ESP, Devrimci Hareket, BDSP, KÖZ, İLGP, SDP ve DevLis buradan Sümerbank önüne yürüyerek bir basın açıklaması yaptı. Saygı duruşunun ardından okunan basın açıklamasında "Kaypakmaya yoldaşımızdan devraldığımız ser verip sır vermeme geleneğimiz ile emperyalizme, faşizme, sövenizme ve her türden gericiğe karşı kavgamızı her zamankinden büyük bir sinif kinisiyle yükseltiyoruz" denildi. Katılımın yüksek olduğu eylem, hep bir ağızdan söylenen İbrahim'e Ağıt parçası ve Ali Kaypakmaya'nın oğluna yazdığı bir şiirin okunmasının ardından sona erdi.

Malatya

Kaypakmaya, 18 Mayıs günü Malatya'da yapılan bir piknikle anıldı. Orduzu Piknik Alanı'na giden otobüsü durdurulan polis burada yaklaşık 45 dakika kimlik kontrolü yaptı. Piknik alanına varıldığında saygı duruşunda bulundu. Hep birlikte yapılan kahvaltıda sonra, müzik ve şiir dinletisine geçildi. Devrimci marşlarımız ve İbrahim Kaypakmaya'nın sevdiği türkü olan Burçak Tarlası türküsü hep bir

İstanbul'da eylemler

Elimize e-posta kanalıyla geçen İstanbul Semt Üst Komitesi imzalı bir habere göre TKP/ML militanları çeşitli eylemlerle İbrahim Kaypakmaya'ya andı.

"Mayıs'ın 18'i, partimiz TKP/ML'nin öncülüğünde Türkiye devrimini gerçekleştireceğimiz olan inancımızın ve bu inanca harmanlanmış mücadele azmimizin bilendiği bir gündür" denilen açıklamada belirtildiğine göre 17 Mayıs'ta Ümraniye-1 Mayıs Mahallesi'nde "İbrahim Kaypakmaya beynimizde bilinç, yüreğimizde cesarettir" yazılı ve TKP/ML TIKKO imzalı bomba süsü verilmiş pankart asılmıştır. Pankart iki saate yakın asılı kalmış, daha sonra düşman tarafından indirilmiştir.

Yine açıklamaya göre 18 Mayıs akşamı 1 Mayıs Mahallesi'nde TKP/ML ve PKK militanları ortak bir illegal gösteri düzenledi. Gece saat 22.00'de yapılan gösteriye düşman önce zırhlı araçlarla müdahale etmiş, ancak militanların molotoflarla zırhlı araçları yakmaları üzerine geri çekilmişlerdir. Ardından bölgeye çevik kuvvet yığılmış ve iki saat boyunca çatışma yaşanmıştır. Militanlar daha sonra eylemi kendi inisiyatifleriyle bitirmiş ve hiçbir kayıp vermedikleri çekilmişlerdir. Eylem boyunca "İbrahim Kaypakmaya ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "İbrahim Kaypakmaya, Mahmut Zengin, Esref Anyık, Necmi Öner, Ferhat Kurtay, Haki Karer ölümsüzdür" sloganları atılmıştır. Ayrıca TKP/ML militanları sık sık "Yaşasın partimiz TKP/ML, Halk Ordusu TIKKO, TMLGB" sloganlarını haykırmıştır.

Ayrıca açıklamaya göre Soğanlı, İkitelli, Ümraniye, Gülsuyu, Altınşehir semtlerinde de İbrahim Kaypakmaya anısına yayınlanan TKP/ML MK-SB imzalı açıklama yoğun bir şekilde dağıtılmıştır.

Yine Gazi Mahallesi'nde 16 Mayıs 2008 tarihinde akşam saatlerinde Gazi Mahallesi Fevzi Çakmak Caddesi Nalbur Durağı, İsmet Paşa Caddesi ve Son Durak olarak bilinen bölgelere "Komünist önder İbrahim Kaypakmaya ölümsüzdür TKP/ML" yazılı afişler yapılmıştır. Açıklamaya göre kimi yerlerde düşmanla karşı karşıya gelen TKP/ML militanları, kararlı bir şekilde ve cesaretle eylemlerini sürdürmüş, faşist TC devletinin kolluk güçlerinin "uyanıklığı" ve yoğun denetim devriyeleri boş çıkarılmış, TKP/ML militanları eylemi başarıyla sonuçlandırmıştır.

ağızdan söylendi.

Ayrıca İbrahim Kaypakmaya'ya anlatan bir konuşma yapıldı.

Öğle yemeğinden sonra YÖK Başkanı'nın açıklamalarını konu alan kısa bir skeç yapıldı. Daha sonra davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla piknik sonlandırıldı. (Malatya YDG)

Sivas

18 Mayıs Pazar günü saat 14.00'de Eğitim-Sen Sivas Şubesi'nde İbrahim Kaypakmaya anması yapıldı. YDG ve DGH olarak ortak örgülenen etkinliğe yaklaşık 40 kişi katıldı. Etkinliğe saygı duruşu ile başlandı. İbrahim Kaypakmaya hakkında yapılan kısa konuşmaların ardından, etkinliğe katılan kişilerle İbrahim Kaypakmaya hakkında sohbet edildi.

Konuşmaların ardından "Umudun Ateş Toplarına-2" isimli sinevizyon gösterilerek etkinliğe son verildi. (Sivas YDG)

Trabzon

18 Mayıs günü SDP Trabzon Şubesinde saat 14.00'te gerçekleştirdiğimiz anma İbrahim şahsında saygı duruşuyla başladı. Bir arkadaşımızın İbrahim'in hayatını anlatmasından sonra İbrahim'in politik duruşu, Kürt sorunu, Kemalizm ve verdiği mücadele hakkında bilgi verildi. Ardından bugünün sorunları, gençliğin sorunları ve İbrahim'i anlamamızın ne demek olduğu üzerine düşüncelerimizi anlattık.

Mersin

24 Mayıs 2008 tarihinde Partizan, DHP, ESP ve Kaldıraç tarafından yapılan paneller İbrahim Kaypakmaya anıldı. Panelist olarak katılan bir arkadaşımız İbrahim'in ve diğer devrimci önderlerden ayrılmaz noktalarının altını çizdi. Etkinlik süresince şiir ve müzik dinletileri de yapıldı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik sloganlarla bitirildi.

Gazi Mahallesi'nde "Çelik Aldığı Suyu Unutmadi, Unutmayacak" Etkinliği

İstanbul Avrupa yakası Partizan okurları olarak 24 Mayıs Cumartesi akşamı Komünist Önder İbrahim Kaypakmaya'nın katledilişinin 35. yılında "Çelik Aldığı Suyu Unutmadi, Unutmayacak" şiarıyla kitle sel bir anma etkinliği yaptık.

Etkinlik Kaypakmaya şahsında tüm komünizm ve devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Daha sonra bir arkadaş Partizan adına gecenin anlam ve önemine ilişkin konuşma yaptı. Konuşmanın hemen ardından Ovacıklı Reşo Memed'in Zazaca skeciyle etkinlik devam etti.

Daha sonra Grup İsyan Ateşi sahne aldı. Kaypakmaya için besteledikleri kendi ezgileriyle başladıkları dinletilerinde İbrahim

Yoldaş Ağıt Kürtçe söyleyen grubun ardından sahneye Hilmi Yarıyıcı çıktı. O da söylediği parçalarla 18 Mayıs'ı selamladı. Yarıyıcı'nın ardından Dursun Güngör sahne alarak Kaypakmaya için düzenlenen böyle bir etkinlikte bulunmaktan onur duyduğunu belirtti ve Partizanlarla özdeşleşmiş türkülerini söyledi. Daha sonra sahneye çıkan Cengiz Sağlam, Grup Kotan ve İmam Diler de söyledikleri Zazaca ve Türkçe türkülerle kitleyi coşturdular. Ardından Hasan Sağlam ve MKM bünyesinde çalışmalarını sürdüren Koma Çiya sahne aldı. Onlar da söyledikleri ezgilerle ve halay parçalarıyla etkinliğe ayrı bir renk kattılar.

Etkinlikte başta proletaryanın ölümsüz ustaları Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao olmak üzere Proletarya Partisi'nin 4 genel sekreteri ve tüm şehitleri, Türkiye devrimci hareketinin şehitlerinden bazılarının resimleri etkinlik boyunca kurulu olan sinevizyondan gösterildi. Etkinliğe ayrıca hapishanelerden Tutsak Partizanlar, PŞTA, Yeni Demokrat Gençlik, BDSP ve Gazi Mahallesi Alinteri ile Mücadele Birliği okulları mesaj gönderdi.